

Diễm Phu Nhân

Contents

Diễm Phu Nhân	2
1. Chương 1: Đến Cửa Đòi Nợ	2
2. Chương 2: Hai Huynh Đệ Mỗi Người Một Về	4
3. Chương 3: Xuyên Qua Mà Đến Thực Kỳ Quái	7
4. Chương 4: Thừa Dịp Say Rượu Chiếm Tiện Nghi	9
5. Chương 5: Cùng Nhi Tử Anh Tuấn Đạo Hoa Viên	12
6. Chương 6: Ba Nhi Tử Muốn Phản Nương	14
7. Chương 7: Dung Nhan Sơ Hiện Phượng Hoàng Kiếm	17
8. Chương 8: Sắc Công Tử Mê Hoặc Nữ Hoa Tâm	20
9. Chương 9: Nam Quan Hàng Phục Nữ Công Tử	22
10. Chương 10: Quân Tử Kết Ước Định	25
11. Chương 11: Anh Hùng Cứu Mỹ Nhân Không Muốn Sống	27
12. Chương 12: Đào Kép Cô Nương Làm Tiểu Tỷ	30
13. Chương 13: Trồng Dưa Được Dưa Thúc Giục Người Buồn	33
14. Chương 14: Lâm Gia Mối Nguy Tứ Phía	35
15. Chương 15: Chém Trước Tấu Sau Lại Gặp Họa	38
16. Chương 16: Bị Bắt Cóc Nguy Hiểm Tiểu Mệnh	40
17. Chương 17: Thiên Bách My Khiếp Người	42
18. Chương 18: Chịu Cực Khổ	44
19. Chương 19: Lữ Khách Bạch Y Phiêu Trong Mây	46
20. Chương 20: Muốn Đem Hồn Ăn Sạch Sê	49
21. Chương 21: Tả Túc Qua Đêm Trong Núi	51
22. Chương 22: Ngọc Diện Lang Quân Và Thê Tử	53
23. Chương 23: Quân Tử Hẹn Ước Chữ Không Hiến Thân	55
24. Chương 24: Nương Trúng Độc Nhi Tử Bận Rộn	56
25. Chương 25: Cắt Máu Uy Kiếm Thành Chủ Nhân	59
26. Chương 26: Chủ Mẫu Im Ắng Trở Về	60
27. Chương 27: Du Viên Kinh Động Hồn Phách	63
28. Chương 28: Mỹ Vị Bất Dạ Thành	65
29. Chương 29: Vô Hình Đối Chưởng Tại Phương Phỉ Lâu	67
30. Chương 30: Thu Vô Cốt Trong Trẻo Như Sắc Thu	69
31. Chương 31: Tộc Thánh Nữ Tái Hiện Giang Hồ	71
32. Chương 32: Huệ Chất Lan Tâm [1] Hiếm Thấy	73
33. Chương 33: Mịch Phượng Kiếm Nhận Chính Chủ	75
34. Chương 34: Tiên Thù Trần Pháp Đoạt Mạng	77
35. Chương 35: Cuộc Chiến Giữa Quỷ Diện Và Ẩn Sĩ	79
36. Chương 36: Phượng Hoàng Rơi Xuống Nước Không Bằng Gà	82
37. Chương 37: Lâm Gia Sâu Không Lường Được	84
38. Chương 38: Kiều Gia Đưa Tang Không Thuận Lợi	87
39. Chương 39: Khi Không Bay Tới Hồng Môn Yên	89
40. Chương 40: Bị Vạch Trần Thân Phận, Giết Người Diệt Khẩu	92

41. Chương 41: Hiểm Cảnh Dẫn Lửa Thiêu Thân.	94
42. Chương 42: Hiếu Lãm	96
43. Chương 43: Đóng Gói Mỹ Nhân Công Tử	99
44. Chương 44: Hậu Duệ Gia Tộc Thần Bí	101
45. Chương 45: Bảy Ngày Vui Vẻ Của ‘lão Nhị Tiểu Tịch’	104
46. Chương 46: Lão Hòa Thượng Thần Bí Lải Nhảm	107
47. Chương 47: Lời Hứa Của Quân Tử Với Giai Nhân	109
48. Chương 48: Thiếu Niên Không Hiếu Chuyện Yêu Đường	112
49. Chương 49: Bận Rộn Lúc Cuối Năm	115
50. Chương 50: Tai Họa Bất Ngờ Trời Mưa Xuống.	118

Diễm Phu Nhân

Giới thiệu

Người khác không phú thì quý, không phải tiểu thư tướng phủ thanh tú lả lướt thì là hoàng phi xinh

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/diem-phu-nhan>

1. Chương 1: Đến Cửa Đòi Nợ

“Thùng tốt nước ấm hoa thơm a!” die»nd anl«equ»yd«on

Trong một gian phòng hơi nước dày đặc, có một người đang tắm rửa trong thùng gỗ.diiee»nd anl«equ»yd«on

Nữ tử với dung mạo xinh đẹp tuyệt trần thoải mái dựa vào thùng gỗ, lời nói tự đắc, vẻ mặt vô cùng hưởng thụ. die» nd anl«equ»yd«on

“Nếu biết xuyên qua được hưởng phúc như vậy, ai còn nguyện ý ở lại hiện đại chứ.” Đôi mắt sáng như sao mở ra, ngón tay mảnh khảnh lướt nhẹ qua mặt nước, cầm lên vài cánh hoa đặt ở chóp mũi, sau đó vén lên tóc đen của mình.die» nd anl«equ»yd «on

Cái gọi là hoa sen mới nở, chính là vóc dáng yếu điệu với đường cong lả lướt.die» nd anl«equ»yd ” on

Nàng chậm rãi đứng dậy, bờ vai tuyết trắng lộ ra khỏi mặt nước, sau đó là xương quai xanh tinh tế, bộ ngực tròn đầy và vòng eo nhỏ nhắn mềm mại, cuối cùng là phần hông trắng nõn. Nàng nâng chân trái giẫm lên cầu thang, chân phải bước ra thùng tắm, toàn thân ướt đẫm mang theo từng giọt nước, muốn bao nhiêu mềm mại đáng yêu có bấy nhiêu mềm mại đáng yêu, một dạng mềm mại ướt á như được nặn ra từ nước.

“Chủ mẫu ——” Ngoài cửa có người gọi.

“Hả?” Nữ tử nhéo cổ họng, dùng giọng nói trầm ổn và già dặn hỏi, “Có chuyện gì?”

Tỳ nữ bất đắc dĩ đáp, “Tam công tử lại chuốc họa, Khúc gia tìm tới cửa rồi.” die»nd anl«equ»yd«on

Haiz! Tiếng thở dài nhỏ đến mức gần như không nghe thấy.

Hôm nay đã là lần thứ tư, ngay cả nghỉ trưa một giấc cũng không được yên? Nữ tử đáp lại, bảo tỳ nữ đứng chờ ngoài cửa.

Trên đất để một gói đồ, nàng nhẹ nhàng mở ra, đó là một bọc da người!

Trước tiên nàng lấy một tấm ra rồi gắn vào mặt rồi lấy mấy thứ nhỏ gắn lên tay, dán trên gáy, sau đó mặc áo bào rộng lớn hai ba lượt, da thịt lộ bên ngoài hoàn toàn biến thành da gà đầy nếp nhăn, nàng lại ăn vào một viên thuốc, chỉ một thoáng, mái tóc đen như tóc nước trở biến thành tóc bạc như tuyết trắng.

Lấy một chiếc trâm cài búi tóc ngay ngắn, vài phút sau, một thiếu nữ tuyệt sắc biến thành một bà lão già nua, chẳng qua đôi mắt kia vẫn trong trẻo như cũ.

Ra khỏi phòng tắm, tỳ nữ dẫn đường thẳng đến tiền sảnh.

Khi đang đi ở hành lang đã nghe thấy một tiếng hét to, “Lôi thằng nhóc Lâm Phượng Âm ra cho ta! Hôm nay, hoặc là thề cuộc đời này chỉ cưới duy nhất nữ nhi của ta, hoặc là tự đoạn tử tuyệt tôn dập đầu nhận sai!”

Bà lão nhíu mày lại, người này không khỏi quá mức ngang ngược, không hổ là dòng dõi Khúc gia độc bá Ký Châu.

Bà lão đứng trước cửa, tất cả tôi tớ đều cung kính hô, “Chủ mẫu!”

Nàng đưa mắt nhìn bốn phía, nam nhân trung niên lông mày dựng ngược mắt tròn to kia hẳn là Khúc Thanh Hổ, mà người khóc nức nở bên cạnh hẳn là người bị hại Khúc Thanh Khởi. die» nd anl«equ» yd «on

Lông mày của Khúc Thanh hổ dựng thành chữ bát (), hừ lạnh nói, “Lâm gia quả nhiên là thế hệ sau không bằng thế hệ trước, lại để một phụ nhân làm chủ!”

Bà lão cười ha ha một cách gượng gạo, sải bước tới ngưỡng cửa, khiêm nhường nói, “Mời ngồi mời ngồi, còn thất thần làm gì, mau dâng trà!”

Bọn nô bộc nhanh chóng ra ngoài chuẩn bị, Khúc Thanh Hổ dắt nữ nhi ngồi xuống, bà lão ngồi xuống ghế, xoay xoay mấy cái mới ngồi thoải mái, mở miệng hỏi, “Không biết tiểu thư Khúc gia là bị tổn hại thân thể hay tổn hại tinh thần?”

Khúc Thanh Khởi nghi hoặc nhìn nàng, Khúc Thanh Hổ nhíu mày nói, “Có ý gì!”

Bà lão nhếch miệng nói, “Tình yêu nam nữ đều là người tình ta nguyện, nếu lệnh viện đã nói con ta thay lòng đổi dạ, cũng nên đưa ra mức độ nào chứ. Ta đây, phân tổn thương tình cảm thành hai loại, một là tổn hại thân thể, chính là đã lên giường, nhiều nhất cũng chỉ có con, hai là tổn hại tinh thần, đơn giản là bệnh tương tự thành tật hoặc là giận dữ không quen nhìn mấy nữ hầu một chồng. Không biết lệnh viện là loại nào? Ta mới đúng bệnh hốt thuốc được.” die» nd anl«equ» yd «on

Mặt Khúc Thanh Khởi đỏ bừng, từ nhỏ được dạy lễ nghĩa liêm sỉ, những lời này nàng chưa từng nghe ai nói, lúc này tim đập thình thịch, cũng đã quên chảy nước mắt. die» nd anl«equ» yd «on

Mặt Khúc Thanh Hổ cũng là lúc trắng lúc xanh, thoát hồng thoát tím, cuối cùng hần vổ mạnh bàn, đứng dậy nói, “Có mẹ nào ắt có con đây! Không biết liêm sỉ!”

Bà lão bị tiếng rống giận bất thành linh làm phát hoảng, lúc bình tĩnh lại thì như thay đổi thành một người khác, lập tức đứng lên so thân cao với Khúc Thanh Hổ, gân cổ quát, “Rốt cuộc là ai không biết liêm sỉ! Cô nương trông nhu nhược như vậy thực chất lại lẳng lơ cột nải, tùy tiện lên giường cùng người khác! Ta nói cho người biết, khuê nữ của người cũng không phải con chim non, người làm cha mà chỉ biết hưng sư vấn tội, sao không quần giáo nữ nhi của người cho tốt! Lâm gia của chúng ta cũng không dễ ức hiếp như vậy, nói thật cho người biết, hôm nay người đã là người thứ tư, ba người trước đều đang hoàng tử tể đất khuê nữ về nhà úp mặt vào tường sám hối, cũng chỉ có người không biết xấu hổ tuyên dương việc xấu trong nhà, người nêu ra khỏi Lâm gia bằng cửa lớn, tránh không được bị người chỉ trích, xem khuê nữ của người về sau gả ra ngoài thế nào! Măng phu! Vô liêm sỉ!”

Nói một hồi khiến Khúc Thanh Hồ nghiêng rặng nghiêng lợi, sắc mặt Khúc Thanh Khởi trắng bệch, bỗng chốc khóc lóc nước mắt lã chã.

Nàng quỳ xuống đất ôm Khúc Thanh Hồ nói, “Phụ thân, là lỗi của nữ nhi, đều là nữ nhi không biết thẹn, chưa có hôn phối đã theo Lâm tam công tử, là nữ nhi cuồng dại phò thác, người tùy tính rộng rãi như tam công tử sẽ không bị tư tình nữ nhi ngăn cản bước chân, nữ nhi chỉ cầu chỉ cầu được ở bên chàng trong chốn lạt đã thấy mỹ mãn, chúng ta, chúng ta trở về đi. . . Nữ nhi tình nguyện kiếp này không gả, phụng dưỡng phụ thân.”

Khóc đúng là như hoa lê dầm mưa, tiếng nước nở khiến cho người ta bực tức khó chịu.

Bà lão lạnh nhạt ngồi lại ghế, Khúc Thanh Hồ nâng nữ nhi dậy, lạnh lùng nhìn bà lão, vung tay áo rời đi.

Bà lão vẫy tay hô, “Mau mau! Tiễn khách! Khúc gia chủ, đừng quên đi ra ngoài bằng cửa sau!”

Hết thấy khôi phục như cũ, gió êm sóng lặng. Bà lão đuổi người, ngáp một cái chuẩn bị về ngủ, tỳ nữ hốt ha hốt hoảng chạy tới nói, “Không xong không xong, đại công tử đánh tam công tử rồi!”

Bà lão nhức đầu xoa xoa thái dương, bước chân tập tễnh chạy theo tỳ nữ tới hậu viện.

Chỉ thấy trong hậu viện rộng lớn, cây cối và bồn hoa đã thay đổi hoàn toàn, đầy đất là tàn hoa và lá vụn, một chậu hoa bên trái vỡ vụn, vài cây nhỏ bên phải nghiêng vẹo, muốn thảm hại bao nhiêu có bấy nhiêu thảm hại, giống như sấm sét từ trên trời hạ xuống, phá hỏng hậu viện Lâm gia.

Đồng bừa bãi ở dưới đất cũng chưa gọi là hỗn loạn, ít nhất đều là vật chết, hai kẻ dở hơi ở giữa mới khiến người ta bực bội.

Chỉ thấy hai bóng người giao chiến cùng một chỗ, một là áo tím thêu chỉ vàng, một là trường bào đơn giản màu đen.

Từ y chính là tam công tử Lâm gia Lâm Phượng Âm, thích nhất gây chuyện, mi mục hẹp dài nhếch lên, hoàn toàn là vẻ yêu nghiệt hoạt sắc sinh hương, cũng bởi vì bề ngoài quá tuấn mỹ, tâm địa lại gian xảo, mỹ nữ ở thành Hoa Châu đều bị hấn sờ soạng mấy lần, bây giờ còn phát triển đến thành Ký Châu ở lân cận. Mỗi ngày ít nhất có ba đợt đến cửa đòi nợ, oanh oanh yến yến mỗi người một vẻ, có thể sánh bằng tuyển tú ở hoàng cung.

Mà người mặc quần áo màu đen chính là đại công tử Lâm Thành Trác xem như có tiền đồ nhất Lâm gia, làm người trung hậu rộng rãi, khiêm tốn thận trọng, lấy lòng hiệp nghĩa nổi tiếng giang hồ, người gọi Lâm thiếu hiệp.

2. Chương 2: Hai Huynh Đệ Mỗi Người Một Vẻ

“Tam đệ, ta đã dạy đệ bao nhiêu lần mà không sửa, nay tuổi tác mẫu thân đã cao, huynh trưởng như cha, ta bây giờ cần phải quản lý đệ chặt chẽ hơn, không thể để mặc cho đệ tùy ý làm bậy thêm nữa!” Lâm Thành Trác một tay cầm kiếm một tay cầm roi, kiếm còn chưa ra khỏi vỏ, roi đã quất xuống, khiến cành lá bụi đất bay mịt mù.

Lâm Phượng Âm liếc mắt cười nói, “Đại ca, xem ra võ nghệ của huynh lại tiến bộ không ít, ngày Lâm gia chúng ta độc bá võ lâm sắp tới nha!”

Lâm Thành Trác nhíu mày nói, “Đừng có lãng sang truyện khác!”

Lâm Phượng Âm than thở nói, “Đại ca, huynh đúng là loại người quá mức bảo thủ không chịu thay đổi, vậy nên năm nay đã 23 tuổi mà còn chưa lấy vợ, thiên hạ có rất nhiều nữ nhân tốt, huynh nên tìm một tẩu tử về làm vợ đi, như vậy huynh sẽ không nhìn chằm chằm đệ cả ngày nữa.”

Lâm Thành Trác tiến lên từng bước nói, “Tam đệ, chuyện này không cần đệ quan tâm, không lập nghiệp mà thành gia thì có tác dụng gì. Hơn nữa, ba huynh đệ chúng ta, chỉ có đệ là đáng lo ngại nhất, tính cách này của đệ... Aiz! Tiểu thư nhà Khúc gia có điểm nào không tốt, đệ tại sao lại. . . Còn có Vương gia, Liễu gia.”

“Ha ha.” Lâm Phượng Âm không đáp lại, chỉ cười cười, đôi mắt phượng cong lên như trăng lưỡi liềm, ánh sáng trong mắt lóe ra như vụn bất thường. “Đại ca, thiên hạ lá mặt lá trái cũng chỉ vì một chữ tình, thà rằng tin tưởng về sau không còn loạn lạc, cũng không thể tin tưởng thế gian này có chân tình.”

Khi nghe thấy điều này, bà lão ho khụ khụ mất tự nhiên, điều này cùng với “Thà rằng tin tưởng trên đời có quỷ cũng không thể tin tưởng miệng nam nhân” không phải là cùng một đạo lý mà ra đây sao?

Hai huynh đệ Lâm Thành Trác với Lâm Phượng Âm đồng thời quay đầu nhìn phía sau, Lâm Thành Trác vội đi tới, cung kính cúi đầu, “Mẫu thân.”

“Ha ha, đứng lên đi đứng lên đi.” Bà lão tươi cười rạng rỡ, nhanh chóng bước lại gần rồi cầm tay hấn hỏi, “Con của ta, chuyến đi này cũng thật vất vả, mới từ Diệu Châu về liền vội vàng dạy dỗ đệ đệ của con, thật là trợ thủ đắc lực của ta, đến đây cho mẫu thân nhìn xem, có gầy đi hay không?” Nói xong, hai tay bà liền sờ từ cánh tay rồi dịch chuyển lên trên mặt, trượt qua hai xương gò má, lướt qua mặt mũi, sờ qua sờ lại.

Nếu không nói bà là một người đã đến năm sáu mươi tuổi, người khác lại tưởng có kẻ muốn đùa giỡn với đại công tử.

Lâm gia trong Hoa Châu này, không chỉ đứng đầu bảng võ lâm, gien di truyền cũng là tốt nhất. Hơn nữa ba vị công tử nhà Lâm gia, mỗi người sinh ra đều như người trời xuống cõi phàm.

Đại công tử mảy kiếm mắt sáng ngay thẳng chính trực, gương mặt anh tuấn khí khái bất phàm, đối đãi với người ngoài thường lạnh lùng giữ lễ, luôn có sự xa lạ cự người ngoài ngàn dặm. Trong thành Hoa Châu này có biết bao cô nương tiểu thư ái mộ, đổ gục trước hấn, nhưng hấn chẳng quan tâm, chỉ nói quốc gia chưa thái bình, hấn chưa thể nào yên lòng lập gia đình. Nhị công tử Lâm Đường Hoa, người đẹp như tiên giáng trần, mi thanh mục tú, người luôn mặc áo bào màu nhạt, không những võ nghệ tinh thông mà cầm kỳ thi họa lại thông hiểu đến hoàn mỹ, là công tử nho nhã bậc nhất trong chốn võ lâm. Tam công tử Lâm Phượng Âm có bộ dạng giống như nữ nhân, ngang ngạnh ngỗ ngược, phong lưu hoa tâm, khiến cho người ta vừa yêu vừa hận.

Bà lão cười híp mắt, nhưng vừa thấy ánh mắt Lâm Thành Trác trở nên nặng nề liền rút tay lại, sau đó hắng giọng rồi nói, “Con đi nghỉ ngơi trước đi, ta cần phải nói chuyện với Tiểu Tam.”

Lâm Thành Trác nhìn Lâm Phượng Âm, sau đó cúi đầu nói, “Con trở về phòng trước!”

“Ừ, buổi tối cả nhà mình cùng nhau ăn cơm nhé!” Thanh âm vừa nói ra lại quá mức tùy tiện tinh nghịch, nàng lập tức trầm giọng giải thích nói, “Mẫu thân với các con đã lâu chưa ăn tối cùng nhau, tối nay trăng tròn cùng nhau bàn bạc chuyện trong nhà đi.”

Lâm Thành Trác đi rồi, Lâm Phượng Âm cuối cùng thở phào nhẹ nhõm, tiến lên ôm lấy vai bà lão, vừa đặt một nụ hôn trên mặt bà vừa nói, “Mẫu thân, chỉ có người là hiểu rõ Phượng Âm nhất.”

Bà lão cười tươi như hoa, vội vàng vuốt khuôn mặt mảnh khảnh của Lâm Phượng Âm nói, “Con trai ta xuất chúng như vậy, người làm mẫu thân như ta thật là may mắn, nhưng mà con lần sau cũng khiến ta bớt lo đi, khách mỗi ngày đều đến nhà ta báo cáo, ta ngay cả tắm rửa cũng không xong đây.”

Lâm Phượng Âm tỏ ra không sao cả lắc đầu than thở, “Những người này luôn tự cho mình là danh môn chính phái, thiên kim tiểu thư mọi nhà cũng không có gì khác biệt với kỹ nữ thanh lâu, không đúng, thật ra có một điểm không giống, mẫu thân biết là gì không?”

Hấn híp mắt phượng lại, mỉm cười chờ đợi đáp án, bà lão cũng quay lại cười nhìn hấn, nhéo mặt hấn một cái nói, “Kỹ nữ thì phải tốn bạc mới có, còn các nàng là miễn phí!”

Lâm Phượng Âm bật cười nói, “Quả nhiên mẫu thân hiểu rõ lòng con, bây giờ mặt trời đã lên cao, con còn có hẹn với một cô nương ở Phương Phỉ lâu, đến giờ cơm chiều con nhất định sẽ về nhà.”

Dứt lời, hắn xoay người bước đi. Để lại bóng lưng phong lưu lồi lạc tự nhiên phóng khoáng, áo choàng màu tím hoa lệ toát lên vẻ cao quý hiên ngang, hắn giẫm nhẹ lên những nhánh hoa đã tàn mà đi, phát ra tiếng động giòn giã, quay mình đi ra cửa lớn.

“Mẫu thân.” Một tiếng kêu vãn đạm phong khinh, như thể được sinh ra từ những đám mây.

Bà lão quay đầu lại, quả nhiên, vẫn bị hắn nhìn thấy.

Nam tử kia, giống như tiên nhân hạ phàm.

Bóng trắng đi ngả nghiêng, trang nhã thuần khiết, bờ môi ẩn chứa nụ cười, như một đóa hoa nhỏ dưới ánh ban mai, khiến cho mọi người cảm thấy ấm áp, dễ chịu.

Đặc biệt là đôi mắt kia, trong trẻo rõ ràng, giống như mặt hồ thu lấp lánh, chỉ cần liếc mắt nhìn qua cũng cảm thấy mát mẻ vô cùng, nhìn lại lần nữa liền cảm thấy như rơi vào vực sâu, không thể không khuất phục trước phong thái tài hoa của nam tử này.

“Mẫu thân, vườn hoa này, con mắt mấy tháng để chăm sóc.” Giọng điệu của hắn bình thản không một gợn sóng, nhẹ nhàng cúi người xuống, đưa những ngón tay thon thả nhắc lên một đóa hoa lan trắng nằm dưới mặt đất, thở dài một tiếng, “Đáng thương, đáng tiếc.. Hoa khai dị kiến lạc nan tâm. Giai tiền muện sát táng hoa nhân. [1]”

“Việc này, việc này. . .” Bà lão nuốt nước bọt, táng hoa của Lâm muội muội diễm đạm đáng yêu, còn táng hoa của Lâm ca ca thật là cảm động.

“Sao vậy?” Lâm Đường Hoa ngẩng đầu nhìn nàng.

“Ha ha.” Bà lão cười xòa nói, “Con trai, hoa cỏ này chính là vật chết, Lâm gia chúng ta có rất nhiều tiền, sau này cho người làm vườn chỉnh lại theo ý con là được. Con như vậy. . . Mẫu thân cảm thấy. . .”

Lâm Đường Hoa cười nhẹ nói, “Mẫu thân không cần tự trách, con biết đây không phải là lỗi của mẫu thân, chính là đại ca và tam đệ không cẩn thận, mà con, lại cứ thích đùa nghịch hoa cỏ múa bút làm văn thơ, là một kẻ tiêu xài hoang phí ở Lâm gia, hoa nở vì được người thương tiếc, con đương nhiên không xứng.”

Ánh mắt hắn thản nhiên, mày hơi nhíu lại, trong mắt lộ vẻ lạnh lẽo đau xót. Tây Thi nhăn mày, vừa thấy đã thương, Đường Hoa liếc mắt, hoa dung thất sắc!

Bà lão đi đến nâng Lâm Đường Hoa dậy, trên người hắn mang hương lan quân tử nhàn nhạt, vô cùng thanh nhã.

“Con trai, con yên tâm đi, ta nhất định mời thợ làm vườn tốt nhất, chắc chắn sẽ cho con một khu vườn đẹp hơn trước kia.”

Lâm Đường Hoa nhẹ nhàng cười nói, “Cảm ơn mẫu thân.” Nhưng vừa xoay người lướt nhẹ qua vạt áo của nàng liền biến mất, tới vô ảnh đi vô tung, khinh công đã đạt đến đỉnh cao.

Ba nam nhân này, từ lớn đến nhỏ, 23, 21, 20, mà bà lão ở hiện đại vừa mới 22, có thể lớn nhỏ đều ăn.

Ngày hôm nay, dường như quá bận rộn rồi.

Nhìn vào đại viện Lâm gia, so với hoàng cung cũng là dư dả, đình đài, lầu các, nhà hát, nhà nổi, người hầu già trẻ từ trên xuống cũng đến một nghìn người, nàng không khỏi rung mình một cái, nếu như bị tru di cửu tộc, chẳng phải là máu nhuộm đỏ nửa bầu trời?

Nàng thở dài, nhớ tới ngày đầu tiên xuyên tới đây, so với bây giờ được ăn ngon mặc ấm đúng là mơ mà không được.

Ngày ấy, mưa to gió lớn, khi nàng tỉnh lại chỉ thấy toàn thân đau nhức, mở mắt ra mới phát hiện mình đang nằm ở giữa một khu rừng tối.

Đường lầy lội, cây cối rậm rạp, sấm sét chột lóe, gió lay động cành lá, cây cối như những bóng ma đáng sợ, nàng rung mình một cái, cuộn chặt thân mình lùi về phía sau trốn tránh, nàng sợ bóng tối, mà vùng này lại là nơi thâm sơn rừng già, khó tránh khỏi xuất hiện yêu ma quỷ quái hoặc mãnh thú.

Một tiếng sói hú, nàng hoảng sợ. Vội vàng nhìn về phía âm thanh truyền lại, quả nhiên, một đôi mắt màu ngọc bích lóe ra ánh sáng sắc lạnh, mồm há to như chậu máu, hé ra răng nanh vô cùng khủng khiếp. Nàng lần mò tìm cách đứng lên, chạy lung tung không phân biệt phương hướng.

“A!” Chân đang chạy đột nhiên rơi vào khoảng không, nàng thẳng tắp rơi vào một cái bẫy thú.

[1] Bài thơ: Táng hoa từ - (Tào Tuyết Cần -) tạm dịch : Hoa nở ra, rồi rơi rụng, biết đâu mà tìm. Ngoài thêm, mối sầu đang giết dần tâm hồn của người yêu hoa.

3. Chương 3: Xuyên Qua Mà Đến Thực Kỳ Quái

Trong động chìm ngập bóng tối, còn có chút hương vị gay mũi, trực giác liền biết, bên trong này vô ý rơi vào thi thể động vật đói chết thối rửa mốc meo.

Ngày mưa đêm rét lạnh thấu xương, làm người vốn sợ bóng tối như nàng bị dọa tới mức run rẩy. Vừa ngủ dậy liền gặp biến cố như vậy, địa điểm xa lạ hoàn cảnh lạ lẫm, không có một người, khóc to, nàng liền chìm vào trong giấc ngủ.

Trong mộng, có một lồng ngực ấm áp bao bọc nàng, nhưng là nàng bởi vì lâu không có ánh mắt trời mắt mở không ra, người lại đói một chút khí lực cũng không có.

Tỉnh lại, nàng ở một gian nhà gỗ trong núi, xuống giường, phát hiện trên bàn có chính tề thức uống cùng đồ ăn, phía dưới là một tờ giấy.

“Lâm gia chủ mẫu Lâm Triều Hi, niên 56.”

Đây là cái gì ? Thông báo tìm người ? Nàng cười cười đem tờ giấy vo viên ném ra ngoài cửa sổ, sau đó vừa ăn vừa uống.

No bụng hết khát, nàng phát hiện nhà gỗ có đầy đủ mọi thứ, trong ngăn tủ còn có mấy bộ xiêm y, chính là mặc vào có vẻ hơi lớn, luôn thấy trên TV cổ trang, nay chính mình đã quay về.

Nàng lắc đầu, trong đầu cũng là trống rỗng, rốt cục mình đến cổ đại như thế nào ?

Bất quá tựa hồ, hiện đại cũng không có gì để lưu luyến đi....Bởi vì nàng không cha không mẹ không người thân bằng hữu, mặc danh kỳ diệu đến nơi này, sống thì đâu thì yên ở đấy, nàng nghĩ.

“Tối rồi !” Có người hô một tiếng, nàng nháy mắt mấy cái, đã thấy cửa phòng mở ra, một lão giả đi đến.

Lão giả kia tuổi chừng 60, râu dài tóc bạc, nhìn thấy hắc đầu tiên là sửng sốt, sao đó khom người nói, “Phu nhân”

Ngay sau đó, đằng sau lại đi tới vài người, chẳng hạn như Nhị công tử Lâm Đường Hoa, Tam công tử Lâm Phượng Âm.

Lâm Đường Hoa bước vào cửa, xuất trần thoát tục đứng ở một bên cười nhạt nói, “Mẫu thân, cung nghênh ngài xuất quan.”

Lâm Phượng Âm còn lại là tiến lên xắn tay áo đến gần, vừa nói vừa cười, “Nương, tháng này tiền tiêu nhi tử lại hết rồi, chờ người trở về thanh toán sổ nợ a.”

Lâm Triều Hi đứng ở trong viện, cả buổi không hề động đậy, thở dài ngẩng đầu nhìn trời.

Nghe nói, đây là Lâm Triều Hi ở trên núi bế quan tu hành, bảy bảy bốn chín ngày, tu luyện võ công tuyệt học Lâm gia tới đỉnh cao, nhưng là chính mình, tìm đâu chút quyền cước đây ?

Hơn nữa rốt cục tờ giấy kia ai lưu lại cho nàng ? Nàng không phải để ý mục đích của người nọ, chỉ muốn mắng hấn vì sao không để lại chút tư liệu, làm hại nàng trở lại Lâm gia xấu mặt N lần.

Ngày đầu tiên trở lại Lâm gia, lão nhân lớn tuổi ngoài sáu mươi kia liền đưa một đồng sớ sáng cho nàng nói, “Phu nhân, thời gian ngài không ở nhà tài sản ta quản lí, hiện tại ngài đã trở về, hiển nhiên ngài là chủ nhân.”

Lão nhân kia là Lâm gia nguyên lão quản gia, từ tám tuổi đã đi theo cha chồng Lâm Triều Hi, sau đó hầu hạ Lâm Triều Hi rồi thành quản gia, này đương nhiên là theo lời của nhà hoàn.

Trước mắt, nàng cầm lấy một quyển sổ, lại phát giác không biết chữ cổ, bên trái bên phải lộn xộn nhìn không ra.

Quản gia Lâm Tông khụ khụ nói, “Phu nhân, lấy lại....”

Kết quả là, sau nửa canh giờ chuyện này truyền khắp cao thấp Lâm phủ, nói là : chủ mẫu tẩu hỏa nhập ma biến thành si ngốc.

Ngày hôm sau, trên bàn ăn cơm, hai đứa con trai cùng bà lão ăn bữa tối.

Lâm gia đại nghiệp nhiều tài sản, một bữa cơm ăn được toàn bộ sơn hào hải vị nhà Hán, đói bụng nhiều ngày ăn tạm bánh bao cùng rau xanh làm nàng hai mắt trũng trũng, không đợi thức ăn đầy đủ liền cầm đũa gấp, kia khí thế nuốt núi sông như lang như hổ, hạ nhân bưng thức ăn cầm đều nhanh muốn trật khớp.

Hai đứa con trai nhìn nhau, Lâm Đường Hoa cười nhẹ nói, “Mẫu thân nhiều ngày ăn sơn dã sơn quả, là nên bổ dưỡng một chút.” Lâm Phụng Âm mắt phượng híp lại nhìn khối chân gà thêm vào trong bát dọn hạ nhân, “Tối nay chúng ta muốn cùng mẫu thân nhân thoại việc nhà, các người lui ra đi.”

Kết quả là, ban đêm gió lớn, hết thấy nhân hạ hạ nhân cũng buồn cười nhin không được đàm luận kia “Tướng ăn cuộn cuộn như thiên lôi.”

Ngày thứ ba, Hoa Châu tứ đại gia thiếu chủ đến hành lễ với chủ vị Lâm gia, cả bốn đều là thanh niên tài tuấn tác phong nhanh nhẹn, bất luận phong thái hay là tướng mạo đều nhất đẳng, cũng làm cho Lâm Triều Hi trên ghế sừng sờ tại chỗ, trong lòng bưng bưng lửa nóng.

Không nghĩ tới thể hệ hiện tại gien không bằng thể hệ trước, cổ đại là người người mẫu mực tinh xảo, nàng sắc tâm nổi lên, lôi kéo tay bốn vị vuốt ve qua lại thêm nhỏ dãi, thẳng đến khi người ta lộ ra vẻ mặt xấu hổ mới từ bỏ.

Nghĩ đến cũng đúng, chính mình tỉnh lại liền mang theo thân thể này, già nua nứt nẻ không hề tao nhã, không ai thêm để vào mắt.

Tiến khách xuất môn, Lâm phủ lại náo nhiệt, “Lâm chủ mẫu tang phu nhiều năm chịu cô đơn, trâu già gặm cỏ non !”

Thì ra, này tinh xảo mặt nạ da người, chạm vào nước liền tan ra, còn có thể lắp lại sử dụng, mà ngày đó rời đi nhà gỗ, trên người là một bao đan dược, nàng đặt tên là ngân hoa đan, có khả năng lập tức làm tóc bạc. Nàng một nữ tử tuyệt diệu lại không thể bày ra diện mạo chân thật thực ủy khuất, cho nên thích ở một mình cự tuyệt quấy rầy, không cho hạ nhân hầu hạ tắm rửa thay quần áo, dần dà, bọn hạ nhân lại dần dần, nói Lâm chủ mẫu tính cách quái dị hỉ nộ vô thường sợ là bị sơn yêu quỷ mị nhập vào.

Cuối thu khí trời dễ chịu, thích hợp ngủ trưa, Lâm Triều Hi lấy tay che che cái trán, ánh mắt trời kia cực kì chói mắt, nàng xoay người đi vào hành lang gấp khúc hướng về phía phòng ngủ, đương nhiên không có chú ý tới ánh mắt một dạng như chim ưng trong phòng, tràn ngập nghi hoặc cùng khó hiểu.

Thời gian cơm tối, hạ nhân đứng ngoài cửa kêu nàng rời giường, này một giấc ngủ cực sâu, bởi vì hoàn toàn không có nửa điểm trí nhớ kiếp trước, cũng là vô bi vô hỷ vô mộng vô yểm (không đau khổ, không vui, không mộng, không ác mộng), nàng ngồi ở trước gương đồng nhìn chính mình nét mặt già nua, không ngừng trấn an chính mình nói “Nữ nhân sớm muộn gì cũng già, có khi ta già đi còn không đẹp bằng túi da này, da này còn phòng trừ tia cực tím, da trắng phòng trừ ánh nắng, tuyệt vời tuyệt vời !”

Đi ra khỏi đại môn, đêm khuya tối đen, nàng đang sợ run người đã bị hạ nhân kéo đi phòng chính.

Lâm Thành Trác cùng Lâm Đường Hoa từ lâu đã sớm yên lặng chờ đợi, chính là không thấy bóng dáng Lâm Phụng Âm.

Lâm Thành Trác như trước quần áo huyền sắc, giống như hần chưa thay quần áo đã đến, vẻ mặt ngưng trọng. Mà Lâm Đường Hoa bạch y đổi thành nguyệt sắc trường bào, trên người hương hoa lan bốn phía, thanh nhã hợp lòng người.

Lâm Triều Hi ở chủ vị ngồi xuống, nhìn ra ngoài phòng, gọi nha hoàn bên cạnh hỏi, “Đi xem Tam công tử đã trở lại chưa.”

Nha hoàn đi tìm người, này còn chưa có dọn cơm, ba người nhàn thoai việc nhà một câu không một câu khách sáo.

“Con ta lần này đi Diệu Châu làm việc, thu hoạch được gì ?”

“Diệu Châu Phùng gia cùng Lâm gia nhiều thế hệ qua lại thân thiết, Phùng gia chủ đối với ta tốt lắm, bất luận ăn, mặc, ở, đi lại đều chuẩn bị thỏa đáng, trước khi đi còn tặng ta một ít bí dược đặc chế.”

Mỗ nữ mắt tỏa kim quang, “Nga ? Là thuốc gì ? Liệu có cải lão hoàn đồng dưỡng nhan làm đẹp ?”

Lâm Thành Trác nắm tay ho nhẹ nói, “Đơn giản chỉ là chút kim sang dược cùng đan dược điều tức bên trong.”

Mỗ nữ ánh mắt ảm đạm, quay đầu hỏi Nhị công tử, “Con ta gần đây đang bận rộn chuyện gì ?”

Lâm Đường Hoa tao nhã cười, giơ lên sáo ngọc treo một bên người nói, “Mấy ngày qua viết khúc nhạc mới.”

“Nga....Âm nhạc a....Ha ha ha.” Nữ nhân không hề biết tí gì âm nhạc mâu thuẫn cười gượng.

Nhất thời không nói gì, nha hoàn báo lại.

“Tam thiếu gia đã trở lại, bất quá, bất quá....”

“Bất quá cái gì ?”

“Bất quá hần uống rượu, còn dẫn theo nữ nhân....”

4. Chương 4: Thừa Dị Say Rượu Chiếm Tiện Nghi

“Cái gì ngoạn ý ?” Nàng cao giọng nói.

Nha hoàn bị nàng dọa sợ lắp bắp đứng lên nói, “Tam, tam thiếu gia hần uống say....Ngọc Hoàn cô nương của Phương Phỉ lâu đưa hần trở lại, hiện nay, hần là đã vào trong phòng ngủ....”

Lâm gia tất cả mọi người khiếp sợ chuyển sang tức cười. Khiếp sợ là, tam thiếu gia bên ngoài làm bừa làm loạn nhưng cũng chưa bao giờ say rượu mang nữ nhân hồi phủ, buồn cười là hần quả nhiên tính xấu không đổi, thừa dịp có rượu hăng hái cùng mỹ nhân ** một khắc vừa mới ** thực khí phách, hưởng chi Ngọc Hoàn của Phương Phỉ lâu, là mỹ nhân khó gặp, Phương Phỉ lâu ở thành Hoa Châu nổi danh là vì hoa khôi bán nghệ không bán thân, không nghĩ tới ngay cả người thanh cao như nàng cũng không chống lại nổi thứ dưới khổ của Tam công tử, thực sự là....

Lâm Triều Hi đương gia chủ mẫu là kiểu mẫu Lâm gia phong phạm có trách nhiệm chỉnh đốn kỷ luật Lâm gia, mọi người nhìn nhau, trước mắt cũng không được ăn cơm, chân nhanh đi ra ngoài, thẳng đến phòng ngủ của Lâm Phương Âm.

“Nha nha úi chà, chơi đùa nữ nhân mà lại mang về tận nhà đây.”

“Mụ nội nó, còn uống say như chết, không phân biệt tốt xấu !”

Dọc đường chỉ rửa trách móc mắng đi mắng lại, Lâm Thành Trác cùng Lâm Đường Hoa nổi gót theo sau, dĩ nhiên, còn có nhất đẳng nô bộc chuẩn bị thu dọn cục diện rối rắm.

Vừa đi đến cửa, chỉ thấy cửa sổ chiếu phim hai bóng dáng nồng thắm, bỗng nhiên, gió nhẹ vút qua, thế nhưng thổi tắt nến, vì thế mọi người mới nhìn được một phần hai thì sắc tình điện ảnh ngừng truyền.

Bọn hạ nhân xì xào bàn tán, Lâm Triều Hi tức giận bất bình, một cước muốn đá văng cửa phòng, chỉ nghe bên trong một nữ tử mềm mại than nhẹ, run rẩy nói, “Ta, ta còn không có mặc quần áo....”

Lần này lại càng thêm đổ dầu vào lửa, hạ nhân không nhịn được cười rớt cục phá ra cười to, liền ngay cả Lâm Đường Hoa nâng khoe miệng dâng lên một tia đùa cợt, mà Lâm Thành Trác sắc mặt càng thêm khó coi, vùng xung quanh lông mày liền nhăn lại.

“Các người đều đi xuống đi.” Lâm Triều Hi vẫy tay ra hiệu hạ nhân lui xuống, hướng trong khe cửa nói, “Ta một mình đi vào.”

Lâm Thành Trác đưa hộp quạt cho nàng, nàng nhẹ nhàng đẩy cửa lại nhẹ nhàng đóng, lần mò vách tường từng bước cẩn thận.

“Người nói đó, chỉ cho ta phương hướng.” Lâm Triều Hi nhú mày nói.

“Ta, ta ở trong này.” Ngọc Hoàn nũng nịu nỉ non.

Nàng như là manh nhân mạc tượng (người mù sờ voi), tối om hướng bên trong đi, đột nhiên bị thứ gì đó dưới chân làm vấp ngã, nàng bất ngờ không phòng ngự ngã quỵ.

“Ai ôi uy, lưng của ta a.” Nàng rên rỉ.

Ngoài cửa Lâm Thành Trác tiến lên từng bước hỏi, “Nương, người như thế nào?”

“A, không sao không sao. Các người coi chừng dùm là tốt rồi, Ngọc Hoàn cô nương không áo quần che thân không nên gặp người.” Nàng tay phải chống đỡ muốn đứng dậy, tay trái lại đụng đến một cái đệm thịt mềm nhũn.

Đệm thịt rất co dãn, tơ lụa vải vóc cũng là thượng đẳng, bỗng nhiên đệm thịt nói “Ân....”, nguyên lai đó là một người.

“Phượng Âm, người như thế nào nằm trên mặt đất, cẩn thận cảm lạnh.” Nàng bắt lấy tay nhưng lại kéo không nổi con ma men này.

Lâm Phượng Âm nhưng lại dễ dàng bắt được tay nàng, vòng cánh tay đem nàng ôm vào trong ngực.

Nàng bất ngờ không đề phòng tiến vào lồng ngực ấm áp của hắn, tùy ý tay hắn ở lưng nàng vuốt ve, tai nàng dán vào ngực của hắn, cảm nhận được tim đập thành thạch, lực đập mạnh mẽ, trên người hắn nồng đậm hương rượu, có nam nhân đặc thù thành thực hương vị.

“Tiểu tử này, thời điểm uống rượu chiếm ta tiệm nghỉ.” Lâm Triều Hi thầm thì muốn đứng dậy, cũng không nghĩ lực cánh tay của hắn lớn như thế, nàng thế nhưng hoàn toàn thoát không ra, xê dịch lần này, trái lại dịch đến càng gần cảm hắn.

Hắn hô hấp thật mạnh, ngửi được một cổ phát hương, là mùi thơm thành thực của nữ nhân, cánh tay phải đè nặng lên thân mình cực mỏng manh, eo nhỏ nhắn cùng cái mông xinh đẹp, bộ ngực sữa đầy đặn cọ vào trong ngực hắn, thật sự là quyến rũ mê người.

Lâm Triều Hi khổ sở giữ nguyên tư thế mập mờ này, đi xuống tiếp nữa có khả năng loạn thượng con của mình nga.

Không nghĩ tới, tiên hạ thủ vi cường (ra tay trước thì chiếm được lợi thế) cũng là Lâm Phượng Âm, hắn môi mỏng quyến rũ, đem thân hình mỏng manh kia nâng lên phía trước, đôi môi tự nhiên cùng đặt cùng một chỗ, hai người đều là cả kinh.

Cánh môi nữ nhân này, rất mềm mại ướt át, như là trái đào ngọt ngào.

Cánh môi nam nhân này, rất mê say rất linh hoạt, có đường cong hoàn mỹ bên ngoài.

Nàng dừng không được ưm một tiếng, hạ nhiệt nhưng lại làm cho Lâm Phượng Âm càng thêm bùng bùng phấn chấn, hắn môi mỏng nhẹ mân, hai người xoay nghiêng cọ sát dây dưa, Lâm Triều Hi tìm đập thành thạch, nghĩ tới tướng mạo xinh đẹp lại cảm thấy vui sướng, vì thế tăng thêm lực đạo ngoài miệng, lấy vị rượu từ trong miệng hắn. Lâm Phượng Âm phối hợp mở miệng, cái lưỡi linh hoạt của hai người liên dây dưa cùng một chỗ, giống như sao chạm vào nhau phát ra tia lửa, say sưa hôn càng sâu hơn.

Tay Lâm Phượng Âm động tác cũng không ngừng, không ngừng vuốt ve đường cong trên người nữ tử, cảm nhận được nàng vận vẹo thân mình lại càng dục hỏa thiêu đốt, không thể chờ đợi được muốn cởi đi quần áo của nàng.

“Lâm chủ mẫu.... ..?” Miệng âm thanh mềm mại truyền đến làm cho nàng đột nhiên thanh tỉnh, tự bản thân là đang làm gì, lấy việc công làm việc tư a !

“Ân ?” Nàng đề giọng đáp lại một tiếng, sau đó thoát khỏi môi lưỡi của hắn dây dưa, lấy tay bưng kín cái miệng của hắn để tránh phát ra âm thanh.

“Lâm chủ mẫu, ngươi không sao chứ ?”

“Ta không sao, chính là, chính là đau lưng, ta đây liền đứng lên.... ..” Nàng thật cẩn thận mở cánh tay của hắn, có lẽ vì rất say sưa nên lực đạo của hắn cũng giảm bớt rất nhiều, nhưng là, đột nhiên, nàng lại một trận tê dại.

Người nam nhân này, cứ nhiên liếm lòng bàn tay của nàng !

Nàng vội vàng rút tay về giấu trong tay áo, tim đập, không sửa sang lại quần áo cùng tóc, vịn cái bàn bên cạnh đứng lên, thật vất vả mò mẫm để cầm nến, vội vàng châm.

Ngọc Hoàn dùng chăn che thân mình, lộ ra vai, da nõn nà mảy dài như liễu, mặt mày ẩn tình làn môi hé mở như anh đào, quả nhiên là tuyệt sắc, không hổ đứng đầu bảng, nàng sợi tóc phân tán, tựa tiểu phi tiểu, tựa túc* (buồn) phi túc đáng yêu động lòng người, “Lâm chủ mẫu.... ..” Nàng hạ mắt nhìn, đột nhiên nhìn đến Lâm Phượng Âm nằm trên mặt đất, che miệng kêu lên, “Lâm công tử !”

Lâm Triều Hi cũng nhú mày liếc nhìn hắn, chỉ thấy hắn sắc mặt nhàn nhã hô hấp vững vàng, trên mặt mang nụ cười tuyệt đối là YY !

“Người trước tiên mặc quần áo vào.” Lâm Triều Hi nhặt lên quần áo rải rác trên mặt đất quăng cho Ngọc Hoàn, “Ta phái người đưa ngươi trở về.”

Ngọc Hoàn then thùng thắt nút áo mang đai lưng đối Lâm Triều Hi nhẹ nhàng cúi đầu nói, “Có điều làm phiền.... ..Thật sự là bởi vì Lâm công tử hắn, hắn mạnh mẽ xé rách xiêm y của Ngọc Hoàn, Ngọc Hoàn mới một cước đá hắn xuống giường.... ..”

Lâm Triều Hi nhú mày hỏi, “Không phải là người chuyện ta nguyện, mà là hắn bá vương ngành thượng cung* (ngang ngược) ?”

Ngọc Hoàn không nghĩ tới Lâm chủ mẫu nói trắng ra như vậy, lấy tay áo che mặt nhẹ nhàng gật đầu nói, “Vâng.”

“Ta đây thay nhi tử hướng cô nương nhận lỗi, cô nương thỉnh.” Nàng tiễn Ngọc Hoàn ra ngoài cửa, đối Lâm Đường Hoa nói, “Phái người đưa Ngọc Hoàn cô nương trở về.”

Lâm Đường Hoa cười nhẹ, đưa tay nhường đường khiêm tốn nói, “Ngọc Hoàn cô nương thỉnh.”

Ngọc Hoàn then thùng cười nhẹ nhàng cúi đầu nói, “Làm phiền Lâm nhị công tử.”

Lâm Triều Hi nhìn phía phòng ngủ, cười ác ý lẩm bẩm, “Thừa dịp bất tỉnh nhân sự chiếm tiện nghi của hai nữ nhân, được a.”

Nàng xoay người thay đổi thành khuôn mặt hồ then hướng Lâm Thành Trác nói, “Ai, là ta không biết quản giáo, là ta có tâm vô lực, nhi tử a, về sau đệ đệ này, cần phải làm phiền người nhiều.”

Lâm Thành Trác đỡ nàng, nói “Nương, ngài yên tâm, ta nhất định sẽ làm cho tam đệ hiểu được mà sửa chữa.”

“Ân, ta đây an tâm, đứa nhỏ này vẫn cần quản giáo nghiêm ngặt hơn, không đánh không nên người, người cũng hiểu được ?”

“Con hiểu được, mẫu thân về nghỉ ngơi đi.”

Lâm Triều Hi từng bước loạng choạng trong bóng đêm bước trở về phòng, Lâm Thành Trác nhìn bóng lưng của nàng nghĩ nàng là thương tâm rơi lệ cho nên run run, không biết thực chất là vì che mặt cười run rẩy nên run run.

Lâm gia tuyệt học có ba, thứ nhất : vô ân quyền. Hai tư chiêu thức, Lâm Phượng Âm, hảo hảo hưởng thụ !

5. Chương 5: Cùng Nhi Tử Anh Tuấn Đạo Hoa Viên.

Tiệc tối còn chưa kịp ăn xong, Lâm Triều Hi sai hạ nhân mang chút đồ ăn đến, nhốt mình trong phòng mồm to nhai thịt mồm to hớp rượu, không hề có chút hình tượng thực nữ hay bà lão nào, nhưng không biết vì sao chính là ăn không biết vị.

Ăn miếng thịt béo thể nhưng lại có thể nhớ tới xúc cảm của làn môi mỏng kia, nàng ác hàn run lên nổi da gà, thâm than mình thật sự là nội tiết không điều hòa, lại đối oa nhi này nổi lên sắc niệm. Thanh tâm quả dục như ta, thanh tâm quả dục như ta.....

Ngủ hết một giấc hết buổi chiều tỉnh dậy, đến buổi tối thể dĩ nhiên hoàn toàn không có buồn ngủ, nàng ở trong phòng đặc lai đặc khứ (đi đi lại lại) cho tiêu thực, thỉnh thoảng nằm ngửa ở trên giường thử nhắm mắt dưỡng thần một chút, lại càng lúc càng có tinh thần, trong đầu không ngừng tái hiện cái loại tiếp xúc mềm mại kia, chân thực giống như có thể chạm đến được, ** khổ đoán biến thành tỉnh dạ khổ trường *....

“Đồng đồng đồng...” Có tiếng gõ cửa! Lâm Triều Hi lập tức đứng dậy chạy đi mở cửa.

Bóng đêm ngưng trọng , ánh trăng thiếu lộ đầu cành, màu bạc trắng của ánh trăng trong suốt, cùng trường bào của hán hòa lẫn vào nhau. Người nọ ngọc diện thanh tú (khuôn mặt thanh tú như ngọc), mặt mày nhu hòa, bên môi chứa đựng một tia cười nhạt, giống như hoa sen mở ra, làm cho người ta cảm thấy không khỏi thoải mái.

“Con ta chính là có chuyện gì?” Lâm Triều Hi hí mắt cười hỏi, có thể giải sầu được rồi.

Lâm Đường Hoa hai tay để sau lưng, một đôi con ngươi thẩm lạnh ngưng mắt nhìn nàng nói, “Chính là tới xem mẫu thân, chuyện tối nay, mẫu thân nhất định thực để ý đi.”

Để ý? Thực có chút để ý! Nhưng là, dường như hán chỉ không phải là cái hôn động tình kia, bởi vì căn bản không có người chứng kiến.

Lâm Triều Hi thở dài nói, “Ai, vô phương dạy con, là lỗi của ta. Tối nay lại sẽ ưu tâm không chợp mắt được a...”

“Kia, ta cùng mẫu thân đến vườn hoa dạo một chút đi.”

“Hảo nha, hảo nha !” Ý thức được luống cuống, Lâm Triều Hi thu lại nụ cười lên tiếng, “Hồi lâu không cùng con ta nói chuyện với nhau, rất vui a.”

Ngắn ngủi nửa ngày hoa viên đều đã sửa sang hoàn hảo, lúc đi ngang qua Lâm Triều Hi không khỏi tán thưởng một chút nhi tử làm việc năng suất suất cùng chất lượng. Hai người đi qua tiểu viên, đi tới hậu viện Bích Thủy Hồ, thủy quang liêm diễm*, một vầng trăng sáng chiếu rọi trong đó hiện lên một cái bóng, tú thủy trong vắt, đẹp không sao tả xiết. Giữa hồ là một tòa tiểu đình, lối vào là một con đường nhỏ uốn lượn, hai người liền theo đường đá nhỏ chậm bước.

Khó được hưởng thụ ban đêm tĩnh mịch như vậy, Lâm Triều Hi hít sâu hấp thụ tự nhiên mùi vị, cảm giác toàn thân cùng tinh thần khoan khoái rất nhiều.

Nàng lướt qua trước Lâm Đường Hoa nửa bước, dưới chân tùy ý đá cục đá, trong tay cũng xẹt qua hoa cỏ mượn gió bẻ măng đùa bỡn một phiến lá cây.

“Ai.....” Không biết mình kiếp trước là người thế nào, chẳng lẽ là khi chết não chấn động cho nên trí nhớ hoàn toàn biến mất?

“Ai.....” Không biết phải giả trang lão bà bà này tới lúc nào, nếu sống thêm vài cái thập niên, không phải sẽ bị người khác nói thành lão yêu quái?

“Ai....” Cảm giác Lâm gia không giống bề ngoài bình tĩnh như vậy, giang hồ thế đạo cũng sẽ không thuận buồm xuôi gió, nhiều như vậy cực khổ sao mình từng cái vượt qua đây?

Bất tri bất giác đã tới dưới đình, nàng ngồi trong đó trên băng đá, gió đêm thổi vụt đến có chút lạnh, nàng nắm mũi hắt hơi một cái.

“Mẫu thân cảm thấy lạnh sao?” Lâm Đường Hoa đứng ở bên bờ, ngắm nhìn bốn phía hồ nước.

Nàng lắc đầu, một lát sau lại phát hiện hắn là đưa lưng về phía nàng, đương nhiên không nhìn thấy động tác của nàng, vì vậy lại bồi thêm một câu, “Khá tốt.”

“Thật không.....Kia mẫu thân nhưng là tâm lãnh?” Thanh âm của hắn giống như kim thạch đụng ngọc thô chưa mài dũa, xa xa rồi lại rõ ràng.

“Àn?” Lâm Triều Hi nghi hoặc quay đầu.

Lâm Đường Hoa lúc này xoay người lại, lặng lẽ nói, “Vừa rồi mẫu thân thở dài ba tiếng.”

Nguyên lai mình bất tri bất giác than thở lớn tiếng như vậy, rõ ràng tú nhĩ (xinh đẹp nho nhã) thực nữ như ta, tú nhĩ thực nữ như ta, tội lỗi....

“Ha ha, khá tốt.” Nàng đáp lời.

Nhất thời im lặng, trong không khí truyền đến hương hoa nhàn nhạt, gió nhẹ sát qua bên tai, qua ngoại y nguyệt bạch sắc trên vai nàng.

Nàng quay đầu lại, Lâm Đường Hoa trên người độc một kiện bạch sắc lý y (áo lót), kín kẽ phẳng phiu lại thuần khiết, cùng khôn mặt mỹ nhân trong trời lạnh lùng, thật là mặc cái gì cũng đẹp.

Nàng xem đến mê mẩn, Lâm Đường Hoa cười nhạt một tiếng, nàng lúc này mới đưa mắt mê mẩn mở ra

“Mẫu thân, ta có một chuyện, cũng muốn hỏi ngài.” Lâm Đường Hoa nắm chặt quần áo của nàng hỏi.

“Cái gì.”

“Kia bảy bảy bốn mươi chín ngày bế quan, mẫu thân đã gặp chuyện gì ?”

Lâm Triều Hi nháy mắt mấy cái, đây là thói quen lúc khủng hoảng của nàng.

“Không có.....Không có gì a..... Chính là, bế quan thôi.....Ha ha, tu luyện võ công.....” Nàng từng chữ ngắt quãng nói.

“Phải không ?” Lâm Đường Hoa ngưng mắt nhìn nàng nửa giây, sau đó ngồi đối diện nàng trên băng đá, nói, “Mẫu thân từ lúc bế quan trở về, tính tình tựa hồ không giống ngày xưa, cho nên nhi tử cho là ngài tại vùng núi kia có điều ngộ đạo, mới có thể dưỡng thành như vậy tiêu sái tư thái.”

Nụ cười của hắn như trước đậm đặc, lại làm cho Lâm Triều Hi tim đập mạnh và loạn nhịp, giống như trong mắt kia là biển sâu khôn cùng, là nguy hiểm lốc xoáy, đối mặt hắn, con người không có ai có thể nhẫn tâm nói dối được.

Bất quá, nhẫn vô khả nhẫn, hoàn nhu tái nhẫn (không thể nhẫn thì vẫn cần phải nhẫn, ý là tuy rằng không thể nói dối trước ánh mắt của anh ấy nhưng mà chị ấy vẫn cần phải nói dối nếu không sẽ bị lộ).

Nàng ha ha cười một tiếng phá vỡ không khí trầm mặc, vì làm cho mình hết sức tự nhiên liền đứng lên đưa lưng về phía hắn bắt đầu nói dối.

“Kia bảy bảy bốn mươi chín ngày, ta là có chút ngộ đạo. Con người sống bất quá trăm năm, tầm thường cũng là một đời, huy hoàng rực rỡ cũng là một đời, nhưng đại đa số lựa chọn cách sau, bởi vì vậy có thể mang đến vinh dự quyền thế cùng địa vị, nhưng mà, Lâm gia đã đạt đến tột cùng, ta đây vài thập niên sống thực sự khổ cực mệt mỏi, cũng nên đến lúc thoái vị sau đó an hưởng tuổi già, nhìn mây cuộn mây tan xem thủy triều lên xuống, nhất hoa nhất thế giới, nhất diệp nhất bồ đề *, thanh bạch, dương dương tự đắc, đây mới là tiêu sái nhân sinh a.....” Nàng cười, tại nơi đây non sông tươi đẹp, tâm tình lúc này cũng trong trẻo lạ kỳ.

Lâm Đường Hoa khẽ mỉm cười nói, “Mẫu thân có thể lĩnh đạo nghĩa, có thể ngộ chân lý, là tâm trí khó có được. Bất quá ngài có một câu sai lầm rồi, Lâm gia còn chưa có đạt đến tột cùng.”

“Ân?” Lâm Triều Hi nghi hoặc nhíu mày.

Lâm Đường Hoa chậm rãi bước, đạp không tiếng động.

“Nay võ lâm có tam chủ gia, thất đại gia, thập lục tiểu gia. Hoa Châu Lâm gia, Diệu Châu Phùng gia, Kỳ châu Tư Đồ gia, này Tam gia lui tới rất thân, nhưng là tranh đấu gay gắt đã nhiều năm, bất quá là vì một ghế Võ lâm chí tôn kia. Chúng ta nhiều nhất chẳng qua là ba phần thứ nhất, cũng không phải đã độc bá võ lâm, những gia tộc khác sớm như hổ rình mồi, sẽ chờ thời cơ mà nuốt hết Lâm gia, chúng ta hiện tại đã có mối nguy thập diện mai phục”

Lâm Triều Hi trở mắt ghen lời, không nghĩ tới chính mình thật sự quay về làm ếch ngồi đáy giếng, này Lâm gia đã kiêu ngạo như thế, lại vẫn chẳng qua chỉ là trong chốn giang hồ địa chủ một phương ?

Lâm Đường Hoa bỗng nhiên cười nói, “Bất quá, nay trong nhà có đại ca, mọi sự đều đã có đường cứu vãn. Đại ca chính là võ học kỳ tài Lâm gia mấy đời mới có, chắc chắn vẽ ra viễn cảnh tương lai tốt đẹp cho Lâm gia.”

Lâm Triều Hi nhân châu xoay động cười nói, “Con ta cùng quân sư một dạng tài tình mưu lược a! Nếu là người cùng Trác Thành liên thủ, Lâm gia không phải....”

“Mẫu thân” Lâm Đường Hoa chặn lại lời nói của nàng, “Ta cũng không thích tranh quyền đoạt thế, hưởng chi, này Lâm gia tổ nghiệp vẫn là để lại cho trưởng tử, ta cùng tam đệ không tiện nhúng tay....”

Lâm Triều Hi sững sốt, chẳng lẽ, này nhị tam công tử không phải là Lâm gia chủ mẫu sở sinh ? Đây là văn sở vị văn (chưa từng nghe thấy) a.

*Khổ đoản : trong câu “xuân tiêu khổ đoản nhật cao khởi”(dịch nghĩa : bức nổi đêm xuân ngắn ngủi, mặt trời lên cao rồi mới dậy) trong bài “Trường hận ca”

Dạ : đêm, tĩnh : yên lặng

*Thủy quang liễm diễm : nước dập dờn bùng lên khi có ánh sáng chiếu vào

*Nhất hoa nhất thế giới, nhất diệp nhất bồ đề (hoặc là nhất hoa nhất thế giới, nhất diệp nhất Như Lai) :

Một đóa hoa khai, thế giới bừng dậy

Một hạt bụi dậy lên, đại địa trọn thâu.

2 câu này ở trong Bích Nham Lục, một tác phẩm thiền tông.

Nhất Phật nhất Như Lai

Mỗi vị Phật đều là như như, tĩnh tại, không đến, không đi.

Hàm ý: mỗi bông hoa đẹp đều hàm tàng một thế giới, mỗi chiếc lá đều là một vị Phật, mỗi con người hội tụ cả vũ trụ hay cụ thể hơn là đầy đủ các yếu tố địa, thủy, hỏa, phong...

6. Chương 6: Ba Nhi Tử Muốn Phản Nương

Nguyên lai, con trai ruột của Lâm chủ mẫu Lâm Triều Hi, chỉ có duy nhất đại công tử Lâm Thành Trác. Năm đó Lâm gia phát triển hưng thịnh, Lâm Triều Hi lại cùng một bản hàn thư sinh tên Thu Trường Khôn kết nghĩa vợ chồng, vốn tưởng rằng hần trung hậu thành thật, kiếp này không có hai lòng. Lâm Triều Hi chuyên tâm võ học không rảnh bận tâm sự tình Lâm gia, lại làm tình cảm hai vợ chồng dần dần lạnh nhạt. Thu Trường Khôn cả ngày lưu luyến ở bên ngoài, tham gia thi phú ca hội, cũng chính là tại hội luận văn nhân nhã sĩ kia gặp nữ tử duy nhất của thư hương thế gia* Diệp Trang.

Thanh nhã nữ tử kia, tên là Diệp Trang, cũng chính là mẹ đẻ Lâm Đường Hoa cùng Lâm Phượng Âm.

Thu Trường Khôn cùng nàng tình cảm dẫu vào đó thì muốn thú nàng vào cửa, mà Điệp Trang lại ái mộ hẳn cho nên tình nguyện làm thiếp. Năm đó Lâm Triều Hi tâm tư không hề bận tâm tình nhi nữ, chỉ một lòng muốn đem Lâm gia phát dương quang đại *, thấy Điệp Trang có quy có củ khiêm tốn ôn hòa liền đáp ứng.

Những thứ này tự nhiên là khai thác từ nhà hoàn thiếp thân, nhưng là thông tin không trọn vẹn. Bởi vì bên trong Lâm phủ, không người nào dám hướng nàng nhắc tới chuyện sau này của Điệp Trang, nàng gặp người liền hỏi, bọn hạ nhân ngược lại bị dọa quỳ phịch xuống đất liên tục dập đầu đòi phạt.

“Nô tỳ không nên nhắc tới nhị phu nhân, chủ mẫu tha mạng, chủ mẫu tha mạng.”

“Nô tài biết sai, chộc giận chủ mẫu, cam nguyện bị phạt !”

Mấy vòng đi hỏi không có kết quả, Lâm Triều Hi cũng mệt mỏi, chống cằm ngồi trong đình viện, nặng nề tự hỏi.

Chẳng lẽ Điệp Trang này là mặc danh kỳ diệu* biến mất ? Chẳng lẽ đại phu nhân cùng nhị phu nhân hai người thủy hỏa bất dung ? Vô lý, nữ nhân nào nguyện ý cùng tiểu tam (vợ bé) chung sống hòa thuận, nam nhân nào không trêu hoa ghẹo nguyệt ăn trong bát xem trong nồi ? Lâm Triều Hi hừ nhẹ một tiếng, quả nhiên quạ của thiên hạ đều đen, tuyệt đối không có ngoại lệ.

“Nương.... ..” Một tiếng gọi thấp, hình như là có vẻ mệt mỏi.

Nàng quay đầu lại, thấy Lâm Phượng Âm đứng cách đó không xa, đầy mồ hôi, trước gò má phân tán hai sợi tóc, sợi tóc theo y phục phiêu phiêu theo gió, khó được thấy bộ dáng tĩnh lặng như vậy của hắn.

Lâm Triều Hi âm thầm cân nhắc, cảm thấy hắn cùng Lâm Đường Hoa mặt mày có chút tương tự, chính là khí chất bất đồng, một cái thanh dật xuất trần, một cái trương dương hoa mị, nàng cũng không khỏi cảm thấy tán thưởng, này Điệp Trang rốt cục là nữ tử tuyệt vời như thế nào mới có giên như vậy, sinh hai đứa con trai đều là đại danh鼎鼎 mỹ nam tử. Này nữ tử Hoa Châu thành không ngoài ba loại, ngưỡng mộ Lâm Thành Trác, ái mộ Lâm Đường Hoa, ** Lâm Phượng Âm.

“Nương.... ..” Hắn chậm rãi đi tới, bước xuống có chút lảo đảo.

Lâm Triều Hi vội vàng tiến lên đỡ lấy hắn, đụng tới đôi tay nhưng là lạnh lẽo như ngọc.

“Người làm sao.... ..” Lâm Triều Hi kinh ngạc hỏi, dìu hắn đến ghế mây của mình.

Lâm Phượng Âm mắt hoa đào hẹp dài thâm thúy hướng về phía trước nhếch lên, cho dù sắc mặt tái nhợt cũng hoàn toàn che dấu không được vẻ hào hoa phú quý khinh cuồng của hắn.

“Đại ca nói ta tham luyện nữ sắc là vì quá mức thanh nhàn, hắn không nên để cho ta luyện công, ba canh giờ không ngừng, thật sự mệt mỏi.... ..”

Lâm Triều Hi nghĩ nghĩ, ba canh giờ, bất quá là sáu giờ liên tục vận động thôi, này Lâm Phượng Âm ra mồ hôi nhưng thực ra không hề gì, nhưng như thế nào một tâm lao lực quá độ ?

“Lâm gia nội công thật sự bác đại tinh thâm, ta trước kia chưa bao giờ học qua, đại ca nhưng lại để ta lấy cần cù bù thông minh, thật sự là ăn không tiêu a.” Hắn tự mình rót ly trà uống một hơi cạn sạch.

“Nga, nguyên lai là nội công.” Lâm Triều Hi cũng ngồi xuống ngộ đạo nói.

“Nương ?”

“Ân ?” Lâm Triều Hi cầm khối nho nhét vào trong miệng.

“Đem qua.... ..” Hắn chần chờ.

Lâm Triều Hi cả người cứng đờ, trong đầu óc ào ào hiện ra hình ảnh ướt át hôm qua, nàng không tự giác sờ sờ môi không nói.

“Đem qua, Ngọc Hoàn khi nào đi ?”

“A.... ..Hình như.... .. Ân, đưa người về liền đi.... ..”

Lâm Phượng Âm ngừng một chút nói, “Mà ta mơ hồ nhớ rõ, ta cùng với nàng trên mặt đất....”

“Ân ?” Lâm Triều Hi hồi hộp cả vỏ nho lẫn hạt nho toàn bộ nuốt xuống, cổ họng chock lát, lập tức bị sặc.

“Khụ khụ khụ....Khụ khụ....”

“Nương.” Lâm Phượng Âm lập tức rót ly trà đưa tới bên miệng nàng, tay kia thì tự nhiên vỗ lưng của nàng.

Tay hắn chạm vào lưng gầy yếu của nàng, đột nhiên sững sờ.

Lâm Triều Hi không có bận tâm đến hành động của hắn, chính là cảm chèn ửng ực uống trà.

Lâm Phượng Âm đôi mi thanh tú nhíu lại, này xúc cảm cùng thân hình.... Vì sao cùng đêm qua vô thức ghé vào trên người nữ tử....giống nhau ? Kia xương cột sống rộng, đôi vai dài rộng vừa phải. Hắn không tự giác đem tay dời xuống, chậm rãi tới giữa lưng, nhu nhược eo nhỏ kia, sự mềm dẻo có thừa của da thịt nữ tử, tại sao lại....

Lâm Triều Hi mặt hồng hào, cảm giác tay Lâm Phượng Âm thế nhưng lưu luyến ở cột sống trên lưng nàng, còn quá đáng đụng đến eo, thật mạnh ho một cái, thân hình chuyển động đem hắn sững sờ tại chỗ.

Lâm Phượng Âm mắt phượng híp lại, dại ra nhìn chăm chăm tay mình, tay đặt ở không trung, giống một pho tượng ngọc thạch.

“Nga....Ta còn phải xem sổ sách, ngươi trở về hảo hảo nghỉ ngơi đi.”

Gió thu nổi lên, hoa quế nhỏ bé bị gió thổi xuống, có vài tí* bay tới trên vai hắn.

Hắn ngón tay ngọc khẽ nâng, nắm đóa hoa đặt ở chóp mũi ngửi ngửi, ngón tay buông lỏng, hoa quế rơi xuống đất, cùng bụi hòa vào, phân biệt không ra đóa hoa vừa mới ở trên đầu ngón tay kia. Mùi hương tràn ngập, hắn nhìn nơi xa, mây xanh mặt trời, chim bay, chúng xếp thành một hàng, biến hóa đội hình, người xem hoa cả mắt.

“Ha ha, phân biệt không ra sao....Rượu, sẽ chỉ làm người càng thanh tỉnh đi.” Hắn khước môi nhíu lại, giống như phượng hoàng tung cánh, kia áo choàng tử sắc hoa lệ điểm ánh mặt trời, giống như sóng vàng lẫn lẫn.

Tiểu đình thơm mát khói bay lượn lờ, một phòng hương thơm nồng muội.

“Ca, ngươi có hay không cảm thấy nương lần này trở về có chút khác thường ?”

Tinh xảo bếp lửa hồng ở giữa thủy tuyền róc rách, ngón tay ngọc vừa nhấc, hắn nhặt chút lá trà bỏ vào, lại nâng ấm nước rót vào chén.

“Là có chút bất đồng....”

Huyền y nam tử ngồi xuống bên cạnh, dáng người nghiêm chỉnh, bảo kiếm ở bên, hắn lại nhíu mày nói, “Là hoàn toàn bất đồng.”

Lâm Phượng Âm vén áo choàng cũng ngồi xuống, thuận tay tiếp nhận trà Lâm Đường Hoa đưa tới đặt vào chóp mũi ngửi ngửi nói, “Nhị ca, trà nghệ của ngươi ngày càng tốt, quả thật là an nhàn thoải mái.”

Lâm Thành Trác cũng một ly đặt ở bàn tay nóng ấm, chỉ là nhẹ nhấp một ngụm nói, “Nay cả ba huynh đệ chúng ta đều có cùng một nhận thức, xem ra việc này thật có điều kỳ quái.”

Lâm Đường Hoa nghiêng người cầm lấy một quyển sách nhỏ đưa cho bọn hắn.

Lâm Phượng Âm mở ra nhìn thoáng qua bỗng nhiên cười nói, “Vẫn là nhị ca ngươi tâm tư kín đáo.”

Chỉ thấy sách nhỏ kia nét bút rõ ràng, mây bay nước chảy lưu loát sinh động, thượng thư tiểu sự dành dành trước mắt, cực kỳ chi tiết.

“Ngày thứ ba, chủ mẫu hỏi tỳ nữ thân phận của mình, quên ba công tử tục danh.

Ngày thứ tư, chủ mẫu đuổi người ra, một mình tắm rửa, tắm sau khi ăn, ăn tương phong uyển vân tàn*

Ngày thứ năm, chủ mẫu ở sân tự chế ná bắn chim, dưới cái động chôn nhiều kim ngân ngàn lượng....”

Lâm Phượng Âm khép sách lại vuốt vuốt mi nói, “Đây là yêu nghiệt phương nào, không chỉ muốn Lâm gia gia nghiệp, còn muốn ta môi thơm, thật sự đáng giận a.”

Lâm Thành Trác cầm bảo kiếm, làm bộ sẽ lao ra chém giết nghịch tặc, Lâm Đường Hoa lại bưng ly trà đến trước mặt hần cười nhạt nói, “Đại ca sao không ném thử trà thu cùng trà xuân vừa rồi có gì bất đồng ?”

Lâm Thành Trác lại ngồi xuống, hừ lạnh một tiếng nói, “Nay trong nhà yêu nghiệt hoành hành, mẫu thân tằm tích không rõ, không biết nàng ham muốn gì.... ..”

“Hôm qua ta cùng với nàng nói chuyện với nhau một chút, cố ý dắt nàng nói chuyện cũ năm xưa, nàng thế nhưng không biết ba người huynh đệ chúng ta không cùng một mẹ sinh ra, hôm nay còn đi hỏi, a, ngu không ai bằng.... ..” Lâm Đường Hoa đôi mắt thanh tú cụp xuống, trong chén khí mịt mù, chiếu ra một đôi con người trong suốt.

“Huynh đệ chúng ta ba người tuy không phải nhất nãi đồng bào*, nhưng từ nhỏ tình nghĩa sâu đậm, nàng lại nghĩ lầm chúng ta tình cảm bất hòa, thật sự buồn cười.” Lâm Phượng Âm cười cười nói, “Năm đó chủ mẫu đối đãi mẫu thân thập phần thân hậu, tất nhiên là không cừu không oán, nàng nghĩ vợ cùng thiếp tuyệt đối không thể hòa thuận sống chung.”

Lâm Thành Trác nhìn nhìn hần nói, “Năm đó Nhị nương ly kỳ mất tích, xác thực cũng là tin nhảm.... ..”

“Nàng và phụ thân cùng nhau biến mất, nhất định là bỏ trốn đi, hai người đã sớm về cõi tiên hoặc là làm sơn dã uyên ương. Nay Lâm gia áp lực quả thật hơi lớn, thường nhân, quả thật không thể chống trời.”

Lâm Đường Hoa gật gật đầu cười nhạt nói, “Nay chủ mẫu vắng mặt, huynh đệ ba người chúng ta đồng tâm hợp lực, cũng có thể miễn cưỡng chống đỡ đi. Nữ nhân này, bản thân ta là còn muốn đùa bỡn một phen.”

“Ta vừa đúng có ý đó.” Lâm Phượng Âm phụ họa.

*Thư hương thế gia : nhà theo Nho học

*Phát dương quang đại : làm rạng rỡ

*Mạc danh kỳ diệu : không rõ, quái lạ

*Ti : chỉ những vật nhỏ

*Phong uyển vân tàn : gió cuốn mây trôi

*Nhất nãi đồng bào : nãi là sữa, cả câu ý là không cùng một mẹ

7. Chương 7: Dung Nhan Sơ Hiện Phượng Hoàng Kiếm

Lâm Đường Hoa ở hoa viên trồng đủ kiểu đủ loại hoa, sơn trà, đỗ quyên, phù dung, văn tâm lan*, người không biết lại tưởng mình lạc vào thảo cầm viên. Cuối thu khí trời mát mẻ bách hoa tranh妍 (muôn hoa đua sắc), các loại hương thơm hòa vào nhau làm lòng người vui vẻ thoải mái.

Lâm Triều Hi đang chán nản vô cùng thích ý nằm ở trên mặt đất trong hoa viên, sắc màu rực rỡ ong bướm phồn mang*, ngược mắt là trời xanh mây trắng chim bay ánh nắng chiếu rọi, thật sự là hưởng thụ vô cùng.

Nàng trở mình, thay đổi một tư thế thoải mái nhắm mắt dưỡng thần, đột nhiên truyền đến một hồi đối thoại.

“Nhị đệ xử lý hoa viên rất tốt, nhưng là, chỉ đem tâm tư đặt ở những chuyện nhàn tạp thế này không khỏi nhân tài không có đất dụng võ rồi.” Là thanh âm Lâm Thành Trác, Lâm Triều Hi dựng lên lỗ tai.

“Đại ca khen lầm rồi, ta trời sanh tính đạm bạc, chỉ thích chút hoa hoa thảo thảo, nếu giao cho đại sự, sợ rằng sẽ làm rối loạn trận cước.” Lâm Đường Hoa khiêm tốn trả lời.

“Nhị đệ, người biết, Lâm gia chúng ta ba loại võ công tuyệt học ta mặc dù đều có đề cập, nhưng có một dạng thủy chung không thể luyện thành.” Hần lo lắng trùng trùng mà nói.

“Đại ca đây là nói Phượng Hoàng song kiếm?”

“Ân. Phượng Hoàng song kiếm nhất định phải nam nữ kết hợp tu luyện, mà ta, tạm thời không có ý thú thê. Tam đệ quá mức hoa tâm hay thay lòng, thủy chung không ổn định được, ta chỉ có thể gửi hy vọng vào đệ thôi.”

Lâm Đường Hoa đậm bạc cười cười nói, “Ta đối chuyện nam nữ luôn luôn lạnh bạc, dù là nữ tử nào gả ta làm thê cũng sẽ không hạnh phúc. Đại ca, người chớ nóng vội, chỉ cần Phượng Hoàng song kiếm còn ở Lâm gia ta một ngày, liền vẫn là trí đỉnh tuyệt học của Lâm gia chúng ta.”

Lâm Thành Trác trầm ngâm đáp, “Uh, hôm nay là 16, vẫn như cũ trăng tròn, Phượng kiếm cùng Hoàng kiếm nên lấy ra hấp thu nhật nguyệt tinh hoa mới phải.”

“A? Kia rất tốt, Phượng Hoàng song kiếm vẫn do đại ca cất giữ, hôm nay ta cũng may mắn được thấy rồi.”

Hai người càng lúc càng xa, rất nhanh không còn tiếng bước chân, bốn phía khôi phục hoàn toàn yên tĩnh, Lâm Triều Hi ánh mắt lại là mở sáng trong.

Phượng Hoàng song kiếm? Có phải hay không giống như Ý Thiên Đồ Long có thể hô phong hoán vũ? Nàng ma quyền sát chưởng (xoa tay), tối nay, cuối cùng cuối cùng cũng có chuyện để làm.

Giờ Tuất, trăng tròn sườn ra, long lạnh như mặt nước.

Lâm Triều Hi thay một thân dạ hành, gỡ mặt nạ da người ra cho thoáng, chỉ dùng một băng vải đen che mặt, mở hé cửa liền chui ra ngoài.

Người Lâm gia đều có võ, cũng liền không nghĩ cảnh giác tuần tra, cho nên nàng này một tay trói gà không chặt mao tặc ngược lại hành động thực thoải mái.

Xuyên qua giả sơn cùng hồ nước, lướt qua gian gian viện trạch, rốt cục đã đi đến chỗ của Lâm Thành Trác.

Ánh trăng rực rỡ, trắng bạc sáng trong, nhìn phòng cửa hắt chỉ dựa vào ánh trăng sáng. Nàng dùng ngón tay tại trên cửa sổ chọc một lỗ, sau đó lén lén lút lút hướng vào phía trong nhìn.

Gia đồ tứ bích, gia đồ tứ bích.*

Không nghĩ tới phòng của Lâm Thành Trác như vậy đơn giản, trừ một cái giường một bộ tủ liền hoàn toàn không có những thứ khác, nàng qua lại quan sát gian phòng rộng lớn một chút, rốt cục liếc thấy này lấp lánh loang loáng Phượng Hoàng song kiếm.

Song kiếm được ánh trăng chiếu rọi, thế nhưng toàn bộ thành kim hoàng xích sắc (vàng rực rỡ cùng đỏ thắm). Trên thân hai thanh kiếm chia ra tinh tế điêu khắc Phượng cùng Hoàng, dĩ nhiên, nàng được cái không phân biệt, chỉ đành phải nhìn cái náo nhiệt.

Kia Phượng cùng Hoàng, giống như là vật sống lượn vòng ở trên thân kiếm, chỗ chuôi kiếm khảm một viên lam bảo thạch, lớn chừng cái bánh trôi, Lâm Triều Hi hai mắt sáng lên.

Thật sự là đồ tốt thượng đẳng, giá trị xa xỉ.

Nàng quay đầu nhìn nhìn, Lâm Thành Trác thích một mình luyện võ, không có lệnh hạ nhân không thể quấy rầy, cho nên vào giờ phút này nàng là người duy nhất ở đây. Nàng vui vẻ một hồi, sau đó quang minh chính đại đẩy cửa vào, tham lam ma trảo thẳng tới Phượng Hoàng song kiếm mà đi.

Lam bảo thạch này thật sự là lóe sáng a, có thể so sánh với RMS Titanic trong Hải Dương Chi Tâm*, nếu là một ngày ra khỏi Lâm gia, cầm thanh kiếm này hành tẩu giang hồ là có thể nâng cao tư thái rồi, nàng tán thưởng đem bàn tay hướng bảo kiếm.

“Vụt!” Phượng kiếm đột nhiên chuyển hướng, giật mình nàng không tự chủ lui về phía sau một bước. Đây thật là thần kiếm, nguyên lai là chướng mắt nàng a. Thôi, bảo thạch cũng rất quý báu a, bán bảo thạch có thể mua vài toà thành trì rồi. Vì vậy nàng lại đem ma trảo đưa về phía Hoàng kiếm.

Ngồi xếp bằng ở trên xà nhà Lâm Thành Trác nhìn không chuyển mắt một màn này, hắt dưng nội lực đem Phượng kiếm đổi phương vị, không nghĩ tiểu tặc này lại mơ ước Hoàng kiếm, bắt đắc dĩ, hắt chỉ còn cách cùng với nàng minh tranh, vì vậy nhẹ nhàng rơi xuống, từ xà nhà vọt đến bên người nàng.

Đột nhiên có người tự nhiên xuất hiện, Lâm Triều Hi trong lòng run sợ. Nàng từng bước lui về phía sau, lúc này mới nhờ ánh trăng thấy rõ người kia diện mạo, kia minh lãng như đao phong điêu khắc mây kiếm mất sáng, không phải là nàng đại ni tử Lâm Thành Trác thì còn ai?

“Hừ, tiểu tặc từ đâu tới, dám mơ ước Lâm gia ta Phượng Hoàng song kiếm.” Không nghi ngờ gì là uy hiếp cùng chất vấn.

Lâm Triều Hi vội vàng khoát tay nói, “Hiểu lầm hiểu lầm. Đây là hiểu lầm.”

Nàng kia thanh âm lạnh lạnh, giòn như tiếng chuông bạc, nghe thanh âm cũng biết nàng bất quá hai mươi tuổi.

“Hiểu lầm? Người ý nguyện trộm kiếm, cũng là ta nhìn lầm hay sao?” Lâm Thành Trác lại ép sát một bước.

“A, người đừng tới đây, ta, ta kêu phi lễ!”

Lâm Thành Trác lòng mảy lập tức nhúu cùng một chỗ dựng lên, hấn hai quả đấm nắm chặt, tùy thời chuẩn bị đánh ra.

Lâm Triều Hi lần mò vách tường hướng cạnh cửa từ từ đi, chuẩn bị thời cơ chạy trốn.

Quả nhiên, trong nháy mắt khi Lâm Triều Hi dưới chân vừa động, Lâm Thành Trác mạnh mẽ kéo lại cánh tay của nàng, Lâm Triều Hi bất ngờ không kịp chuẩn bị liền ngã vào ngực của hắn, đụng vào một lồng ngực trắng kiện, khiến nàng đầu văng mắt hoa.

Lâm Thành Trác cảm thấy không ổn, dưới tay liền buông lỏng chút lực độ.

Thì ra là, cái này đại ni tử là người tuân thủ nghiêm ngặt lễ tiết như vậy, như vậy là tốt, loại người cổ hủ tương đối dễ đối phó, chỉ cần mặt dày mảy dạn một chút là được rồi.

Lâm Triều Hi khước miệng nhếch lên, vốn đã rời đi ngực của hắn, lần này lại hoàn toàn dán lên, hai cánh tay vòng quanh qua bên eo của hắn, hờn dỗi nói, “Còn chưa từng có người nào ôm qua ta đâu, tối nay ngã vào trong tay người, ta liền lấy thân báo đáp đi.”

Lâm Thành Trác sững sốt, vụn vụn không nghĩ tới nữ nhân này thế nhưng đối khách làm chủ cùng hắn như thể gần sát, hấn vội vã buông tay đẩy nàng, nàng lại chết cũng không thả, trong bụng còn cười thầm.

“Cô nương người.” Lâm Thành Trác nhất thời nhúc đầu, tay chân luống cuống.

Lâm Triều Hi liếm môi một cái, không bằng nhân cơ hội tiếp tục chiếm sắc thôi. Vì vậy nàng ngẩng đầu lên, mắt sáng long lanh nhẹ nhàng nháy một cái, nhón chân lên liền kèm trên bờ môi của hắn.

Lâm Thành Trác sững sốt, toàn thân giống như điểm huyết không thể nhúc nhích.

Lâm Triều Hi cười cười hài lòng, dùng đầu lưỡi trên môi hắn đánh vòng một cái, sau đó nhanh chóng lắt mình đụng vỡ cửa phòng, chân lướt như bay liền bước ra ngưỡng cửa.

Nói thì chậm nhưng xảy ra thì nhanh, Lâm Thành Trác phục hồi tinh thần, lập tức đưa tay đi bắt, lại chỉ bắt được một cái khăn, dung mạo nữ tử lập tức hiện ra trước mắt.

Sáng trong tựa như mây vờn bên trăng, lay động tựa hồi phong chi lưu tuyết (gió hướng về tuyết).

Nàng hồi mâu cười một tiếng, diên đảo chúng sinh.“Lâm đại công tử, chúng ta ngày khác nối tiếp tình duyên.”

Thừa dịp Lâm Thành Trác ngốc trệ chốc lát, nàng liền như một làn khói biến mất không thấy.

Bóng đêm, vẫn ngưng trọng như cũ, giống như chưa từng phát sinh qua bất cứ chuyện gì.

Lâm Thành Trác sờ sờ môi của mình, cái đó là. Nụ hôn đầu?

Phồn mang : đông đúc, nhiều

Gia đồ tứ bích : nhà chỉ có 4 vách tường → gia cảnh nghèo. Ở đây là phòng anh ý đơn giản quá

8. Chương 8: Sắc Công Tử Mê Hoặc Nữ Hoa Tâm

Lâm Triều Hi thở hổn hển đóng cửa phòng, lập tức dập tắt nến, sờ soàng tiến vào ổ chăn trong giường.

Chỉ chốc lát, trong sân liền vang lên tiếng hô quát, “Có tặc ! Có tặc !”

Chợt nghe tiếng bước chân ầm ầm giẫm đạp qua lại, bên tai là thanh âm cửa mở ra khép lại, thanh âm loạn kiếm tùy ý càn quét.

Bình tĩnh như ta, bình tĩnh như ta....

May mắn bản thân chạy trốn nhanh, nếu là rơi vào chỗ khác đã sớm bị loạn kiếm đâm chết.

Thùng thùng thùng, cửa phòng bị gõ mặc dù trong dự liệu nhưng vẫn khiến nàng run rẩy từng cơn, vội vàng dùng thanh âm lão nhân buồn ngủ nói, “Chuyện gì ?”

“Mẫu thân, có người đêm thăm Lâm phủ, muốn trộm phượng hoàng song kiếm.” Là thanh âm của Lâm Đường Hoa.

“Nga, trộm đến sao ?” Nàng biết rõ còn cố hỏi.

“May mà bị đại ca phát hiện hành tung, phượng hoàng song kiếm không có bị trộm mất, bất quá nữ tặc đã chạy trốn.”

Gọi nữ tặc thật sự không xuôi tai, vẫn là hiệp đạo* thì hơn.

Nàng tiếng nói trong veo, “Vây thôi, không cần truy tung, phải có lòng khoan dung độ lượng.”

“Vâng” Lâm Đường Hoa bình thản không dao động nói, “Nhi tử lui xuống, mẫu thân thỉnh nghỉ ngơi đi.”

“Ân.” Miệng bình thản trả lời, Lâm Triều Hi thế nhưng ở trong chăn đã muốn vùng vẫy quyền phần khích không thôi.

Phòng Lâm Đường Hoa, đèn đuốc sáng trưng, một phòng ba người, ngồi vây quanh phượng hoàng song kiếm.

“Nữ tử hai mươi mấy tuổi ?” Lâm Phượng Âm nhíu mày cười nói, “Diện mạo như thế nào ?”

Lâm Thành Trác dừng một chút, nâng mi nói, “Rất đẹp.”

“Nga ?” Lâm Phượng Âm nổi lên hứng thú, lại khen ngợi, “Đại ca cũng cảm thấy xinh đẹp, kia tất là báu vật.”

Lâm Đường Hoa ngón tay ngọc nhẹ nhàng vuốt ve bảo thạch phượng hoàng song kiếm nói, “Chỉ cần một thanh cũng hài lòng ? Xem ra nàng không biết hàng a, này phượng hoàng song kiếm thiếu một tựa như phế liệu, muốn cũng không dùng được.”

Lâm Thành Trác gật gật đầu nói, “Xem bộ dáng của nàng cũng không phải là mơ ước kiếm này, mà là coi trọng bảo thạch trên thân kiếm. Ta cầm tay của nàng, phát hiện nàng cũng không nội lực, hẳn là, sẽ không có võ công.”

Lâm Đường Hoa trầm mặc không nói, Lâm Phượng Âm bỗng nhiên nhíu mày hỏi, “Nàng không có võ công, chẳng lẽ sẽ phóng độc hoặc là ám khí ? Đại ca như thế nào để nàng chạy thoát ?”

Lâm Thành Trác bỗng nhiên mặt đỏ hồng, mở miệng nhưng một chữ cũng không phun ra.

Lâm Đường Hoa lẳng lặng nhìn hắn, hình như có sở ngộ cười cười, sau đó trả lời Lâm Phượng Âm, “Đại ca người này bao nhiêu điểm tốt không chèn vào đâu được, mỹ sắc nhất lan, thế nhưng không đối phó được.”

Lâm Phượng Âm bỗng nhiên nhíu mày cười nhìn về phía hắn, “Đại ca chẳng lẽ là bị nàng lau du thủy ?”

Lâm Thành Trác sắc mặt biến đổi, từ đỏ sang tím, Lâm Phượng Âm muốn cười nhưng không cười, bỗng nhiên nghĩ đến, nàng kia chính là nữ tử hôm trước nằm sấp trên người hắn, chính mình du thủy cũng không phải là bị lau đi ?

Lâm Đường Hoa đứng lên, ngón tay đặt ở trên bàn vô tình gõ, cười nhạt nói, “Ngày mai, ta liền đi xem dịch dung thuật của nàng có bao nhiêu không tầm thường đi.”

Trên cơ bản dịch dung thuật, đều là hòa vào cùng nước dính, cho nên khắc tinh của nó là nước.

Nếu háo sắc, ha ha, làm mỗi thì như thế nào ? Vì thế, Lâm Đường Hoa chuyển thời gian tắm rửa từ chập tối xuống ban đêm.

“Này uy uy, nha hoàn đâu ? Chết hết rồi à ?” Lâm Triều Hi trong phòng thông thả thông thả đi, đã sớm phân phó hạ nhân đun nước ấm tắm rửa, nhưng là đợi hồi lâu cũng không có người đến, nàng đành phải mở cửa hướng về phía sân hô to.

“Chủ....Chủ mẫu....” Một nô tài chạy lại nói, “Nhóm tỳ nữ đều vì nhị thiếu gia đun nước tắm....”

Ân ? Hắn cũng muốn tắm rửa ? Cũng khó trách, nhóm tỳ nữ Lâm gia thấy ba công tử kia đều trọn mắt há hốc mồm nhìn trộm, tranh nhau đi múc nước nấu hầu hạ tắm cũng là nhân chi thường tình.

Trong đầu chợt lóe, mỹ nam ra tắm, dung mạo đẹp để biết nhường nào, chắc chắn.

Lâm Triều Hi ho nhẹ một tiếng hỏi, “Nhị thiếu gia ở trong phòng ?”

“Vâng.” Nô tài trả lời.

“Nga hảo, người lui ra đi.”

Lâm Triều Hi đóng chặt cửa sổ, vốn định đổi áo liền quần, lại đột nhiên nghĩ đến, có phải hay không mẫu thân thân phận càng dễ dàng hành động ?

Bốn phía xẩm tối, ô thước* bay về phía nam.

Chủ mẫu Lâm Triều Hi sải bước hướng phòng nhị công tử thẳng tiến.

Đại môn khép kín, lại nghe được thanh âm bọt nước kêu gọi, nàng nuốt nước miếng, lặng lẽ nhìn khe cửa.

Hơi nước bừng bừng, một mảnh hỗn độn, mơ mơ hồ hồ có thể thoáng nhìn quan ngọc diện dung của mỹ nhân, tóc ngang lưng, đỉnh mày nhiễm sương, hắn đột nhiên từ trong thùng tắm đứng lên, xương bả vai, xương sống, lưng trơn nhẵn, móng cánh hoa....Kia thân hình thon dài cũng không kém phần cường tráng, cương nhu tinh tế, mười phần ý vị nam nhân....

Tòm, một mồm to nước miếng rớt xuống, lòng của nàng cũng tốt lên cổ họng, nàng không khỏi cúi đầu vồ vồ.

Lại nhìn trộm, di ? Mỹ nhân a ? Không có ?

“Nương....” Một tiếng gọi thấp đem hồn phách Lâm Triều Hi kéo trở về, theo tiếng nhìn lại, dĩ nhiên là Lâm Đường Hoa trong cửa sổ nhô đầu ra.

Sợi tóc ẩm ướt tản mạn trước mắt, hai gò má trắng trong suốt như ngọc bừng sáng, sắc môi nhàn nhạt giống như mật ong, quần áo sạch sẽ áo trắng phủ thân, nghiêng dựa vào cửa sổ thản nhiên cười, kia hai nhánh cây hoa đào cũng như tham lam hướng hắn, người kia, giống như đi ra từ trong tranh.

“Nương, người tới tìm nhị tử sao....Sao không vào ngồi một chút.”

Lâm Triều Hi muốn gật đầu, cước bộ liền ma xui quỷ khiến muốn vượt qua cửa, đột nhiên nghĩ, hơi nước trong phòng có khả năng làm dịch dung trên mặt nứt ra, vẫn là không nên đi....

Vì thế nàng uể oải nói, “Người cơm chiều ăn rất ít, nương tới thăm người một chút có phải hay không thân thể không khỏe....”

“Cám ơn mẫu thân quan tâm, nhị tử chính là gần đây ăn không có ngon miệng thôi....”

“Nga, ha ha, không có việc gì là tốt rồi, không có việc gì là tốt rồi....Ta đi đây a....” Lâm Triều Hi không nhiều lời nữa, che mặt chạy trốn.

Đương nhiên, người kia một đêm không ngủ. Ba mỹ nam Hoa Châu thành suýt nữa bị nàng ăn sạch không chừa mẩu, chính là, nếu có thể đêm khuya từng bước....Chính là bởi vì tự hỏi vấn đề này, sắc nữ cả đêm lăn qua lộn lại.

Hôm sau, không biết sao liền có chuyện không hay.

Điểm tâm, Lâm Phụng Âm nói mình không có hứng ăn, cả nhà đều cùng dùng rau dưa cháo trắng. CƠM trưa, Lâm Thành Trác còn nói gần đây thích ăn đồ chay, bốn người chỉ bốn bốn đạo rau xanh cùng canh suông, một điểm dầu mỡ cùng muối ăn đều không có. Lâm Triều Hi là không mặn không no, đành phải lấy lý do thân thể không khỏe lui khỏi yến hội, tuy rằng âm thầm lấy một đồng đồ ngọt nhưng bụng vẫn không no, lúc này ngồi ở ghế mây vuốt bụng thầm than thời vận không tốt.

Bỗng nhiên một trận xuân phong ập đến.

Không, là một trận mùi thơm đến.

Này chẳng lẽ chính là hương vị thịt nướng trong truyền thuyết ? Thịt non da giòn*, hương liệu muối ăn, cùng với độ lửa thích hợp, vật ấy chỉ trên trời mới có, nhân gia chưa nếm thử một lần ?

Nàng nhanh chóng mở to mắt, chỉ thấy Lâm Đường Hoa bạch y tiêu soái đến, trong tay bưng một khay gốm sứ, giống như ngự trù trên trời hạ phàm.... ..

“Nương nói mình thân thể không khỏe, ta xem nhưng thật ra là thập phần linh hoạt, thật đáng mừng.” Lâm Đường Hoa tao nhã đi tới, trong khay một cái chân giò lợn hơi nếm trong.

Lâm Triều Hi nuốt nuốt nước miếng, “Nhi tử, này đồ ăn một hồi sợ đã nguội, mẫu thân luôn luôn cần cù tiết kiệm quần gia sao có thể lãng phí, không bằng ta thay người thu phục đi !”

Lâm Đường Hoa liếc mắt cười nói, “Cũng tốt, này vốn là hiếu kính mẫu thân.”

Lâm Triều Hi vẫn cảm thấy Lâm Đường Hoa tươi cười giả tạo, nhưng hôm nay cực kỳ vừa mắt.

Nàng không nói hai lời, tiếp nhận mâm, một tay giơ lên chân giò lợn đầy mỡ, mở bồn máu mỡ to cắn cắn.

Lâm Đường Hoa đứng ở một bên yên lặng không nói, chính là mẫu thân đáng vẻ đoan trang như thế biến thành bộ dáng này, rất có bộ dáng đàn bà hương dã mỡ to ăn thịt mỡ to hấp rượu.

Mắt thấy chỉ còn một khúc xương cuối cùng, Lâm Triều Hi vừa hạ mỡ, Lâm Đường Hoa cũng là một tay cầm đi mâm.

Lâm Triều Hi không biết gì trong nháy mắt nhìn hẩn.

“Nương, ngày hôm trước ngươi nhìn lên ta tắm rửa, hôm nay ta còn mời người ăn thịt, tựa hồ ta có chút thiệt thòi, không bằng.... ..” Lâm Đường Hoa mê người cười cười, môi kề lại gần.

Hiệp đạo : hiệp - hiệp khách, đạo – đạo tặc.

Ô thước : một loài chim

9. Chương 9: Nam Quan Hàng Phục Nữ Công Tử

Ai nha nha, mây đen một mảnh.

Lâm Triều Hi trừng to mắt mà nhìn mỹ nhân càng lúc càng dán sát, rất muốn tiến lên cắn đóa mật đào kia một cái, nhưng là dường như tình trạng này người bên ngoài nhìn vào thấy rất quỷ dị, hoa giáp lão bà (bà già 60) cùng mỹ thiếu niên hôn nhẹ, huống chi còn là mẫu tử ?! Lý trí cùng tình cảm mãnh liệt đấu tranh, phiên giang đảo hải (sông cuộn biển gầm).

Lâm Đường Hoa trên mặt là ngàn vạn năm không hề không bi hơi hợt thần thái, trong đôi mắt kia lấp đầy nét mặt giả nua của nàng, mà trong ánh mắt của nàng trừ bỏ hỏa diễm vẫn là hỏa diễm.

Lâm Đường Hoa nhưng là người khí độ phi phạm, mặc dù không thích chuyện nam nữ, nhưng là nụ hôn đầu cùng đêm động phòng còn chưa phải để vào trong lòng, huống chi, ngay cả đại ca cũng cảm thấy tú sắc khả xan, xem ra phía dưới túi da này thật sự là một mỹ nhân.

Hắn môi mỏng nhẹ nhàng dán vào cánh môi mềm mại của nàng, một trong suốt đậm sắc, một thủy mặt hồng phấn, Lâm Đường Hoa nhu động, cảm thấy mùi thơm trong miệng kia làm người ta muốn ngừng mà không được, vì vậy càng tiến thêm một bước tìm tòi.

Hắn môi mỏng mang theo hơi lạnh, nhưng rất nhanh liền bị ấm áp của nàng bao lấy. Giống như cánh bướm chà nhẹ qua hoa tâm, giống như mây khói trên khe trắng rằm, bốn cánh môi quấn lấy nhau, thần nhiên nhàn nhạt hôn, lại mang đến hô hấp càng lúc càng dồn dập .

Lâm Triều Hi hoàn toàn ngốc lảng, chỉ cảm thấy toàn thân cao thấp đều có một dòng điện tê dại chạy qua, khiến nàng không khỏi rên nhẹ một tiếng. Mà Lâm Đường Hoa lại còn càng áp càng thấp, hai cánh tay bám lấy hai bên ghế mây vậy nàng ở chính giữa.

Trên người của hắn có nhàn nhạt lan hương (hương hoa lan) mặc hương (mùi mực tàu) lẫn trà hương, trên người của nàng nồng nặc đỉnh hương (mùi tử đinh hương) quế hương cùng mân côi (hương hoa hồng).

Lâm Đường Hoa hôn không giống Lâm Thành Trác ngốc trệ không lưu loát, không giống Lâm Phượng Âm triền miên xâm nhập, chẳng qua là ai phủ cùng thương yêu một loại nhàn nhạt ma sát.

Lâm Triều Hi mới đầu biểu hiện giống như quả táo xanh, sau lại dứt khoát không thèm để ý đến, thư thích nằm ở ghế mây tiếp nhận mỹ nhân chà đạp. Nàng ngẩng đầu lên hết sức đáp lại, dần dần tăng thêm lực đạo, linh xảo đầu lưỡi miêu tả hình dáng môi của hắn ,tinh tế liếm láp thưởng thức, mà Lâm Đường Hoa lại đột nhiên thức tỉnh, hắn tinh tế quan sát nữ nhân trước mắt.

Nàng nhắm mắt lại, mí mắt khẽ run, lông mi dày cong nhẹ nhàng bao trùm, đuôi mắt héch lên, một đôi mắt phượng mị hoặc.

Hắn mắt tươi cười toan tính, quả nhiên, như thế đến gần mới có thể nhìn thấy dấu vết trên trán nàng cùng bên tóc mai , đó là vết dán của mặt nạ da người lưu lại.

Lâm Đường Hoa thâm nghĩ, thật là đáng tiếc, kỹ thuật hôn tốt như vậy, hắn cũng thiếu chút nữa trầm luân.

Hắn hé miệng, dùng lưỡi của mình hung hăng tịch quyển một phen, giống như bão táp đột nhiên lại tới tiến quân thần tốc, đem lấy nàng mỗi một chiếc răng mỗi một tác lợi cũng thật sâu trác thủ, sau đó đột nhiên rời đi.

Lâm Triều Hi cũng như ở trong mộng mới tỉnh, nàng môi bị hôn có chút phát sưng, gò má nóng bỏng của chàng thêm phiếm phần choáng váng, chẳng qua là bộ dáng kia dù là đặt ở trên người nào cũng mê người vô cùng, một hoa giáp lão ấu, cũng có chút tạm được.

Lâm Đường Hoa chợt cúi đầu nói, “Đều là lỗi của nhi tử, nhi tử không nên mơ ước mẫu thân, xin mẫu thân trách phạt.”

Lâm Triều Hi hồi thần, khẽ dừng một chút nói, “Không có. Không có sao. Cũng may người không phải là con ruột ta. Thật ra thì.”

“Thật ra thì mẫu thân chẳng qua là bị ta cưỡng thủ hào đoạt.” Hắn ngẩng đầu lên, mang bộ mặt sâu thâm vô tội đến cực điểm, “Nhi tử biết mình quá mức khinh bạc đã quấy rầy mẫu thân, xin mẫu thân đem chuyện ngày hôm nay quên thôi.”

Lâm Triều Hi nhìn ánh mắt cầu xin của hắn, lẳng lẳng gật đầu một cái, bất thành linh thay đổi khiến nàng không kịp suy nghĩ, chỉ nhìn thấy nhẹ nhàng bạch y dường như mây bay thuận gió, trong khoảnh khắc liền vô ảnh vô tung.

Ba huynh đệ lần nữa gặp mặt, Lâm Đường Hoa đem quá trình tính lược, chỉ nói, nàng đúng là dịch dung rồi.

Việc đã đến nước này, bình thường trình tự là: vạch trần thân phận, thẩm vấn mục đích, nghiêm hình tra khảo ném vào hoang sơn lão lâm một phen. Nhưng là, không biết lâm Triều Hi là mệnh khổ hay là tốt số,

gặp được Lâm Đường Hoa quen mặt giả tiên cùng Lâm Phượng Âm thích gây chuyện chơi đùa, hai người bọn họ quý kẻ đa đoan, Lâm Thành Trác vốn có lòng thương hương tiếc ngọc cũng không làm gì được, hai so với một, số ít phục tùng đa số, bọn họ quyết định đối với Lâm Triều Hi tiến hành một phen đùa giỡn để cho nàng mất hết mặt mũi biết khó mà lui.

“Ai nha, người nói tam thiếu gia nhà chúng ta ngày ngày hưởng nơi trăng hoa cuối hẻm mà đi, tổng cộng cũng chỉ là những thứ ấy, ném một lần là mới, mấy lần còn có cái gì ý tứ sao!” Một thị tỳ bưng chậu đồng, hiển nhiên là mới vừa từ phòng của Lâm Phượng Âm đi ra.

Một thị tỳ khác che mặt nói, “Người ái mộ tam thiếu gia, ngược lại hỏi một chút hấn tại sao nhìn không thấy tiểu nương tử người sao!”

“Ai nha ghét! Người đối với đại thiếu gia tình hữu độc chung, còn đối với nhị thiếu gia cứng bái khuynh đảo, thật không biết cô nương gia sao giống như người hoa tâm như vậy.”

“Tốt lắm tốt lắm, ta hoa tâm thì ta hoa tâm. Mới vừa rồi tam thiếu gia đối chúng ta đề cử chỗ đó, muốn hay không đi xem một chút?”

Thị tỳ bưng bồn đột nhiên dừng lại, nhìn một chút bốn phía xác định không người nào mới nói tiếp, “Người cũng không nên nói loạn với người khác.”

“Người yên tâm, chuyện này bảo đảm liền hai người chúng ta biết. Tam thiếu gia nói nơi trăng hoa mới mở Thanh Phong Các, bên trong nam quan một người so với một người tuần tú. Bây giờ chúng ta đều không làm nhiệm vụ, đi nhìn một chút được không?”

“Hảo hảo hảo, này nữ nhân đi dạo kỹ viện mới là lần đầu.”

Hai thị tỳ người một lời ta một câu bỏ đi, lưu lại Lâm Triều Hi từ phía sau cây nhô đầu ra, nàng như có điều suy nghĩ nhìn một chút phòng của Lâm Phượng Âm, khoe miệng khơi mào một tia cười trộm, thật là tin tức hợp ý nàng a.

Kết quả là, để tránh sự việc bại lộ, nàng chuẩn bị một cách vô cùng kỹ lưỡng.

Đầu tiên là thông báo các nô tài nàng muốn tu luyện ba canh giờ không cần tự tiện quấy rầy, hai là phái người thông báo ba nhi tử buổi tối không thể cùng dùng bữa chung rồi.

Vạn sự sẵn sàng, đông phong chính là nàng đối với chuyện mới mẻ mãnh liệt khát vọng.

Nàng tháo bỏ mặt nạ dịch dung, đổi thanh sam nam bào, tiện tay cầm lệnh nào Lâm chủ mẫu ban phát, nghênh ngang tiêu sái ra khỏi Lâm gia.

Nàng mặc lục y bào, thanh xuân tươi đẹp phơi phới, tay cầm chiết phiến chậm rãi phe phẩy, hơi có chút vị đắc ý của quý công tử.

Thanh Phong Các.

Thật là bách chuyển thiên hồi (trăm lần nghĩ ngợi), nàng không biết hỏi bao nhiêu tiểu cô nương mới hỏi thăm được chỗ này, sau đó những thứ kia hàm tình mạch mạch (ẩn tình đưa tình) nữ tử liền đối với hấn cười mắng “Lưu manh!”

Nàng nheo mắt lại, đi vào nam quan kỹ viện.

Vừa vào cửa chỉ thấy tay áo hồng tay áo xanh biếc tay áo tím một đoàn đi lên, chính là kia nùng trang điểm mặt (trang điểm đậm) tú bà, tú bà chói lọi cười tiến lên lôi lôi kéo kéo, tay không an phận nắm tay nàng nói, “Vị tiểu ca này thật là ngọc diện lang quân, thiên nhân chi tử a!”

Nàng một mặt né tránh một mặt lấy quạt che mặt sắc cười nói, “Quá khen quá khen, không biết quý điểm đầu bài năm vừa mới bao nhiêu, nhưng là phong lưu phóng khoáng “tiểu thụ” thái độ? Ta phẩm vị nhưng là rất cao a!”

Tú bà nhe răng cười to, nói, “Chúng ta nơi này đầy đủ mọi thứ, bất kể là “thần thú” hay là “dã thú”, bảo đảm để cho công tử ** khắc cốt, có một muốn hai!” Vừa nói liền nghênh nàng lên lầu đẩy thẳng vào một gian phòng hảo hạng.

Lâm Triều Hi đứng lại, chỉ thấy dưới ánh nến, màn trướng hồng gấp xếp, hình dáng kỳ tú giai nhân nghiêng tựa tại trên giường, áo nửa thân trần mờ mờ ảo ảo.

“Nước miếng ba ngàn trượng ** tựa thác nước”, nàng nuốt một ngụm nước bọt nho nhỏ lễ độ nói, “Vị này tiểu ca, tại hạ Lâm Siêu, hạnh ngộ hạnh ngộ.”

“Ân. . . .” Nam quan kia trả lời thật là **, một tiếng này chạy dài xa xa làm người ta tê dại.

“Tiểu ca bất tiện nhiều lời vậy thì động thủ bất động khẩu. . . .” Dứt lời, nàng lập tức thoát ngoại sam lao thẳng tới bên trong.

“A! Thế nào lại là người!” Một hồi điên cuồng la, Lâm Triều Hi chột từ trên giường ngồi dậy, thân bị ngăn cản, kinh ngạc không dứt.

Kia nằm nghiêng ở trên giường mỹ nam chính là Lâm Phượng Âm, hẩn quần áo mặc nửa, trước ngực xuân quang đại lộ, bóng loáng da thịt mơ hồ phơi bày, hẩn mắt phượng tà mị nhử lại cười nói, “Mẫu thân không biết tam nhi ta cũng đoạn tụ phân đào sao?”

Đoạn tụ phân đào : dùng ám chỉ tình yêu nam nam, bắt nguồn từ tích xưa của Trung Quốc.

«Đoạn tụ» xuất phát từ chuyện Hán Ai Đế cùng sủng thần Đồng Hiền, còn «phân đào» xuất phát từ chuyện Vệ Linh Công cùng nam sủng Di Tử Hà.

10. Chương 10: Quân Tử Kết Ước Định

Mỹ nam nằm trên giường kia đúng là Lâm Phượng Âm, hẩn quần áo nửa cởi, trước ngực cảnh xuân đại lộ, da thịt bóng loáng mơ hồ tỏa lộ, hẩn phượng nhãn tà mị khẽ nhử cười nói, “Nương không biết tam nhi ta cũng đoạn tụ phân đào sao?”

Thiên lôi cuốn cuộn! Bạo vũ tập kích! Phong tàn vân uyển! Sơn băng địa liệt! [1]

[1] Núi lở.

Hẩn làm sao có thể kêu nàng là nương? Chẳng lẽ nàng bị phát hiện? Nhưng là làm sao có thể, nơi nào để lại dấu vết a!

Khóc không ra nước mắt, khóc không ra nước mắt, nàng uể oải ảo não vuốt mặt mình, áp đảo nếu không thêm chút nữa mình sẽ đập đầu vào cột tìm chết.

Lâm Phượng Âm nhìn buồn cười, chẳng qua dọa nàng một chút, như thế nào lá gan nhỏ như thế, hẩn làm sao có thể hành động thiếu suy nghĩ rút dây động rừng a.

“Cô nương đây là làm sao vậy?” Hẩn tiến lên vô tội nói, “Bộ dạng ta làm cho người sợ hãi sao?”

Lâm Triều Hi nghe thấy một tiếng “Cô nương” tràn ngập mong đợi ngẩng đầu lên, úp úp mở mở hỏi, “Cái kia....Người vừa rồi kêu ta....”

“Nga, ta mến mẫu phích, gặp mỹ nhân là có thói quen gọi nương.” Lâm Phượng Âm mặt không đổi sắc tim không đập mạnh nói.

“Nga!” Lâm Triều Hi đại khẩu khí, nhưng là tiếp theo ngây ngẩn cả người.

Luyến mẫu tình kết....Chẳng lẽ....Hẩn thích bà lão Lâm chủ mẫu này?

Nàng không thể tin nhìn một chút, là Lâm Phượng Âm không sai, là hẩn dung mạo xinh đẹp ngày đó cũng không sai, sắc mặt bình thường ẩn đường [2] không đen, không phải bệnh trạng hoặc đầu bị va đập a!

[2] phần nằm giữa hai lông mày.

“Công tử....Ta đây, là thương nhân trên đường đi thành Hoa Châu....Ha ha, nghe nói nơi này nhiều nhân tài, công tử xinh đẹp tuyệt đỉnh thực sự làm cho người ta thèm nhỏ dãi....Không biết công tử như thế nào lưu lạc đến tận đây?” Nàng ra vẻ tiếc hận, kì thực ý tứ dò xét.

Lâm Phượng Âm tương kế tựu kế, lẳng lơ lay động vật áo trên vai, quần áo đơn bạc kia bởi vì biên độ hơi lớn càng thêm lui xuống, đã muốn rút đến phần eo.

Này nếu là một nam tử xem một nữ tử, nhất định ngay tức khắc miệng đắng lưỡi khô dục hỏa đốt người.

Nhưng là, đổi lại là một nữ tử xem một nam tử, cũng chỉ có nuốt khan nước miếng trông mơ giải khát.

Thanh âm Lâm Phượng Âm như là điện âm vũ khúc mềm mại quyến rũ động lòng, miệng hần khép mở như dụ hoặc.

“Ta bắt quá là đến xem cái não nhiệt, không vì tiền không vì tình, chỉ vì....” Hần áp vào bên tai nàng nói, “Hưởng thụ.”

Hai chữ này nói cực độ mỉa mai hoặc, hơi thở ôn nhuận phun đến bên tai nàng, toàn thân một trận mê dại.

“Hưởng....thụ?” Nàng ngơ ngác lặp lại.

“Đúng vậy a, chẳng lẽ ngươi không biết, nam nhân cùng nam nhân song tu có nhiều ưu việt, tráng dương bổ dưỡng hợp nhau lại càng tăng thêm sức mạnh....”

Ở hiện đại thực fashion một từ ngữ là hủ nữ, nàng đối mặt với Lâm Phượng Âm tinh thần bất khuất vẫn là hơn một chút. Lâm Triều Hi muốn tìm tòi thứ bí mật nhất của người cổ đại, nhìn xem khoảnh khắc nam nhân cùng nam nhân như thế nào **, cũng không nghĩ, dốc sức nhưng công toi.

Trong cuộc sống sự tình bí hiểm cần có đều có, không có sự tình nào mười phần như ý **, nàng hôm nay là thảm bại mà về tay không.

“Công tử, có muốn thử một chút ** tuyệt vời tư vị hay không?” Hần cọ vào tai nàng hỏi, một tay áp sát hông của nàng, khi nói chuyện đã đem tay ngọc tiến vào trong chăn.

“A không cần!” Lâm Triều Hi quán chắn hô to, bởi vì dùng sức thật mạnh nên từ trên giường ngã xuống, đem mông mình đập xuống.

“Công tử, ngươi có sao không?” Mỹ nhân Lâm Phượng Âm lông mày cau lại đau lòng hỏi.

Lâm Triều Hi xấu hổ phát phát tay, “Không sao không sao, cái kia....Tại hạ vừa nhớ tới còn có hàng hóa cần vận chuyển, đi trước một bước, còn nhiều thời gian còn nhiều thời gian, ngày khác tất đến nhà báỉ phỏng, có khi còn nâng tám đại kiệu đến rước công tử cũng nên, ha ha ha.....” Nói xong, nàng lộ cộc đứng lên, túm y phục của mình chạy đến sau bình phong hai ba cái mặc vào, rút cục thoát hiểm lại khôi phục vẻ khí thế.

Lâm Phượng Âm khoe miệng thủy chung cười, nữ nhân này rất hợp khẩu vị hần, thật sự buồn cười. Vừa rồi vừa sờ, thật sự là eo nhỏ có thể nắm vừa tay, rất rung động, làm cho người ta muốn ngừng mà không được, nếu không có phản ứng mãnh liệt của nàng, không chừng xúc động liền muốn nàng.

Lâm Triều Hi từ bình phong đi ra, dáng vẻ đường đường nho nhã lễ độ, bối tối lúc trước đã hết, hiện tại xem ra là một giai nhân bình bình khí thế.

Lâm Phượng Âm tựa vào trên giường cười hỏi, “Công tử vừa nói muốn cưới ta vào cửa, lời này là thật sao?”

Lâm Triều Hi sững sốt, nghĩ nghĩ, nếu là có một ngày thoát khỏi quan hệ mẫu tử, trong ngực có mỹ nhân như thế là một chuyện tốt?

Vì thế nàng nghiêm túc gật đầu nói, “Đương nhiên! Tại hạ đối công tử vừa gặp đã thương, tự nhiên nguyện ý vứt bỏ quan niệm thế tục cùng người nhị tị [3] chung đường, nguyện một lòng đến đầu bạc không xa rời, nắm tay nhau cả đời đến già, có mỹ nhân người, gặp liền không quên, một ngày không thấy, suy nghĩ như cuồng điên....” Nàng chân trái xiêu vẹo chân phải xiêu vẹo, khi thì ngửa đầu khi thì cúi đầu, ẩn tình đưa tình nơi nơi nói nổi lòng, trong mắt Lâm Phượng Âm ánh lên hứng thú.

[3] 2 đoạn tụ.

“Công tử một khi đã cuồng dại ta như vậy, chúng ta liền định cái minh ước đi. Thân ta không có của nả nên hôn, công tử cũng là một thân không có gì, không bằng chúng ta lưu cái yêu ân ký?”

“Yêu.....Ấn ký?” Lâm Triều Hi nháy mắt mấy cái nhìn hần.

Lâm Phượng Âm xuống giường, đi đến bên người nàng cực hạn mị hoặc nói, “Giống như thế này.... ..” Sau đó cúi đầu cắn vai nàng.

“A.... ..” Một trận đau đớn tan lòng nát dạ.

Lâm Phượng Âm chính là ở đầu vai nàng cắn một khối “Đồng hồ”! Cắn xong vẫn còn không quên cắn xén, vươn đầu lưỡi liếm liếm, tựa hồ giống như vì nàng chữa thương.

Lâm Triều Hi cả người giật mình một cái, chỉ cảm thấy thực sự là ** cực kì, loại độc này tựa như cây thuốc phiện, ăn đến mức sắp nghiện.

Lâm Phượng Âm không đành lòng rời vai nàng, sau đó tiến tới nói, “Tốt lắm, hiện tại đến phiên công tử.”

Lâm Triều Hi nhìn làn da bóng loáng kia, nhìn không được nuốt nước miếng, bắt quá tiếp theo nghĩ đến vừa rồi bị cắn đau nhức, thù này không báo không phải quân tử!

Kết quả là nàng mở ra huyết bồn mồm to, ở trên vai hần để lại đồng hồ lớn hơn biểu lộ tâm ý.

Lâm Phượng Âm khẽ nhấp môi mỏng, lập tức đầu vai kia liền chảy máu.

Lâm Triều Hi thấy máu, đột nhiên trong lòng có điểm thương xót, lập tức phủ lên, dùng đôi môi mềm mại liếm đi máu cho hần.

Nữ nhân chết tiệt này, thật là khiêu chiến tính nhẫn nại của hần! Nếu còn không đi, da thịt chi thân như vậy sẽ khiến chính mình đem nàng ăn sạch sành sanh công thành chiếm đất!

“Thực xin lỗi nga, hạ mệnh nặng quá.” Lâm Triều Hi khúc khích cười cười, sau đó phát phát tay nói, “Công tử chờ ta!”

Dứt lời bóng dáng chợt lóe, đẩy cửa chạy trốn!

Có một loại trầy trật tên là chạy trốn chết, có một loại chặt vật tên là trộm gà không được còn mất nắm gạo. Lâm Triều Hi dọc theo đường không ngừng mắng cùng tự trách, vì sao hôm nay xuất môn không xem hoàng lịch? [4]

[4] Sách nói về thời tiết ngày tháng.

Càng khiến nàng buồn bực là, trở lại Lâm phủ, cửa trước sau thế nhưng đã khóa!

Không giống bảo vệ không thể mang chìa khóa, không phải quang minh chính đại không thể trực tiếp gõ cửa, chẳng lẽ thật sự phải trèo tường?

Không có biện pháp, nàng đem chiết phiến dắt vào cổ áo, sau đó xoa tay gầm nhẹ một tiếng.... ..Chạy tới tàng cây bên dưới bê tảng đá.... ..

Xếp chồng là được đi? Lâm Triều Hi tán thành xếp chồng như cầu thang, rốt cuộc toại nguyện có đường đi lên mái hiên Lâm phủ.

Lưu loát nhảy xuống vách tường, nàng vỗ vỗ tay, mặt mày hớn hở, đột nhiên một trận gió lạnh, chính là chó dữ sủa điên!

Không giống ái khuyển tiểu gia, không giống chó săn sơn dã, thậm chí so với hổ báo còn nguy hiểm hơn, nàng quay đầu lại, nha nha, là ai như vậy biết phân biệt hàng tốt xấu, nuôi dưỡng thiên hạ hiếm có quý ngao! [5]

[5] Chó ngao, giống chó cao lớn bốn thước.

11. Chương 11: Anh Hùng Cứu Mỹ Nhân Không Muốn Sống.

Những thứ này kiếp trước nàng sở kiến sở văn (nhìn thấy cùng nghe thấy) cũng nhớ rõ ràng, nghe nói loại chó ngao mặt quỷ này có thể nói là ma vương trong vạn súc, toàn thể giới ước chừng chỉ có một con, mà

giờ phút này, thay đổi thời không, may mắn đổi mặt chó ngao Tây Tạng biến dị sản vật, nàng bị dọa cho sợ đến cả người run lên, hàm răng cũng ken kết run rẩy.

Bộ lông chó ngao đan xen sắc trắng, thoát nhìn giống như là chó sói đi lại trong tuyết. Nó một đôi mắt đen xen giữa là sắc đỏ, ánh mắt vừa nhìn đến đã bị nó ngao một tiếng dọa cho sợ đến hồn phi phách tán.

Lâm Triều Hi co quắp ở trong góc, bàn tay nín thở thân cây cũng sắp tứa ra máu.

Nàng không dám nhìn nó, chỉ đành phải thỉnh thoảng liếc mắt một cái xem động thái của nó, chỉ thấy nó đứng thẳng tắp không biết mệt, bốn cái chân tách ra làm ra bộ dáng tùy thời chuẩn bị công kích, miệng to như chậu máu hé ra, răng nanh nhọn hoắt dị thường kinh khủng.

Lâm Triều Hi run lên, thật sự bị kinh sợ tam hồn đi mất thất phách, nghe nói quỷ ngao này có thể đồng thời đối kháng mấy con chó ngao hung mãnh cùng hổ sói, nghe nói quỷ ngao này một hợp liền có thể cắn chết nam nhi bảy thước không tổn sức chút nào, chẳng lẽ nói, tối nay nàng phải chết thảm ở chỗ này?

“Ngao thúc thúc. Ngao gia gia. Ngao tổ tông.” Lâm Triều Hi nhỏ giọng nín nọt nói, “Nhìn xem bộ lông mượt mà của ngài, nhìn xem ngài khí vũ hiên ngang, nhìn ngài a, mặt quỷ ma vương khí phách ung dung! Thiên cầu của Nhị Lang thần bất quá cũng chỉ như thế a!”

Một bên có người lắc đầu cười yếu ớt thầm than không biết làm sao, tiếp tục an tĩnh nghe.

“Ngài nhìn một chút, ngài nhưng là giống độc nhất vô nhị trên đời, trước ba ngàn năm sau ba ngàn năm không có con chó nào có thể vượt qua ngài! Nghĩ tới quê quán của ta, kia những dãy núi đều không là một câu đố nữa rồi, lên tới mặt trăng cũng dễ dàng như đạp xe đạp, chỉ riêng ngài là không ai dám đến gần, không ai có thể giải mã!”

Người nọ nhíu mày, đây là nói địa phương nào? Minh du tẩu thiên hạ, còn có chưa nghe nói qua địa danh đó?

Lâm Triều Hi ha ha cười khan, con chó kia trợn mắt, nàng lập tức sợ muốn ngất.

Trêu chọc nàng là được rồi, tiếp tục như vậy nữa, sợ rằng thật muốn dọa ngất nàng, đồng thời cũng đưa tới chấn động, thêm nhiều người biết thân phận của nàng, cũng là một chuyện phiền toái.

Vì vậy Lâm Thành Trác giả bộ đi dạo qua, cách nàng hơn mười thước kêu, “Ma Diễn!”

Quỷ ngao lập tức thu ba phần khí thế, đứng nghiêm, quay đầu, cuối cùng sâu sắc nhìn nàng một cái, đôi mắt so với La Sát còn tàn bạo hơn.

Quỷ ngao thế nhưng rất vui vẻ chạy lại bên người Lâm Thành Trác, giống một con chó bình thường cọ xát bên chân hần, Lâm Thành Trác cười vuốt ve đỉnh đầu của nó, sau đó mắt nhìn thẳng tiêu sái rời đi.

Đắc ý vênh vao như hần, đắc ý vênh vao như hần a. Không nghĩ tới quỷ ngao này cả đời chỉ nhận một chủ, lại cứ nhiên bị chính đại ni tử của mình chiếm tiện nghi, Lâm Triều Hi chống mặt đất đứng dậy chặc chặc lấy làm kỳ, lúc này mới phát hiện ra cả người mình đều là mồ hôi, đi đứng cũng mềm nhũn không lưu loát.

Hôm sau, thời gian điểm tâm, Lâm Triều Hi không dám nhìn thẳng ba ni tử, đối với thức ăn có vẻ mất hết hứng thú, một bàn không lời.

Hồi lâu, Lâm Thành Trác đột nhiên buông chén đĩa xuống nói, “Mẫu thân, hôm nay là đầu tháng, là thời điểm chúng ta tìm hiểu chi tiết cuộc sống gia tộc.”

“Tìm hiểu chi tiết gia tộc?” Lâm Triều Hi nhai nhai rau xanh trong miệng có chút nghi ngờ.

Lâm Thành Trác cũng không phơi bày, kiên nhẫn giải thích, “Trong chốn giang hồ tam chủ gia thất đại gia mười sáu tiểu gia, thất đại gia trong Hoa Châu chiếm hai, chia ra làm Minh gia Kiều gia, mà mười sáu tiểu gia trong Hoa Châu chiếm bốn, những thứ này gọi chung là chi tiết gia tộc, bọn họ luôn luôn phụ thuộc Lâm gia mà làm theo, mỗi đầu tháng vì bày tỏ thành ý, Lâm gia ta tự sẽ phái ra đại biểu tìm hiểu.”

A, nguyên lai là thượng cấp lãnh đạo thị sát định kỳ.

Lâm Triều Hi gật gật đầu mà nói, “A, vậy người đi đi, hiện tại Lâm gia người đáng tin cậy chính là người.”

Lâm Thành Trác trả lời, “Thường ngày đều là nhi tử làm, nhưng mỗi lần chỉ phái nhi tử đi không quá thỏa đáng, tựa hồ có chút hàm ý khinh thị. Nên biết, nước có thể nâng thuyền cũng có thể lật thuyền, những gia tộc nhỏ này cùng Lâm gia ta phát triển chặt chẽ tương quan, đáng lý nên thành tâm lấy dãi.”

“Uh, là đạo lý này.” Lâm Triều Hi phụ họa.

“Cho nên lần này, muốn mẫu thân và ta cùng đi.”

“Ân?” Lâm Triều Hi một hộp thức ăn lỏng thể nhưng thiếu chút nữa đem nạng nghen chết, để cho nạng lấy thân phận chủ mẫu đi ra ngoài xuất đầu lộ diện?

Đang lúc ngây người, Lâm Đường Hoa cùng Lâm Phượng Âm đã đứng dậy. Lâm Đường Hoa đối với người làm một bên nói, “Giúp chủ mẫu chuẩn bị một chút.” Lâm Phượng Âm ra cửa đối với quản gia nói, “Chuẩn bị xe.”

Cứ như vậy không nói lời nào, Lâm Triều Hi bị ép lên xe ngựa, một đường đi về phía tây.

Minh gia gia chủ là một lão đầu tử nói chuyện không lưu loát, đoán chừng đã đến cây khô chi niên, ngược lại con rể của hắn đáng đáp anh vĩ bất phạm, ba mươi tuổi đã giống như chủ quản cao cấp.

Kiều gia gia chủ ý vào khá nhiều, một lão giả năm mươi dẫn tam bào thai nhi tử của mình đi ra gặp khách, hài tử chưa dứt sữa đều là dung nhan tiểu thụ, mi thanh mục tú tuấn dật văn nhã, mở miệng gọi một tiếng chủ mẫu khiến nạng xương cốt mềm nhũn.

Tứ gia thiếu chủ ở Hoa Châu trong mười sáu tiểu gia trước tới Lâm phủ bái kiến, bốn người thiếu niên này tác phong nhanh nhẹn mặc dù so với tam thiếu trong Lâm gia kém một chút, nhưng cũng đủ cho Lâm Triều Hi nhìn đến ngứa răng, hận không thể đi lên cắn mỗi người một hộp, có thể so với ăn nhân sâm.

Ngày kế, lời khách sáo nghe không ít nói không ít, nước trà uống không ít, tiện nghi chiếm không ít, vì tổ tâm ý, những gia tộc kia tặng vật đều là một rương lại một rương, nạng thấy đến hoa cả mắt, mắt thấy mặt trời chiều ngả về tây ô thước bay về phía nam, nạng ngồi lên xe ngựa lắc lư lên đường về nhà.

Đau lưng, bất tri bất giác nạng liền dựa vào cái đệm đi ngủ.

“Đại gia, ta van cầu ngài, van cầu ngài thả ta đi!” Đây là tiểu ny tử (cô gái nhỏ) nhà ai kêu gào, bi thảm như vậy?

Nạng mở mắt ra, thấy xe ngựa đã ngừng lại, mà Lâm Thành Trác ngồi bên cạnh nạng chẳng biết đi đâu.

“Đại gia, cầu xin người không cần đánh nữa! Ta đi với người, ta đi với người!”

Bên ngoài tiếng người huyên náo, nhất thời kinh động mộng đẹp của nạng, nạng vén rèm lên, nhìn thấy một gian tửu lâu cửa bị vây đến nước chảy không lọt, thanh âm bắt đầu từ nơi đó truyền tới.

Lâm Thành Trác có lẽ đi làm việc rồi? Kia đi tới xem một chút náo nhiệt cũng tốt.

Nạng xuống xe ngựa, lúc này cũng không kịp diễn hảo lão ấu, lôi lệ phong hành* bước chân như gió chui vào đám người.

*Lôi lệ phong hành: sấm rền gió cuộn, ý chỉ sự mạnh mẽ vang dội.

Nghe qua hỏi thăm mới biết, người khóc sụt sùi đầm đìa đáng yêu chính là bản án bị cáo Oanh Oanh, mà lão giả tóc trắng nằm trên mặt đất máu tươi chảy đầy đầu chính là ngoại công của nạng Thích lão gia tử, kia sau lưng hộ vệ béo ú hung hãn đang hướng về phía Oanh Oanh sắc mê mê nhìn chính là bản án nguyên cáo: du côn Lưu Nhị.

Thì ra là, Thích lão gia tử là người trú xứ lập huyền* ở quán rượu này, mà cháu gái Oanh Oanh chính là con hát nhất danh, Lưu Nhị mơ ước sắc đẹp của Oanh Oanh muốn chiếm thành của mình, viện cớ thu phí bảo hộ đi tới quán rượu gây chuyện khiêu khích, nhất định đem Oanh Oanh mang về nhà làm thiếp, Thích lão gia tử đau lòng cháu gái tất nhiên không để cho, vì vậy bị cắt đứt xương đùi, hôn mê bất tỉnh, Lưu Nhị tuyên bố, Oanh Oanh nếu như không tuân liền đem Thích lão gia tử đánh chết mới thôi, mới vừa câu kia “Ta đi với người” chính là Oanh Oanh bắt đắc dĩ mà thán.

*Trú xứ lập huyền: đàn hát trong các quán rượu, tửu lâu.

“Các người thế nào ngồi xem mặc kệ đây?” Lâm Triều Hi trách cứ chưởng quỹ quán rượu đứng ở một bên nàg.

Chưởng quỹ cúi đầu than thở nói, “Ai chẳng biết trong thành này thương nhân giàu có đều yếu nhược hẳn ba phần, này Lưu Nhị lớn lối như thế nhưng là có người kéo thay đây, tỷ phu hẳn là Hoa châu Tri Phủ a!”

Lâm Triều Hi cau mày, nhìn chung quanh quần chúng mặt lộ vẻ vẻ thương hại cũng không người nào dám đứng ra anh hùng cứu mỹ nhân, đúng là thời đời bạc bẽo.

Lưu Nhị một hớp hút thuốc, giữa cổ nhả khói nói, “Tiểu ny tử, trở về làm thiếp cho ta đó là phúc bao nhiêu người tu cũng tu không được, người sao kỳ quặc như vậy, sớm một chút đồng ý, lão gia tử còn phải chịu tội?”

Oanh Oanh mặt đầy nước mắt, ôm thân thể Thích lão gia tử khóc không ngừng, kia thân thể gầy yếu không ngừng run rẩy khiến cho Lâm Triều Hi nhìn phải bận tâm, nàg không khỏi bật thốt lên, “Hỗn đản!”

Một tiếng này không lớn không nhỏ, nhưng đủ để cho mọi người nghe được, vì vậy ánh mắt quần chúng khóa ở trên người nàg, có sùng bái có mong đợi, hơn nữa là thần sắc chờ xem bi kịch ngày tận thế xảy ra.

“Người nói ai đó?” Lưu Nhị nhú mày hỏi, bộ dáng lén lút thậm thụt làm người ta ghét.

“Nói người !” Lâm Triều Hi hô.

“Hảo lão bà người, xem bộ dáng là không muốn sống! Tránh cho người lãng phí lương thực, hôm nay ta liền đưa người đi Diêm Vương gia!”

Hắn vung tay lên, bốn đại hán vạm vỡ đi lên trước, người người râu ria cao lớn thô kệch, giống như là cao thủ quyền anh. Đám người tản ra, sợ họa vào thân, Lâm Triều Hi mới vừa lý tưởng hào hùng toàn bộ tan thành mây khói, giờ này mới nhìn rõ tình thế, quả thật là trận chiến điều hâu đối với thổ hoang a!

Lâm Thành Trác bất quá là xuống xe đặt mua chút tạp vật, thuận tiện mua cho Tam đệ rượu hoa đào hẳn thích nhất, không nghĩ tới lúc trở lại lại nhìn thấy một màn thảm như vậy.

Lâm Triều Hi cuộn mình, hai tay ôm đầu chống đỡ, bên cạnh là bốn đại hán vạm vỡ đối với nàg quyền đâm cước đá, chung quanh là bình dân bách tính lấy tay che mặt. Nàg núp ở giữa, nói năng hùng hồn, “Khốn kiếp Lưu Nhị, người cường đoạt con gái nhà lành thiên địa không tha người người từng phạt, sớm muộn gì đem người trời đi chịu tội, xem một chút hai ta người nào gặp Diêm Vương trước!”

Lâm Thành Trác mi tâm nhảy dựng, bóng dáng gầy yếu kia có vẻ hết sức đáng thương, loạn quyền loạn cước đá vào trên người một nữ tử yếu đuối, nàg thế nào chịu đựng được? Trước mắt, hắn thả ra hàng hóa trong tay, hai chân đạp nhảy một cái, nghiêng mình đến cứu.

12. Chương 12: Đào Kép Cô Nương Làm Tiểu Tỳ

Hắc y nam tử từ trên trời oai hùng giáng xuống, mày kiếm mắt sáng, vừa nhìn khí thế凛冽 kia liền biết không phải người bình thường. Trong đám người có người nhỏ giọng, “Đây không phải là Lâm đại công tử?” Ngay sau đó những người nhận thức rồi rít suy đoán, “Đúng là Lâm đại công tử! Bà lão kia, chẳng lẽ là chủ mẫu Lâm gia?”

Thiên a, nhi tử người đã tới.Lâm Triều Hi nhin không được hốc mắt nóng lên, tâm tâm niệm niệm chờ uy lực thần kì của người a!

Lâm Thành Trác bất động thanh sắc, mấy đạp liền khiến mấy đại hán ngã xuống đất, không biết đã thương phải chỗ yếu hại nào của bọn họ, đã ngã xuống liền không dậy nổi. Hắn nhú mày, vội vàng tiến lên quỳ một chân trên đất, hai tay đem nàg bế lên.

Khóe miệng nàg chảy máu, nhưng trên mặt không bị thương, đoán chừng là nhờ mặt nạ da người che đây, khuôn mặt chân thật ở dưới hẳn là mặt mũi bầm dập. Lâm Thành Trác lúc ôm nàg đứng dậy còn nghe nàg kêu đau, hẳn là sống lưng bị đả thương.

Thần sắc của hắn lập tức trở nên lãnh khốc, ánh mắt lướt qua Lưu Nhị khiến chân hắn mềm nhũn thiếu chút nữa ngã nhào.

Nghe nói Lâm gia đại công tử võ công cái thế, là nhân vật hiển hách trong võ lâm. Mình bắt quả đánh một cụ già, ai ngờ chọc vào Lâm gia!

Mọi người dừng hô hấp, chỉ thấy trận gió xẹt qua, hắc y áo bào của Lâm Thành Trác lay động, hắn ôm bà lão suy yếu, mắt nhìn bốn phương, chính là phong thái vương giả, khiến người ta kinh sợ.

Lưu Nhị cũng không ăn hiếp Oanh Oanh nữa, tè ra quần liền chạy, bốn đại hán kia cũng bỏ chạy thực mạng.

“Khoản nợ ngày hôm nay, ngày khác ta sẽ đòi lại gấp mười lần.” Thanh âm kia vang vọng ở phố lớn ngõ nhỏ, không khí nhất thời liền ngưng kết.

Dọc theo con đường này, Lâm Triều Hi toàn thân đau nhức, cọ trên người Lâm Thành Trác không ít, Lâm Thành Trác lúc này mới ý thức được mình và nàng bất luận gì cũng là nam nữ khác biệt, nhưng nàng lại cứ thế dây dưa, làm hắn không dám nhúc nhích, mặc cho nàng rúc vào.

Ôm ấp này không giống như hương thơm trong trẻo lạnh lùng của Lâm Đường Hoa, cũng không nhiệt hỏa ấm áp như của Lâm Phượng Âm, lồng ngực của hắn cường tráng có lực, phỏng đoán cơ bụng cơ ngực hết sức săn chắc, mười phần nam tính, mà trên người hắn là mùi được thảo nhân nhạt, nghe nói tu luyện nội công Lâm gia cần lấy thảo dược phụ trợ, xem ra không sai.

Một đường lắc lư, vừa mệt mỏi lại đau, vui ở trong ngực hắn cảm giác an toàn mười phần, nàng thế nhưng lại ngủ say như vậy.

Lâm Triều Hi khi trở về được người làm bồi thuốc rồi nghỉ ngơi, Lâm Thành Trác đứng ở trong vườn, không biết tại sao trong lòng lại hốt hoảng.

“Đại ca.”

“Đại ca.”

Chính là hai đệ đệ hào hoa phong nhã kia, bọn họ miệng tươi cười sòng vai đi tới, ba huynh đệ lại bắt đầu mưu đồ kế hoạch tác chiến.

“Ta đang có chuyện cần tìm các người thương lượng.” Lâm Thành Trác nghiêm túc nói.

Lâm Đường Hoa hướng bên trong phòng nhìn một cái nói, “Đại ca là động lòng trắc ẩn?”

Lâm Thác Trác nhú mày than thở nói, “Nàng cũng không phải là người hung tà gian ác.”

“Nga? Làm sao thấy được?”

“Nàng trói gà không chặt, thế nhưng đối với dân chúng xa lạ gặp chuyện bất bình ra tay cứu giúp.” Lâm Thành Trác nói.

Lâm Phượng Âm đi mấy bước quay đầu lại nói, “Ta cảm thấy, nữ nhân này rất có ý tứ, tạm thời chúng ta cũng có thể sử dụng nàng, tại sao không tương kế tựu kế, hành tung cùng ý đồ của nàng không khó nắm bắt, đến lúc đó thành quân cờ trong tay chúng ta cũng có ích cho Lâm gia.”

Lâm Đường Hoa gật đầu cười yếu ớt, “Lâm gia không thể một ngày không chủ, Lâm gia chủ mẫu cũng nhất định phải tiếng tăm vang lừng, đối chỗ hoá chủ chính là hạ sách. Bây giờ đại hội võ lâm sắp tổ chức, chính là thời khắc gươm súng sẵn sàng, không thể buông lỏng chỉ là một chút.”

Lâm Thành Trác nhìn bóng người thấp thoáng bên trong phòng, chớp mắt chán nản nói, “Chỉ có thể như thế.”

Lâm Đường Hoa cùng Lâm Phượng Âm nhìn nhau cười một tiếng, chẳng lẽ đại ca đối với nàng động tâm, thế nên ưu tâm lo lắng như vậy.

Một đêm trần trọc trở mình, mặc dù bôi kim sang được thượng hạng, nhưng vẫn cảm thấy toàn thân đau nhức, nàng thâm than gần đây đen đủi, kỹ càng nhớ lại thấy chuyện mình làm không chuyện nào không sai, suy nghĩ một chút thuyết pháp phong thủy lưu chuyển, cũng liền thư tâm một chút.

Vì điều hòa tâm tình, nàng bắt buộc mình phải mỉm cười, toàn tâm toàn ý thu xếp tốt những chuyện tạp vụ của Lâm gia.

Sáng tinh mơ, gà chó chưa kêu nàng đã thức dậy, không cần nha hoàn phục dịch tùy ý vẫn tóc liền đi ra cửa.

Bầu trời trong xanh, mặt trời đỏ vừa mới mọc lên, chung quanh là một vòng sáng ấm áp. Nàng ở trong sân đuổi gân cốt một chút, sau đó nhàm chán tản bộ.

Đi qua nơi nào người hầu nơi ấy lại vô cùng kinh ngạc, trên mặt nàng thể nhưng một chút đả thương cũng không có! Nghe nói hôm qua chủ mẫu được đại thiếu gia mang về cả người đều là thương tích, sau khi nghe ngóng là mấy mao tặc gây ra, bây giờ cũng không thể tưởng tượng nổi. Lâm chủ mẫu vô công tái thể lại bị đánh cho hoa rơi nước chảy, chẳng lẽ gia cảnh Lâm gia sa sút?

“Chủ mẫu, ngoài phủ có người cầu kiến.” Một người làm chạy tới nói.

“Ân? Người nào?” Lâm Triều Hi nhíu mày hỏi.

“Một cụ ông mang theo một thiếu nữ, nói là họ Thích.”

“Nga!” Lâm Triều Hi trầm nghĩ, chẳng lẽ là báo ân? Tùy tiện nói, “Mau mời.”

Nàng ngồi nghiêm chỉnh phía trước, bên người là hai thị nữ, hai người làm ngoài cửa dẫn ông cháu hai người đi vào. Thích lão gia tử dưới nách kẹp nặng, bên kia Oanh Oanh đỡ, bước chân tập tễnh đi vào.”

Nàng chưa tiến lên nghênh đón, Thích lão gia tử cùng Oanh Oanh quỳ xuống đất dập đầu liên tiếp, ông cụ rơi nước mắt nói, “Đa tạ Lâm chủ mẫu cứu giúp, đa tạ Lâm công tử trượng nghĩa!”

Lâm Triều Hi vội vàng dìu hần đứng lên, ngồi xuống dâng trà, Thích lão gia tử cung kính dè dặt, Oanh Oanh nhéo vạt áo không dám ngẩng đầu.

Lâm Triều Hi cười nói, “Lão gia tử khách khí, Lâm gia chúng ta là võ lâm thế gia, tự nhiên bốn phận chính là cứu tế thế nhân.”

Thích lão gia tử vẻ mặt sâu sắc, nói, “Ân cứu mạng suốt đời khó quên, lão thân cùng tiểu nữ chính là người vô dụng, nhưng phàm là có nửa điểm hữu dụng từ chúng ta, nhất định không màng sinh tử!”

“Nói quá lời nói quá lời, nha đầu Oanh Oanh này dịu dàng khéo léo, ta hết sức ưa thích, chúng ta trên đường gặp nhau cũng là duyên phận sâu đậm, sao lại lễ nghĩa trói buộc như vậy, người trong võ lâm không quan tâm cái này.”

Oanh Oanh ngẩng đầu nhìn nàng một cái lại nhanh chóng cúi đầu, nhìn là biết đây là một nha đầu hướng nội.

Lâm Triều Hi tinh quang chợt lóe cười hỏi, “Oanh Oanh năm nay bao nhiêu tuổi?”

Oanh Oanh hai tay dây dưa nắm vạt áo, muốn nói nhưng lại không được tự nhiên, “Mười lăm. . . .”

“Nga, đã đính hôn cho ai chưa?”

Oanh Oanh mặt nhuộm mây hồng, Thích lão gia tử trả lời, “Còn không có, gia cảnh bản hoàn không biết gả cho ai, ta lại đối với đứa cháu gái này vô cùng yêu thích, cũng không nỡ để cho nàng chịu khổ làm thiếp của người ta, cho nên có thể sống bao lâu liền muốn mang nàng theo bấy lâu, cho đến khi nào gặp được lang quân như ý mới thôi, ai!”

Lâm Triều Hi hiểu ý gật đầu nói, “Bảo vật vô giá dễ tìm, người tình xứng đôi khó kiếm. Chọn phu là nên như vậy, cẩn thận vẫn tốt hơn, đây dù sao cũng là chuyện cả đời. Nha đầu này rất biết điều, ta nhìn cũng ưa thích, chính là sợ Thích lão gia tử không chịu bỏ những thứ ưa thích, ha ha, nói đùa thôi, nói đùa thôi.”

Thích lão gia tử sững sốt, ngay sau đó cầm tay Oanh Oanh nói, “Nếu là Lâm chủ mẫu chịu chứa chấp Oanh Oanh, lão phu vạn phần nguyện ý a! Oanh Oanh đi theo ta đói một bữa no một bữa, sợ sẽ làm khổ hài tử.”

“Nga?” Lâm Triều Hi vui vẻ, nàng muốn phát triển thế lực của mình, tạo thủ hạ của mình chỉ có thể lấy người từ bên ngoài, trong Lâm phủ sợ là tai vách mạch rừng không thể tin, này Oanh Oanh chưa từng trải lại đơn thuần không phải là thí sinh bồi dưỡng tốt nhất sao? Một tờ giấy trắng vẽ tranh là tốt nhất!

Lâm Triều Hi vui mừng, liền vội vàng tiến lên kéo tay Oanh Oanh nói, “Này khuê nữ vừa lòng ta a, để cho nàng ở lại bên cạnh ta đi!”

Trong mắt Thích lão gia tử không hề nuối tiếc mà lại an tâm, chẳng qua là dùng bàn tay nứt nẻ lau lệ nóng. Lâm Triều Hi sai người lấy năm trăm lượng bạc cho Thích lão gia tử hồi hương, để cho hắn có thể dưỡng già, cũng bằng lòng hắn bất cứ lúc nào cũng có thể thăm cháu gái. Thích lão gia tử bầy lạy tám lạy lưu luyến không rời, cừ non Oanh Oanh liền rơi vào tay đại hôn lang Lâm Triều Hi.

13. Chương 13: Trồng Dưa Được Dưa Thúc Giục Người Buồn

Dù sao cũng là người mới vừa thu thập, Lâm Triều Hi cũng không nóng lòng cầu thành tựu, liền để cho nàng hầu hạ sinh hoạt hàng ngày, diện mạo thật vẫn là tạm thời không để người biết thì tốt hơn.

Nhiều ngày ở chung, Lâm Triều Hi phát hiện Oanh Oanh nha đầu này thật sự là thông minh lanh lợi, bằng vào một ánh mắt là có thể đoán ra chủ tử muốn gì, có nàng chiếu cố, Lâm Triều Hi đi đứng liền lười, quần áo tới vượn tay cơm đến há mồm, mỗi ngày nàng thỏa mãn mồm mẫm đi dạo viện tử, hưởng thụ cảm giác được người hầu hạ.

Dĩ nhiên, sống ở gian nan khổ cực chết bởi an nhạ, nhất định có người không chịu để cho nàng thích ý làm bại gia tử.

Một ngày kia, lại đến giữa tháng, Lâm gia tổng quản Lâm Tông mang theo mấy hạ nhân tới, sổ sách trải ra một bàn, có tiêu phí nhà mình, có thu nhập nhà khác, đủ loại, đều khiến cho đầu nàng đau muốn nứt.

“Nhiều sổ sách như vậy, ta đời nào mới có thể xem hết a!” Lâm Triều Hi nằm ở trên bàn, gương mặt toàn bộ chôn ở trong sách than thở.

“Chủ mẫu, nghỉ ngơi một chút đi.” Oanh Oanh bưng mâm trà, đem cái đĩa để xuống nói, “Hạt sen giòn là đặc sản quê quán nô tỳ, ngài nếm thử một chút.”

Lâm Triều Hi thấy thức ăn trong mâm kia, màu trắng sữa giống như lẫn vào hương sữa tươi, màu hồng hơi nhàn nhạt giống như cánh hoa sen làm người ta muốn ăn. Nàng ngón tay nhỏ nhắn vừa động bốc lên một khối cắn một cái, xộp giòn ngon miệng, mùi hương thoang thoảng sáng khoái.

“Chủ mẫu, có hợp khẩu vị không?” Oanh Oanh ngượng ngùng hỏi.

Lâm Triều Hi gật đầu liên tục tán thưởng, “Không tệ không tệ, ta thích loại điểm tâm này, có dư vị vô cùng!”

Oanh Oanh vuốt tóc cười nói, “Đây chỉ là một chút điểm tâm ở quê quán, chủ mẫu nếu thích, Oanh Oanh còn có thể làm rất nhiều đặc sản. Những năm theo gia gia lưu lạc các nơi, chút thức ăn đặc sản các vùng cũng học không ít.”

“Oanh Oanh chính là khéo hiểu lòng người tri tâm tri kỷ a!” Lâm Triều Hi hưởng thụ mỹ vị, ngẩng đầu lại hỏi, “Oanh Oanh trừ bỏ nấu cơm, còn có thể làm những việc gì?”

“Chỉ biết chút nấu nướng, nữ công, còn có ca diễn. Nhưng nếu là chủ mẫu giao phó cái gì, Oanh Oanh nhất định sẽ cố gắng học tốt.”

“Đều là chút công việc của hiền thê lương mẫu a, người nếu là lập gia đình giúp chồng dạy con nhất định ưu tú vô cùng.” Lâm Triều Hi trêu ghẹo nói, chợt trong đầu thoáng qua một cái ý niệm.

Lâm gia còn chưa phải là vô lâm đệ nhất, vậy thì có nghĩa là nàng còn phải dẫn dắt Lâm gia đi về phía huy hoàng. Công đức thiện kỳ sự tất tiên lợi kỳ khí [1], nàng vô đức vô năng không tài không võ, duy nhất

có thể sử dụng cũng chính là Lâm gia tam công tử, mà trong ba người người thừa kế được công nhận Lâm Thành Trác nổi tiếng thiên cổ khó tìm, hẳn mới nắm giữ Lâm gia hai môn tuyệt học liên danh chấn thiên hạ, nếu là Phương Hoàng song kiếm được sử dụng, đó không phải là nắm chắc thắng lợi?

[1] Quan muốn giỏi, phải hiểu rõ tài năng của kẻ dưới cơ mình,

Nghe nói, Phương Hoàng song kiếm cần nam nữ song tu ngày đêm làm bạn, sao không làm chủ cho Lâm Thành Trác một mối hôn sự. Lệnh của cha mẹ, Lâm Thành Trác trung nghĩa hiếu thuận nhất định sẽ theo ý nàng thôi. Hơn nữa, Oanh Oanh cũng cùng hắn thật là hữu duyên, lấy thân báo ân đã sớm không phải là chuyện hiếm. Còn nữa, Oanh Oanh được gả vào nhà giàu có chắc chắn sẽ nhớ đến là mình đem nàng đề bạt đi lên, mẹ chồng nàng dâu liên thủ trấn giữ, còn có thể củng cố địa vị của nàng ở Lâm gia. Một mũi tên hạ hai con chim một hòn đá hạ hai con chim a, cứ sao mà không làm? !

Lâm Triều Hi sấm rền gió cuốn lòng như lửa đốt chạy về phía hậu viện, một thân một mình đi tới trước phòng Lâm Thành Trác, không nói hai lời trực tiếp xông vào.

Thật vừa đúng lúc, vừa kịp lúc hắn đang thay quần áo, vì vậy một mảnh cường tráng sau lưng liền in vào trong đáy mắt.

Hắn da ngăm đen khỏe mạnh, cùng tiểu bạch kiếm Lâm Đường Hoa Lâm Phương Âm hoàn toàn không giống nhau, ít nhiều gì thêm chút hàm súc nam nhân thành thực chững chạc. Kia thân hình vạm vỡ sống lưng minh láng thẳng tắp cường tráng, bất quá, lưu đầy vết thương. Không nhớ là nghe từ trong bộ phim nào, nam nhân phải có sẹo mới đủ nam nhân, kết quả là, Lâm Triều Hi lại một lần nữa trầm mê.

Lâm Thành Trác cho là tam đệ nghịch ngợm không kềm chế được tới, đưa lưng về phía nàng than thở nói, “Người luôn giống như chưa trưởng thành, chẳng lẽ là không thể chững chạc.” Hắn xoay người, lại nhìn thấy khuôn mặt già nua đầy nếp nhăn hé ra, mở to hai mắt há to mồm, ý cười nồng đậm.

Lâm Thành Trác phản ứng đầu tiên chính là xoay người sang chỗ khác, nhặt lên y phục trên giường lập tức choàng vào.

Chắc chắc. Mỹ nam a mỹ nam, bề ngoài thật mê người, thật muốn đi lên nhéo một cái xem đàn hồi như thế nào.

“Nương, ngài vì sao không gõ cửa?”

“Mẫu thân nhìn nhi tử còn gõ cửa gì, ta từ nhỏ nhìn người lớn, trên người còn chỗ nào chưa có xem qua!” Lâm Triều Hi thuận miệng nói xạo.

Lâm Thành Trác hơi mím môi, chân mày nhíu lên lại ra lệnh mình nhịn xuống, sau đó buộc lại nút áo xoay người hỏi, “Nương tìm ta có chuyện gì?”

Thấy vải vóc che xuân quang, Lâm Triều Hi lúc này mới tập trung tinh thần, ho khan một cái thanh thanh cổ họng nói, “Mẫu thân tất nhiên tìm người vì chuyện cuộc sống tương lai đại sự!” Dứt lời, nàng hay tay vừa trải, trong tay bức họa liền tự nhiên mở ra, trực lẫn rơi xuống đất. Bên trái một người con gái duyên dáng yêu kiều, xiêm áo trắng nhạt đáng vẻ thướt tha mềm mại, vừa nhìn chính là nữ tử được cưng chiều. Bên phải một người con gái đứng thẳng bên ngựa, tóc đen bó cao mang khăn che mặt, cưỡi ngựa linh hoạt gọn gàng. Nàng bên tay còn đang kẹp rất nhiều bức họa, đang chuẩn bị từng cái mở ra.

“Nương làm cái gì vậy?” Lâm Thành Trác đứng lại hỏi.

Má mì Lâm Triều Hi tựa như cười như cười mà nói, “Cho người chọn vợ!” Nàng nhân châu chuyển động nói, “Người xem một chút, nơi này oanh oanh yến yến Hoàn phi Yến sấu, điềm điềm nho nhã, tiêu sái, xinh đẹp, hiền thực, cái gì cần có đều có, nữ nhi gia Hoa Châu thành hâm mộ người không phải ít, mấy ngày nay nương đem các loại làm mai tới cửa người của cũng đưa đi, không ít bức họa, sẽ chờ người nghiêm túc cần thận chọn.”

Lâm Thành Trác chau mày nói, “Hôn nhân đại sự không phải trò đùa, ta cùng với những cô gái này chưa từng gặp mặt không hề tiếp xúc, tại sao có thể dễ dàng cưới các nàng!”

Không nghĩ tới đại nhi tử còn là một người đàn ông, cũng tốt cũng tốt, người như vậy không dễ vượt quá giới hạn.

Lâm Triều Hi đem bức họa ném xuống đất gập gật đầu mà nói, “Đúng đúng, hoàn toàn xa lạ sao có thể thành được, nương bắt quá còn có một ứng cử viên thích hợp nữa, chính là Oanh Oanh mấy ngày trước đây người cút!”

Lâm Thành Trác chỉ biết là nàng ta vì báo ân ở lại làm thị tỳ phục vụ bên người nàng, trừ lần đó ra không còn ẩn tượng gì nữa, nhưng hôm nay nàng rõ ràng chính là người làm mối, sẽ không dễ dàng biết khó mà lui, đã như vậy.

“Nương!” Lâm Thành Trác cắt đứt nàng đang liên thoảng không ngừng, tiến lên một bước nhìn thẳng nàng nói, “Nương, nhi tử đã có người ngưỡng mộ.”

“A? Tên gì họ gì người thế nào, để nương hỏi thăm một chút cho người.”

Lâm Thành Trác lắc đầu một cái, nhìn thật sâu vào đôi mắt nàng nói, “Chính là nữ tặc ngày hôm trước ban đêm lấy trộm Hoàng kiếm của hài nhi, Hoàng kiếm đã nhận thức nàng là chủ nhân, kiếp này, ta không phải là nàng thì sẽ không thứ.”

Nhất thời, trước mặt bỗng tối sầm, trước mắt tái đi, Lâm Triều Hi ngoáy ngoáy lỗ tai lại quơ quơ đầu, chẳng lẽ là nghe lầm?

Trời ạ! Nhìn thần sắc chuyên chú kiên định kia của hắn cũng biết không phải là đang gạt người a!

Nàng đầu đầy hắc tuyến, không nghĩ tới mình đùa giỡn một chút đàn hoàng thiếu nam lại rước lấy hoa đào đại kiếp!

“Ha ha ha. Cái này.Nương giúp người tìm một chút a.”

Lâm Thành Trác chấp tay thở dài nói, “Cám ơn nương.”

Đáng chết, kế hoạch hoàn mỹ thế nhưng lại ngậm nước nóng! Làm bại sự người khởi xướng còn là mình!

Lâm Thành Trác nhìn về phía bóng lưng lão ẩu bước đi chậm rì, trong lòng có một loại mất mát khó hiểu. Mới vừa rồi, nói ra lời thế không phải là nàng không lập gia đình, vì sao lại nghiêm túc như thế? Nếu là bình thường để cho hắn nói láo so với lên trời còn khó hơn nhất định sẽ trăm ngàn chỗ hở, hôm nay dám nói như thế trôi chảy không lỗi, chẳng lẽ. Chẳng lẽ lời nói từ đáy lòng?

Hắn sưng sốt, vội vàng đóng cửa lại bức bách mình tĩnh tu.

14. Chương 14: Lâm Gia Mối Ngụy Tứ Phía

Lâm Triều Hi ở trong phòng nghỉ ngơi, nằm ở trên giường lăn qua lộn lại không ngủ được, nếu không phải buổi trưa tham luyến cao lương mỹ vị, cũng không ăn đến nỗi khó chịu, mang theo cái bụng bị buổi trưa ngủ cũng không ngon.

Nàng khẽ cắn răng ngồi dậy, ở trong phòng đi bộ qua lại.

Vèo!

Lâm Triều Hi kinh sợ vội vàng lui về phía sau hai bước thẳng dán vào trên tường, vừa nhìn, thấy ván giường có ba mũi tên, thẳng tắp cắm ở kia, lông chim trên mũi tên có chút run rẩy đủ thấy lực mạnh đến cỡ nào, đầu mũi tên màu đen, rõ ràng là có độc.

Lâm Triều Hi che ngực một cử động nhỏ cũng không dám, ánh mắt tinh nhuệ liếc cửa cùng cửa sổ, thấy trên cửa sổ giấy ráp mỏng đã bị mũi tên xuyên phá, để lại ba lỗ thủng.

Một lúc lâu cũng không có động tĩnh, Lâm Triều Hi ngồi xuống bò đến cạnh cửa chuẩn bị chạy trốn, cửa lại “két” một tiếng.

Một đôi giày sạch sẽ đập vào mắt, chậm rãi nhìn lên là một thân bạch y, giống như bạch liên (sen trắng) không nhiễm một hạt bụi, nàng ngẩng đầu, nam tử kia liền cười nhạt nhìn nàng, nói, “Nương, ngài làm cái gì vậy?”

Tóc hắn buộc ở phía sau, hai vai rải rác một ít tóc đen, phẳng phất như tiên giáng trần xinh đẹp không đành lòng một mực vẫn muốn lưu lại một chút tiên khí.

“Ngạch. . . .” Lâm Triều Hi nhìn có chút hoảng hốt, Lâm Đường Hoa quan sát bốn phía, mắt nhìn vào mũi tên trên giường, lông mày cau lại rồi lập tức giãn ra.

“Mẫu thân xin đứng lên.” Lâm Đường Hoa đỡ nàng dậy, cười nói, “Mẫu thân là bị thích khách làm hoảng sợ đi.” Hắn xoay người hướng ngoài cửa nói, “Đi thăm dò.”

Thanh âm trong trẻo lạnh lùng không chứa bất kì một tia tình cảm nào, chưa từng thấy qua hắn nghiêm túc như vậy, mỗi lần đều tịch mịch như gió xuân, bây giờ lại uy phong, mười phần khẩu khí ra lệnh của thiếu chủ Lâm gia.

Lâm Triều Hi tạm thời được an bài ở một sương phòng khác, nàng ở gian bên cạnh phòng Lâm Thành Trác, đặc ý nói nhĩ tử hãy an lòng, nhưng thật ra là muốn lợi dụng võ công của Lâm Thành Trác để che chở cho mình.

Mà thích khách kia lòng tìm không có kết quả, tựa hồ sau khi bắn mũi tên đã bỏ cuộc. Mà theo kiểm tra, Lâm Thành Trác nói người bắn tên công lực không cao, cự ly không xa, sẽ không vượt qua phạm vi Lâm gia đại viện.

“Đường như có người biết thân phận của nàng.” Lâm Đường Hoa ở trong phòng đủ cả ba người, hắn đem mũi tên buổi trưa nhặt được bẻ thành hai nửa nói, “Các người nhìn tờ giấy này một chút.”

Lâm Phượng Âm mắt phượng nhìn nghiêng, nhận lấy tờ giấy đọc lướt qua cười khê nói, “Thì ra Lâm gia còn có nhân tài ẩn dật.”

Lâm Thành Trác nhận lấy tờ giấy nhìn một chút, thì thầm, “Giả trang Lâm gia chủ mẫu, mục đích là gì, nếu mau rồi đi, có thể lưu lại cho người một mạng.”

“Thật nóng vội.” Lâm Phượng Âm lắc đầu cười nói, “Mục đích là gì. . . .Ta nên hỏi mục đích của hắn là gì mới đúng, chuyện của Lâm gia lúc nào thì đến phiên người khác can thiệp, tam công tử chúng ta còn chưa mở miệng, hắn lại muốn cướp đoạt quyền làm chủ.”

Lâm Đường Hoa ngón tay thon dài lướt qua chậu hoa lan, cười nho nhã, “Chuyện trái lại ngày càng thú vị, giờ hắn muốn vạch trần, chúng ta giúp nàng che dấu.”

Lâm Thành Trác nhíu mày, “Ý tứ của nhị đệ là chúng ta phải giúp nữ nhân kia?”

“Nếu không thì, đại ca cho là chúng ta thuận theo ý của địch nhân giúp hắn đạt được mục đích?” Ngón tay của hắn vòng quanh hoa lan, lá cây xanh biếc trong nháy mắt quấn quanh ngón tay, ngón tay trắng nõn như ngọc kia so với hoa lan còn tinh xảo hơn. (tức là trắng hơn)

Lâm Thành Trác suy tư một hồi rồi gật đầu, “Quả thật, Lâm gia không thể không có chủ.”

Lâm Phượng Âm dựa vào ghế nhắm mắt dưỡng thần, ngón trở nhẹ nhàng đặt giữa mi tâm, nói “Cứ luôn đùa giỡn nàng cũng không có ý tứ, không bằng để nàng trở thành một quân cờ, xem ai thắng ai thua.”

Trông mắt Lâm Đường Hoa giống như có một tầng sương phủ kín, giống như khói nhẹ lượn lờ quanh mặt trắng, pha trộn vui mừng cùng lãnh ý mờ ảo.

Lâm Triều Hi buồn bực ở trong phòng một ngày không dám ra cửa, cảm thấy nơi này đã thập diện mai phục, nàng kinh ngạc, Lâm chủ mẫu này gây thù chuốc oán quá nhiều, chỉ là ở trong nhà đã cất giấu một lực lượng thần bí, tùy thời sẽ diệt trừ nàng.

Nàng lắc đầu buồn khổ thầm than thời vận kém, sớm biết cũng không nhất thời vì phú quý mà vào gia tộc này.

“Chủ mẫu, ngài ngủ sao?” Oanh Oanh ở ngoài cửa nhỏ giọng hỏi.

Lâm Triều Hi vỗ vỗ mặt nạ xác định không có gì sai, nói “Vào đi.”

Oanh Oanh bưng mâm đi vào, nói “Đây là trà ta nấu cho ngài thư thái, chủ mẫu uống một chút có lẽ sẽ ngủ ngon.”

Lâm Triều Hi cười cười nói, “Vẫn là Oanh Oanh tri kỷ, ngồi nơi này đi.”

Oanh Oanh gật đầu một cái, quy củ ngồi xuống, Lâm Triều Hi bưng trà nhấp một ngụm nói, “Tối hôm nay mất ngủ, Oanh Oanh bồi ta đi, vừa lúc có thể dạy người, sau này có thể làm trợ thủ của ta.”

Oanh Oanh ngẩng đầu sững sốt, nói, “Oanh Oanh không hiểu điều này.”

Lâm Triều Hi khoát khoát tay nói, “Phương pháp ta dạy người so với người khác không giống nhau, chỉ cần nắm giữ mấu chốt là làm được, sửa sang lại sổ sách cũng nhanh vô cùng, đây chính là phương pháp riêng của ta, người tốt nhất nên học.”

Oanh Oanh cắn cắn môi nói, “Cảm ơn chủ mẫu coi trọng Oanh Oanh, Oanh Oanh nhất định chăm chỉ học.”

Phương pháp mà Lâm Triều Hi nói chính là học kế toán ở hiện đại, dĩ nhiên, nàng cũng chỉ biết sơ qua. Nàng cầm giấy và bút, ở trên tờ giấy viết ngang viết dọc mười số Ả Rập dạy nàng đọc đi đọc lại cùng sử dụng. Nàng vẽ mấy đường thẳng xiên vẹo sau đó giảng giải như thế nào ghi chép thu nhập cùng chi tiêu, tên vật phẩm, số lượng, đơn giá vân vân.

“Chủ mẫu, phương pháp này thật sự lướt qua là hiểu ngay!” Oanh Oanh cầm bút lông không khỏi cảm thán.

Lâm Triều Hi gật đầu một cái nói, “Người xem lại cách thức một lần, sau này sổ sách đưa cho người tổng kết trước sau đó sẽ đưa cho ta xem qua, ta già rồi, mắt kém đầu óc cũng chậm, may là có một trợ thủ đắc lực a. . . .” Nàng nhéo nhéo mày, nhìn ra ngoài đã thấy một mảnh tối đen.

“Chủ mẫu lạnh sao?”

“Có một chút, mùa thu tới, ban đêm thật đúng là hơi lạnh.”

Oanh Oanh hiểu ý đứng lên đóng cửa sổ, ở trước cửa sổ hơi có chút sừng sốt.

Cửa sổ phòng bên cạnh, lộ ra ánh nến vàng ảm áp, là phòng của đại công tử. Hắn tựa hồ ngồi thiền bên cửa sổ, giấy ráp mỏng manh lộ ra hình dáng của hắn, ngũ quan hắn chiếu rọi trên cửa, lộ ra độ cong ở ngoài, giống như được khắc tinh tế, sáng sủa mà tuần dật.

Nàng không biết mình thần thờ thật lâu, Lâm Triều Hi quay đầu lại nhìn thấy Oanh Oanh đứng ở cửa sổ không nhúc nhích, mắt không chớp nhìn ra ngoài cửa sổ, nàng từ từ đi tới, đi đến phía sau Oanh Oanh cũng không có cảnh giác.

Kia không phải là phòng của đại nhị tử? Bóng dáng kia không phải là đại nhị tử? Đêm khuya chưa ngủ không chỉ có một mình nàng?

“Là ngắm trăng hay là ngắm hoa đây?” Lâm Triều Hi vỗ bả vai nàng cười hỏi.

Oanh Oanh sợ hết hồn, vội vàng xoay người lại, bâng một tiếng đem cửa sổ đóng lại, lại thấy mình quá lớn tiếng ngay lập tức xoay đầu đi, đầy mặt e lệ.

Lâm Triều Hi mím môi, thật là thần nữ có ý vương vô tình, nàng nếu là nguyệt lão thì tốt, buộc dây hồng là có thể thúc đẩy một đoạn nhân duyên, như vậy thì thật đúng là làm hảo sự. . . .

Lâm gia đến cuối tháng đều có một hội nghị thường lệ, đơn giản chính là nâng cao tinh thần Lâm gia, đều tự báo cáo công trạng của mình, giống như khen ngợi cán bộ ưu tú, nhưng Lâm Triều Hi sau khi trở về liền hủy bỏ hội nghị, cảm thấy thật sự cổ hủ khiến người chán ngấy.

Nhưng là một ngày, Lâm gia tam công tử lại tổ chức hội nghị, mục đích hội nghị lần này, nói là nghị thức chia tay, kì thực là dò xét tình hình quân địch.

15. Chương 15: Chém Trước Tấu Sau Lại Gặp Họa

Mùa hè, trong không khí có chút khô ráo, chính là dấu hiệu mùa thu sắp tới. Trên dưới Lâm gia, cẩn thận đến độ một công nhân sửa chữa cũng bị kéo đi sân trước.

Chúng tỳ nữ rồi rít chạy đến sân trước, một ngàn gia quyến xếp hàng thật tốt, ánh mắt từng người giống như tia chớp bắn tới, làm cho Lâm Triều Hi ngồi ở trên cao toàn thân không được tự nhiên.

Chỗ ngồi bên cạnh theo thứ tự sắp hàng, bao gồm tam công tử Lâm gia.

Đại công tử Lâm Thành Trác một kiện trường y màu đen, tóc buộc lên gọn gàng không lưu một sợi, hấn ôm cánh tay, Hoàng kiếm kẹp bên trong cánh tay, đôi môi mím chặt, mày kiếm mắt sáng, lông mày hơi nhíu, càng lộ vẻ uy nghiêm lạnh lùng, hấn con người đen sẫm xa thâm trầm, nhìn vào trong giống như sa vào hầm băng. Hấn trầm ổn như núi, đứng như địa vị Lâm gia ở trong võ lâm không có gì để nghi ngờ, không giận mà uy, một cách tự nhiên làm cho lòng người cam tâm tình nguyện thần phục cống hiến.

Nhị công tử mi thanh mục tú, khoe môi luôn không tự chủ khẽ nhếch, giống như tô điểm một đóa hoa nhỏ, ấm áp dào dạt, làm cho người ta nhìn hết sức thoải mái dễ chịu, hấn một bộ bạch y nhàn nhạt, đuôi áo thêu một gốc lan màu mực, tăng thêm vẻ phong nhã. Bên phải hấn là ly trà luôn mang theo, tay trái hấn cầm lấy một ly trà sứ trắng, thành ly có khắc hoa văn lam nhạt, nước trà xanh biếc như có thể nhìn thấu. Vân đạm phong khinh [1], văn nhã thanh khiết, giống như vạn vật cũng sẽ không khiến tiên nhân trong bức họa kia có nửa điểm bối rối.

[1] Chỉ tính cách không màng đến những điều gì khác, đạm (nhàn nhạt) như mây trôi, nhẹ nhàng như gió thổi.

Tam công tử mặc một bộ áo bào tím khảm kim tuyến, hấn mắt phượng híp lại, chênh chếch về phía đuôi, hấn dựa về phía sau, chân phải chạm đất, chân trái đạp ở trên ghế dựa, một bộ dáng lười biếng lại làm cho người ta cảm thấy thưởng tâm duyệt mục (cảnh đẹp ý vui), không chút nào tà khí lưu manh côn đồ, mà là phong vận hoàn hảo quý công tử (công tử quần áo lụa là). Ánh mắt trời xuyên thấu qua khe hở giữa tán cây chiếu vào trên người mỹ nhân, tựa hồ không đành lòng trách móc nặng nề tuần nhan kia, hấn môi mỏng nhẹ mân, một đôi ánh mắt tà mị quét qua, không khỏi đưa tới một hồi rối loạn nho nhỏ.

Lâm Triều Hi ngồi cực kỳ mất tự nhiên, chẳng qua là tùy ý liếc qua những hạ nhân cũng không nhớ được tên, trong lúc rảnh rỗi, chỉ có thể không ngừng để cho Oanh Oanh một bên đổi trà rót nước, mỗi lần muốn ăn chút điểm tâm lại nhìn thấy Lâm Thành Trác nhíu mày, nụ cười vẫn như cũ của Lâm Đường Hoa cùng ánh mắt liếc xéo của Lâm Phượng Âm, tựa hồ cũng đang nhắc nhở tướng ăn khó có thể chấp nhận của nàng, cho nên nàng mấy lần cầm lên lại mấy lần bắt đắc dĩ để xuống.

Qua một hồi lâu không có ai tới nữa, Lâm Triều Hi trầm xuống cổ họng chậm rãi nói, “Nếu người đã đến đông đủ, chúng ta bắt đầu đi.”

Lâm Đường Hoa cùng Lâm Phượng Âm lơ đãng liếc mắt nhìn nhau, hai người nhìn nhau cười một tiếng trong lòng sáng tỏ, sau đó ý bảo Lâm Thành Trác bắt đầu.

Lâm Thành Trác đứng dậy đi tới trung tâm, ánh mắt sắc bén hơn người quét ngang, nói, “Hôm nay triệu khai Lâm gia hội nghị thường kỳ, là vì ba sự kiện.” Hấn dừng một chút nói, “Thứ nhất, quyền hành Lâm gia hạn định mười năm không thay đổi, toàn quyền trong tay chủ mẫu. Thứ hai, nửa tháng sau chủ mẫu đem đại biểu Lâm gia tham gia đại hội võ lâm, ta cùng với Nhị đệ đi theo hỗ trợ, sự vụ trong nhà tạm do Tam đệ xử lý. Thứ ba, ngày hôm trước chủ mẫu gặp thích khách tập kích, hung thủ đã nổi trên mặt nước, chính là nội tộc.”

Ba thông báo giống như ngũ lôi oanh đỉnh, tựa như một tòa núi lớn chột dề lên vai Lâm Triều Hi, nàng thiếu chút nữa nhanh như chớp từ trên ghế trượt xuống. Trước nàng cùng ba nhi tử đã thương lượng qua, ba năm sau liền đem quyền lực giao ra, hiện tại thời hạn mười năm, mình sẽ phải đảm đương cái thân phận này ít nhất hơn mười năm nữa? Nhưng mà chuyện này lại có chút kỳ hoặc, mấy ngày nay nàng ở Lâm gia náo loạn không ít truyện cười, Lâm gia trên dưới đối với nàng mất không ít tín nhiệm cùng tôn kính, bọn họ thông báo không thể nghi ngờ là khẳng định địa vị của nàng, vì nàng tạo uy tín, ngược lại là chuyện tốt. Nhưng là, điều thứ hai. Đại hội võ lâm a, Lâm Triều Hi ngửa mặt lên trời thở dài, chẳng lẽ nửa

tháng sau sẽ phải hi sinh tính mạng ở trước mặt mọi người, trước thời hạn kết thúc cuộc hành trình xuyên thời không này? Bất quá điều thứ ba, nàng không khỏi bội phục ba nhi tử cơ trí tài hoa, chiêu gây ông đập lưng ông này có lẽ thật có thể bắt được cái đuôi nhỏ.

Bọn hạ nhân bắt đầu hốt hoảng, nghị luận ầm ĩ. Trong sân một mảnh lửa nóng, Lâm Thành Trác mắt lạnh leo đảo qua, lập tức tĩnh lặng.

Mọi người không có dị nghị, vì vậy rối rít tản đi, không lâu sau liền ai về chỗ nấy, trong sân chỉ còn dư mấy người bọn họ.

Lâm Triều Hi ho khan một cái nói, “Nhi tử a. Quyết định này, vì sao không cùng mẫu thân thương lượng một chút liền.”

Lâm Phượng Âm mắt phượng nhú lại cười nói, “Nương cảm thấy ba điểm này, điểm nào không tốt đây?”

Lâm Triều Hi cười khanh khách, quanh co nói, “Nương già rồi. Mười năm thời hạn này không khỏi. Ha ha, nương còn muốn bảo dưỡng tuổi thọ a.”

Lâm Phượng Âm bật cười, nói, “Nhi tử nhìn nương hiện tại thể cốt cường tráng vô cùng, có thể cùng lần nương bế quan luyện tập võ công có liên quan, chẳng biết lúc nào mẫu thân có thể tự mình dạy dỗ tam nhi đây?”

Lâm Triều Hi ha ha cười khan hai tiếng nói, “Ta, ta. Trở về, nhất định có cơ hội a, vậy ta đi trước nghỉ ngơi, các ngươi trở về đi thôi ha.”

Nói xong, nàng lôi kéo Oanh Oanh trở về phòng ngủ, ba nhi tử nụ cười nồng đậm.

“Đại ca, ngươi có nhìn thấy” Lâm Đường Hoa để xuống cái ly hỏi.

Lâm Thành Trác gật gật đầu nói, “Là hắc, chỉ có hắc không có tới.”

Lâm Đường Hoa mặc nhiên, Lâm Phượng Âm đứng lên đuổi thân hạ gân cốt nói, “Dậy sớm cũng là vì hắc, sớm một chút giải quyết thì tốt hơn.”

Lâm Triều Hi một đường ấp úng nói nhỏ, xoa vạt áo tức giận bất bình, Oanh Oanh bị phong thái của Lâm Thành Trác làm cảm phục, một hồi lâu cũng trầm mặc không nói, không biết hồn bay đi đâu rồi.

Chợt, ngọn cây kỳ quái đưng đưa một hồi, ngay sau đó đao quang kiếm ảnh chợt lóe, Lâm Triều Hi cảm giác trước mặt đột nhiên nhiều hơn một đạo bóng dáng, thẳng đưng ngã Oanh Oanh, Oanh Oanh sợ hết hồn nhìn lại, là một người áo đen giơ một thanh kiếm đâm thẳng tới đây, ngay sau đó nàng hét lên một tiếng, hô to, “Chủ mẫu! Phía sau có người!”

Lâm Triều Hi chợt một thân mồ hôi lạnh, người này lại dám ban ngày quang minh chính đại ám sát, thật là to gan!

Nhưng là mũi nhọn ở phía sau, nàng không thể liều mạng, không thể làm gì khác hơn là đẩy Oanh Oanh ra, sau đó chính mình hướng bên kia lẩn đi, hắc y nhân kiếm rơi xuống vô ích đâm vào trên đất, ánh mắt của hắc chợt lóe, lập tức huy kiếm hướng bên phải áp sát Lâm Triều Hi.

Lâm Triều Hi bản năng bò trên mặt đất, trong miệng lẩm bẩm không ngừng la hét Đại La thần tiên đến cứu mạng, sợ đến mức cả người đều là mồ hôi.

Hắc y nhân giống như đột nhiên nghĩ đến cái gì, thu kiếm ở phía sau, sau đó một phen nhấc cổ áo của nàng dưới chân đạp một cái liền bay lên trời, sau đó vượt nóc bằng tường rời khỏi Lâm gia.

“Đáng chết! Lại bị hắc vượt lên trước rồi!” Lâm Phượng Âm nghe tiếng chạy tới, nắm quyền nói.

Lâm Đường Hoa quan sát vết kiếm dưới đất, khẽ mỉm cười, Lâm Thành Trác theo sát, đi tới một bên đỡ dậy Oanh Oanh đang ngã nhào trên đất .

“Cám ơn Đại công tử.” Oanh Oanh khẽ vái, sắp khóc bắt lấy cánh tay hắc nói, “Đại công tử, mau cứu chủ mẫu a!”

Lâm Thành Trác gật đầu một cái, rút tay lại nói, “Ngươi bị sợ hãi, trở về đi thôi.”

Oanh Oanh thân thể chấn động, chân nắn gật đầu thu tay lại, cúi chào Lâm Đường Hoa, Lâm Phượng Âm, sau đó lo lắng trùng trùng rời đi.

“Ta biết hội mở qua hần nhất định sẽ đến, không nghĩ tới hạ thủ nhanh như vậy.” Lâm Đường Hoa phụ họa nói, “Có thể dùng Lâm gia kiếm pháp, quả nhiên là tôi tớ một lòng trung thành.”

Lâm Phượng Âm hừ một tiếng nói, “Bất kể như thế nào, hần dám đụng đến người của chúng ta, sẽ phải trả giá thật lớn.” Bàn tay hần siết thành quyền, bên trong là ý cười xen lẫn chút sát khí cùng nhuệ khí.

Lâm Thành Trác nắm nắm kiếm nói, “Trước tiên tìm nàng quan trọng hơn, sợ rằng nàng phải chịu không ít hành hạ.”

Ba người con mắt nặng nề, hơi chút lo lắng. Chim bay xẹt qua, trong giây lát liền không thấy dấu vết.

16. Chương 16: Bị Bắt Cóc Ngụy Hiểm Tiểu Mệnh

Ba người phân công. Lâm Thành Trác trấn giữ nhà, Lâm Phượng Âm âm thầm điều tra sự tình, còn lại Lâm Đường Hoa lần theo dấu vết.

Kinh công của hần vốn rất cao, chẳng qua là bất hiển sơn bất lộ thủy. [1] Thế nhân vẫn cho hần bắt quá chỉ là một thư sinh văn nhược gối thêu hoa, [2] cũng không biết dưới vẻ bề ngoài ấy là con người lợi hại như thế nào, võ công của hần không kém Lâm Thành Trác, nhưng Lâm Thành Trác lấy dương cương trừ danh, hần lại nghiêng về âm nhu, thế nên Lâm Thành Trác luyện Lâm gia tuyệt học là hỏa hệ, mà Lâm Đường Hoa là người duy nhất luyện tập thủy hệ nội công, không chỉ ở Lâm gia, chính là hiện nay ở võ lâm cũng ít ỏi không có mấy, chẳng qua điểm này lại rất ít người biết, người ngoài coi hần là trịch tiên công tử cầm kỳ thi họa lễ nghi thơ phú mọi thứ tinh thông, tất nhiên là siêu phàm thoát tục tiên nhân không màng sự đời.

[1] Bất hiển sơn bất lộ thủy: Giấu điểm những điều quan trọng chính yếu.

[2] Gối thêu hoa: Ví những người chỉ có hình thức bên ngoài.

Hần vẫn bạch y như cũ, ra khỏi Lâm gia liền hướng núi Vọng Nhiên Lâm Triều Hi đã từng bế quan bước đến.

Mà Lâm Triều Hi tự biết mình tránh không khỏi một kiếp này, hắc y nhân đã nổi sát khí làm sao có thể đột nhiên tha cho nàng một mạng? Hần là có chuyện muốn biết đi, nếu như bị hần thăm dò lai lịch mình không phải chỉ còn lại một con đường chết? Lâm Triều Hi rung mình một cái, giây dựa cổ tay, hai tay bị trói phía sau, sợi dây trói thật chặt, cứ như vậy da mềm mại của nàng bị cọ muốn rách.

Nàng co quắp ở trong một góc nhỏ, có thể cảm nhận được không khí ẩm ướt, ánh mắt của nàng bị che bằng một miếng vải đen, miệng cũng bị nhét khăn lông vào, nàng cảm giác toàn bộ bắp thịt của mình đều héo rút cứng ngắc, nhưng là bị giam ở đây ít nhất đã ba bốn canh giờ, mà lại chưa có ai đến thăm vấn!

“Chít chít chít. . . .” Có thanh âm nhỏ, sau đó giống như có thứ rơi trên đùi nàng.

Con mẹ nó! Không phải là chuột chứ!

Lâm Triều Hi chợt rút lại hai chân, tiếp theo lại truyền tới một tiếng “Chít chít chít”, sau đó vật nhỏ bò lên quần nàng, Lâm Triều Hi kinh hãi giật mình một cái, từ xưa đến nay ghét nhất là lũ chuột hôi hám, vừa dơ vừa thối lại còn mang theo vi khuẩn gây bệnh, toàn thân nàng giây dựa, cũng không quan tâm con chuột ở chỗ nào, hận không thể đuổi nó đi.

“Chít chít chít, chít chít chít. . . .”

Mụ mụ a! Chẳng lẽ là một đàn chuột! Cả nhà chuột đều tới!

Sau đó Lâm Triều Hi nháy mắt hóa đá thành pho tượng, lũ chuột kia ít nhất cũng phải có mười con, tùy ý bò trên người nàng, nàng cảm giác được móng vuốt nho nhỏ của chúng cào y phục nàng, cái đuôi nhỏ dài đánh vào tóc nàng, còn có lông mao mềm mại dính vào da thịt nàng, chít chít chít, nàng cảm thấy mình như một khối pho mát lớn, bị mấy con chuột gặm cắn.

Đây rốt cục là địa phương nào.

Bỗng nhiên, bên tai truyền đến tiếng nước chảy tí tách, rất có tiết tấu chảy trên tảng đá, phát ra tiếng vang tinh tinh, giống như là giọt nước nhỏ vào đá trong hang động, mà tiếng vang kia mơ hồ có chút vọng lại, nàng sửng sốt, chẳng lẽ mình đang ở trong sơn động?

“Người quá lỗ mãng. . . .” Là thanh âm nữ nhân, tựa hồ còn cố ý đè thấp thanh âm, Lâm Triều Hi nhẹ cười một tiếng, không nghĩ tới thanh pháp mình dùng còn có người noi theo, rốt cuộc là người nào không muốn tiết lộ thân phận?

“Đánh úp bất ngờ, bọn họ đã bắt đầu hoài nghi ta, chẳng lẽ phải chờ bọn hắn bày thiên la địa võng rồi mới hành động?” Người nam nhân kia cười nhẹ, không kiêu ngạo không siểm nịnh, tựa hồ bọn họ không phải là quan hệ chủ tớ. Nhưng thanh âm kia, tại sao quen thuộc như vậy?

Nữ tử cười một tiếng nói, “Bản thân ta rất muốn nhìn diện mạo thật của nàng.”

Nam tử trầm ngâm nói, “Dịch dung thuật của nàng, rất đặc biệt. . . .Mặt nạ kia cùng mặt người bình thường quá giống.”

“Nga?” Nữ tử giọng nói vui vẻ, “Thật sự đáng tiếc, suy nghĩ một chút biện pháp đi, nếu là không bỏ xuống được, thịt trên mặt cũng khoét xuống dưới, có lẽ nhìn xương cốt cũng có thể nhìn ra có phải mỹ nhân hay không a.”

Lời này làm Lâm Triều Hi sửng sốt như bị điện giật, nữ tử này không khỏi thâm độc quá mức! Quả thực tâm địa rắn rết! Nàng là muốn nói, nếu không tự mình kéo mặt nạ xuống, chờ đợi nàng chính là cực hình lột da còn xương!

Ngoài động không có thanh âm, tiếp đó là tiếng bước chân, khoảng cách với nàng càng ngày càng gần, cuối cùng đã đứng ở trước mặt.

Nàng đã sớm quên lũ chuột vẫn ở trên người nàng quấy phá, nam nhân kia hừ cười một tiếng, giống như cúi người xuống lấy cái gì, sau đó liền nghe “chít” một tiếng kêu thảm, con chuột trong nháy mắt không còn sức sống, những con chuột còn lại vội vàng chạy khỏi người nàng, nhất thời liền không có âm thanh.

“Ngô ngô.Ngô.” Lâm Triều Hi cổ họng gào thét, muốn nói: thả ta ra.

Xoẹt một tiếng, vải đen ở mắt nàng bị xé ra, nàng trừng mắt nhìn người trước mặt, ngay sau đó thân thể chấn động!

Râu tóc hoa râm, đa mưu túc trí, là Lâm tổng quản, Lâm Tông!

“Thế nào, nhìn thấy ta rất kinh ngạc sao, Lâm chủ mẫu?” Ba chữ “Lâm chủ mẫu” vô cùng nặng, giống như đang nói đến thân phận giả mạo của nàng.

Lâm Triều Hi không nghĩ tới, Lâm gia tổng quản cũng là một người võ nghệ phòng thân.

Nàng trợn mắt nhìn hắn chằm chằm, lại ngô ngô hai tiếng.

Lâm Tông cười cười hỏi, “Muốn nói chuyện? Hay là muốn mắng ta?”

Lâm Triều Hi hừ một tiếng.

Lâm Tông lấy khăn lông trong miệng nàng ra, lực mạnh như muốn lôi rằng nàng, nâng cằm nàng, thật con mẹ nó không biết thương hoa tiếc ngọc!

“Hiện tại, ta hỏi ngươi đáp.” Nói xong, hắn rút ra thanh kiếm bên hông chìa về chóp mũi nàng, nói, “Một câu giả dối, ta chọc hai mắt ngươi, hai câu giả dối, ta cắt đứt tai ngươi, ba câu giả dối, cắt gân tay gân chân ngươi, cuối cùng, thân thể ngươi sẽ thành rất nhiều rất nhiều khối, ngay cả lưỡi cùng đầu cũng ở riêng.”

Mắt hắn lóe lên tia độc ác, mười phần tàn bạo, Lâm Triều Hi biết hắn nói được làm được, vì vậy cẩn thận dựa vào phía sau để cho giữa kiếm và chóp mũi có khoảng cách, nàng nuốt nước miếng nói, “Quân tử động khẩu không động thủ. . . .Ta nhất định, tri vô bất ngôn. . . .Ăn, ngôn vô bất tấn. . . .” [3]

[3] Tri vô bất ngôn, ngôn vô bất tấn: biết thì sẽ nói, không giấu diếm.

Lâm Tông thu kiếm, lạnh lùng nhìn nàng hỏi, “Thân phận thật của ngươi?”

Lâm Triều Hi nói thật, “Ta mất trí nhớ. . . .Lúc ta tỉnh lại, chính là ở nhà gỗ trên núi Vồng Nhiên. . . .
. .Ta chỉ biết ta tên là, Lâm Triều Hi. . . .Còn có, ta giới tính nữ yêu nam nhân. . . .”

Lâm Tông mặt nhú lại, dọa cho nàng sợ đến mức run run che miệng lại.

“Người nào phái người tới, mục đích của người là gì?!”

Lâm Triều Hi chớp mắt mấy cái nói, “Ta, ta không biết!”

“Không biết?” Hắn tiến lên từng bước nhìn thẳng vào mắt nàng hỏi, “Người không biết?”

Thanh âm kia cực kì giống thanh âm của quỷ, lạnh lẽo giống như quỷ đòi mạng.

“Ta, ta thật sự không biết. . . .” Lâm Triều Hi bắt đầu nôn nóng, chẳng lẽ hẳn cho là nàng nói dối?

Lâm Tông từ từ gỡ kiếm, Lâm Triều Hi vội vàng dịch về phía sau, dùng tay chân bị trói chặt xê dịch, nói, “Ta thật sự không biết, lừa người ta là con rùa ta là heo chó, ta bị thiên lôi đánh chết, ta chết cha chết mẹ chết cả nhà.Đại hiệp tha mạng.”

Lâm Tông hừ lạnh một tiếng, “Là ai không có mắt tìm người không có cốt khí như người!” Ngay sau đó kiếm quang chợt lóe, Lâm Triều Hi than thở chưa gì mình đã chết thẳng cẳng, nhắm mắt thật chặt.

Chỉ cảm thấy rầm một tiếng, giống như đầu óc mình sợ hãi đến mức vỡ toang.

“Người làm gì!” Một tiếng quát to.

Không có chết? Lâm Triều Hi lập tức mở mắt ra, thấy Lâm Tông một tay khác run rẩy cầm kiếm, mà trên thanh kiếm kia đã đầy máu tươi.

17. Chương 17: Thiên Bách Mỹ Khiếp Người

“Ta nói người quá lỗ mãng, như thế nào vẫn không thay đổi đây?” Là thanh âm của nữ tử kia từ cửa động truyền đến, Lâm Triều Hi nhìn lại, chỉ thấy một bóng lưng núp sau cây cỏ, loáng thoáng nhìn không rõ lắm, bất quá không nghĩ tới nàng đã đi mà giờ lại quay lại, chẳng lẽ cũng là muốn tra khảo mình? Song đường như nàng và Lâm Tông lại không hòa thuận.

Lâm Tông hừ lạnh một tiếng nói, “Người vô dụng, lưu lại nàng làm gì.”

Nữ tử liên tục cười nói, “Ai nói nàng vô dụng? Mặc kệ thân phận chân thật của nàng, thân phận hiện giờ cũng đủ để ở trong chôn giăng hồ hồ phong hoán vũ, hưởng chi. . . .” Nàng dừng một chút nói, “Ngay cả Lâm gia tam công tử cũng thừa nhận địa vị của nàng, ở trong võ lâm càng có tiếng tăm hơn.”

Nữ tử kia mặc dù cố ý hạ thấp giọng của mình, nhưng tiếng cười lại bán đứng độ tuổi thật sự của nàng, bất quá cũng giống nàng, xấp xỉ giữa hai mươi và ba mươi.

Lâm Tông nhanh chóng điểm huyết đạo cầm máu nói, “Người muốn như thế nào?”

Nữ tử suy nghĩ nói, “Ta và người còn có chuyện phải làm, nơi này giao cho Ngân Túc đi, hẳn rất thích đùa giỡn nữ tử, nhất định để cho nàng thoải mái.”

Lâm Tông nhìn nàng một cái, Lâm Triều Hi nghe thấy tiếng cười yêu kiều của nữ tử kia, đột nhiên cảm thấy Ngân Túc trong miệng bọn họ càng thêm đáng sợ, chẳng lẽ muốn đem nàng tiền dâm hậu sát tái gian tái sát?

Lâm Tông không nói hai lời, đem kiếm đầy máu cắm vào vỏ rồi xoay người rời đi, Lâm Triều Hi vội vàng hô to, “Thay vì bị các người hành hạ, thả một kiếm giết ta còn hơn! Cho một nhát thống khoái đi!”

Lâm Tông quay đầu lại nhìn nàng, nói, “Ta không thể giết người, tự nhiên sẽ có người giết người. Cũng muốn xem người lúc nào mới chịu nói.”

Lâm Tông cùng nữ tử kia song song rời đi, trong sơn động lại khôi phục tĩnh mịch, nàng đánh giá chung quanh một chút, nơi này quả nhiên là sơn động ẩm ướt, một bên có thác ao nhỏ, giọt nước từ trên vách núi chảy xuống quanh năm suốt tháng mà lắng đọng thành.

Thật con mẹ nó khát a.Lâm Triều Hi quỳ trên mặt đất, di chuyển đầu gối cọ qua, nằng cúi thân xuống, miệng còn chưa chạm đến nước, một đầu tóc trắng lại bị thấm ướt.

Ngân Hoa đan gặp nước sẽ mất đi hiệu lực, vào lúc này đầu tóc bạc trắng của nàng chợt biến thành đen, dần dần, tóc đen như thác nước trải ra.

Có người nhẹ nhàng vươn tay nâng sợi tóc đen nhánh của nàng, Lâm Triều Hi cả kinh quay đầu lại, liền sa vào một đôi mắt đen thẳm, trong con ngươi không có nửa điểm ánh sáng, hết sức mờ mịt, không có một chút sức sống giống như dùng mực vẽ ra. Nhưng nam tử kia đáng đáp hết sức tuần tú, bất quá sắc mặt và môi đều trắng bệch, ngay cả tóc cũng là màu bạc chói mắt.

Hắn dùng ngón tay nâng tóc nàng, sau đó chậm rãi đưa tới chóp mũi ngửi ngửi, ngón tay thon dài tái nhợt làm cho nàng nhớ tới đôi tay tinh xảo đẹp đẽ của Lâm Đường Hoa. Nam tử ngẩng đầu lên, bốn mắt nhìn nhau, như cũ không hề có nửa điểm thần sắc.

“Tóc của ngươi rất đẹp.” Người nọ từng chữ từng chữ nói, thanh âm lạnh lẽo như băng, làm cho người ta rợn cả tóc gáy.

Lâm Triều Hi sững sờ nhìn hắn, chẳng lẽ đây chính là Ngân Túc?

Ngân Túc buông tóc nàng ra, sau đó đưa tay trong nước khiêu một cái, ngón tay thon dài dính nước, càng thêm trong suốt. Sau đó hắn đè nàng xuống đất, nhẹ nhàng vuốt ve gò má của nàng.

Lâm Triều Hi nhìn nam tử vừa ôn nhu lại vừa lạnh như băng trước mắt, động tác của hắn cực độ dịu dàng, lại đủ có thể khiến người ta mất hết sức sống.

Sau một lúc lâu, mặt nạ da người trên mặt nàng tự động bong ra, một khắc kia rơi trên mặt đất nàng mới biết, Ngân Túc dính ướt tay là vì muốn thấy rõ dung nhan của nàng.

Tuy là lạnh như băng nhưng nam tử kia cũng không khỏi không kinh ngạc, dưới mặt nạ da người kia có thể cất giấu khuôn mặt xinh đẹp đến mức nào. Mặc dù không son phấn, lông mi dày hoàn mỹ như vẽ, con ngươi màu nâu như hồ nước sóng thu dập dờn, môi nhỏ phớt hồng nhẹ mơn, giống như sắc hoa đào tháng ba, lông mày không đậm không nhạt như vẽ. Một đầu tóc đen phân tán, xung quanh vương vấn hương thơm tinh khiết, một vài sợi tóc ướt dính trên người, mềm mượt xinh đẹp như áng mây tím, lại thánh khiết như hồ bích ngọc. Hai loại khí chất yêu mỹ cùng thanh thuần không hợp nhau lại tập trung vào một người, dung hợp mà lại hoàn mỹ.

Lâm Triều Hi cũng không che dấu nữa, thở dài nói, “Bọn họ gọi ngươi tới là muốn giết ta, ngươi động thủ đi.”

Ngân Túc chậm rãi đứng dậy, từ trong tay áo lấy ra một viên thuốc nói, “Ăn hết.”

Lâm Triều Hi nhìn mình một chút, hiện tại thân phận mình là tù binh, không thể làm trái lời, vì vậy nàng mở miệng ngậm viên thuốc kia sau đó nuốt xuống.

“Thuốc này tác dụng thế nào, nếu là đau đớn hành hạ phổi phế mới có thể chết thì không bằng ngươi một đao giết ta, ta sợ đau.” Lâm Triều Hi cau mày nói.

Ngân Túc cũng không nói chuyện, thế nhưng cời trói cho nàng, sau đó ôn nhu dính ướt khiến da trên người nàng cũng rời đi, khiến nàng hoàn toàn ở diện mạo thật của mình.

Nàng nắm cổ tay sưng đỏ của mình, thử đứng dậy, thấy Ngân Túc không để ý tới nàng, nàng thầm nghĩ mình có thể hay không nhân cơ hội chạy trốn? Vì vậy nàng cẩn thận hướng cửa động đi từ từ, Ngân Túc như cũ không làm gì, chẳng qua là nhìn nàng, giống như một pho tượng nhìn nàng, ánh mắt cô đơn trống rỗng.

“Không nên trốn, nếu không ngươi sẽ sống không bằng chết.” Hắn chợt nói.

Lâm Triều Hi cắn răng một cái, không quan tâm hắn nhanh chân bỏ chạy, nhưng mới vừa chạy đến cửa động chân liền mềm nhũn, sau đó ngã nhào.

Theo đó nàng khẽ run rẩy, tựa hồ có cái gì hút đi toàn bộ sức lực của nàng, toàn thân nàng bắt đầu tỏa ra một loại nhiệt độ, từ từ ấm lên khiến nàng khó chịu.

“Người cho ta ăn thuốc gì?” Lâm Triều Hi khó khăn nói được nửa câu, cảnh tượng trước mắt bắt đầu mờ ảo, mê hoặc lòng nàng, mà dung nhan nam tử tuần mỹ lạnh như băng từ từ phóng đại, từ từ đến gần, hần khê mở miệng nói, “Thiên bách mỹ”

Lâm Triều Hi bắt đầu run rẩy, không tự chủ run rẩy. Lúc ngón tay nam tử lạnh như băng kia dính vào gò má nóng bỏng của nàng nàng mới hiểu phục vụ cùng đùa giỡn trong lời của nữ tử thần bí cùng công dụng của viên thuốc vừa rồi. Hiện tại nàng dự cảm hỏa đốt người ngộ nguy trên đất, muốn áp xuống đất để hạ nhiệt, nhưng nàng lại cảm giác mặt đất cũng biến thành một tấm đệm ấm áp, phía trên là ngọn lửa bốc cháy, dường như muốn để cho nàng tro tiêu khói diệt không lưu dấu vết.

“Ta nói rồi, không nên trốn.” Ngân Túc cúi người, là lưỡi liếm vành tai nàng, nàng chấn động toàn thân, tê dại từ trong ra ngoài, dường như có hàng nghìn hàng vạn con kiến bò trên người nàng, có hàng nghìn hàng vạn côn trùng ngộ nguy trên người nàng, nàng cắn răng, cảm giác không thể làm được gì, cảm giác như biến thành bông vải.

Ngân Túc bưng mặt của nàng, sau đó nhắm mắt hôn lên, từ mắt đến sống mũi, từ xương gò má đến môi phần nộn, từng cái hôn lên, từng nụ hôn vẫn lạnh như băng, lại làm cho nàng giờ phút này cả người nóng rực vô cùng thoải mái, khi cánh môi chạm nhau, nàng không nhịn được “ưm” một tiếng. Ngân Túc cũng giống như bị tiếng “ưm” này làm kích động, sau một khắc, hần dùng răng cắn cổ áo nàng, áo quần rách nát, xuân quang trước ngực chợt lộ, bên trong nàng chỉ mặc áo mỏng, áo lót thật mỏng sát người, khiến cho thân hình thiếu nữ hoàn mỹ hiện ra. Hần nhẹ nhàng xé rách áo lót của nàng, một trận gió nhẹ, nàng cảm giác làn gió êm ái lướt qua da thịt, thấm mát làm cho nàng nhất thời tỉnh táo.

“Ách. . . .Chờ.Đợi chút.” Lâm Triều Hi cắn môi, liều mạng nắm tay, cố gắng dùng móng tay bấm vào lòng bàn tay để đau buốt nhắc nhở mức.

Thiếu niên tuấn tú trước mắt giống như bánh bao mỹ vị, nàng giống như đói bụng mấy ngày hận không thể cắn nuốt hần, nhưng là.Nhưng là.Trí nhớ kiếp trước của mình một nửa điểm tiết mục giường chiếu cũng không có, chẳng lẽ mình còn là một xử nữ? Nàng suy nghĩ vậy liền bắt đầu mâu thuẫn rồi rầm, rốt cuộc là muốn hay không muốn đây? Rốt cuộc là thuận theo hay cự tuyệt đây?

Cảm giác khó chịu như trong người có một con rồng lửa thượng thoan hạ khiêu [1], nàng cắn răng nhắm mắt lại, đưa hái xanh không ngọt, không bằng hảo hảo hưởng thụ!

[1] Trên dưới nhảy loạn.

Ngân Túc cũng không dừng lại, ngược lại bắt đầu đùa nghịch thân thể của nàng, hần há mồm ngậm hai núm vú hồng phấn như anh đào, hai tay bắt đầu ở tất cả các địa phương nóng như lửa du tẩu, cổ thân thể ở dưới kia linh hoạt như rắn không tự chủ áp sát vào thân thể lạnh như băng của hần tìm kiếm an ủi, hai tay xoa sống lưng hần, hai chân áp trên thân hần, bộ dáng chờ đợi “Xin quân tiến vào”.

Tuy là hần tâm địa sắt đá cũng có chút do dự, đây là lần đầu tiên có người chờ đợi hần trừng phạt.

18. Chương 18: Chịu Cực Khổ

“Ca ca.” Từ hang núi truyền ra tiếng gọi u oán, Lâm Triều Hi sửng sốt, như thế nào cảm thấy lạnh lẽo giống như nữ quỷ nguyên rửa, nhưng thấy bóng người trắng lóa kia càng cảm giác giống thi thể sống lại hơn.

Nếu như nói Lâm Đường Hoa trong treo lạnh lòng siêu phàm thoát tục, Ngân Túc trong treo lạnh lòng là vô thần cứng ngắc, người này trong treo lạnh lòng lại giống như ma quỷ, bạch y như tuyết, cách mấy thước liền có thể cảm nhận được hơi thở lạnh như băng quanh thân người nọ, giống như có kẻ nứt làm cho khí tức thoát ra mà không biết.

Lâm Triều Hi nhìn Ngân Túc một chút, lại nhìn người vừa tới, mặt mày không khác nhau lắm, nhưng hơi thở lại không giống nhau, chẳng lẽ là thai long phượng?

Người nọ tóc màu đen, nhưng là vô cùng đen, da của nàng cũng trắng bệch giống như tro nguội, hết sức tiêu tụy.

“Muội muội người?” Lâm Triều Hi chỉ chỉ cửa động hỏi.

Đôi mắt vô thần của Ngân Thúc thoáng qua một tia sáng nhạt, hắc điểm huyết đạo của Lâm Triều Hi, nàng cứ như vậy chịu đựng dục hỏa thiêu cháy cơ thể không thể động cũng không thể nói.

“Nguyệt Duy. . . .” Ngân Túc gọi, thanh âm mang theo vẻ bối rối như có như không.

“Ca ca, người không phải đã đáp ứng ta không làm chuyện thương thiên hại lý như vậy nữa sao?” Nữ tử gọi là Nguyệt Duy bước vào, dưới chân nhỏ nhẹ không có một tiếng vang, bạch y không nhiễm một hạt bụi lướt qua, quan sát Lâm Triều Hi.

“Ca ca, nàng. . . .Cũng là nhiệm vụ của người sao.Vậy người có hay không. . . .” Nữ tử nhìn Lâm Triều Hi nhẹ nhàng cau mày, lấy tay che ngực tựa hồ như bị thương nỉ non.

“Còn chưa có!” Ngân Túc quả quyết nói, hắc choàng lại y phục đi tới cầm tay nàng nói, “Tay của người lạnh quá.”

Lâm Triều Hi trong lòng “Hừ” một tiếng, nghĩ thầm, hai người các người giống như từ lòng đất chui lên, hai người thân thể đều lạnh như băng giống người chết, còn bắt chúng ta thiết giống người bình thường, nàng lại thấy Ngân Túc nói tiếp, “Tay của người lại lạnh hơn ngày hôm qua.”

Nguyệt Duy như Tây Thi vỗ ngực giống như tim đau thắt, mỹ nhân xinh đẹp lông mày nhẹ cau, nàng mân mân môi nhỏ nhìn Lâm Triều Hi nói, “Ca ca, chúng ta thả nàng đi. . . .”

Lâm Triều Hi trong lòng than thở, quả thật là cô nương thiện lương nghĩa hiệp khả ái!

Ngân Túc cau mày từ chối nói, “Không được! Việc ngày hôm nay. . . .Làm xong, ta có thể lấy được giải được! Đã ba ngày, nếu không có giải được người liền. . . .”

Nguyệt Duy đưa ngón tay ngọc đề lên môi hất, lắc đầu một cái nói, “Ca ca, Nguyệt Duy thà chết chứ không muốn người vì ta làm những chuyện này, ta biết từ nhỏ đến lớn, ca ca thương Nguyệt Duy nhất, nhưng Nguyệt Duy cũng đau ca ca, Nguyệt Duy không muốn nhìn thấy ca ca đau lòng tự trách. . . .”

Ngân Túc dừng một chút, trong mắt thần sắc tràn đầy đau đớn.

Hắn chợt lui về phía sau quay đầu quát to, “Người đi ra ngoài!”

Nguyệt Duy run rẩy, trong mắt càng thêm u buồn, “Ca ca. . . .”

“Người không nghe lời ta? Đi ra ngoài!”

Nguyệt Duy cúi đầu, khóe mắt như có ánh sáng lưu động, nàng chợt nắm chặt váy trước ngực, từng bước một lao đảo ra khỏi sơn động, bóng trắng vịn đá đi ra, xoay người liền biến mất trong lùm cỏ.

Ngân Túc đứng im một hồi, Lâm Triều Hi nhìn thấy bóng lưng cứng ngắc của hắn. Bất quá từ lời vừa rồi có thể thấy, Ngân Túc cũng không muốn làm chuyện bỉ ổi như vậy? Mà Nguyệt Duy giống như có bệnh, chẳng lẽ là bị người ta hạ độc uy hiếp?

Nhưng lúc này không phải là thời điểm phát huy tinh thần giúp người làm niềm vui, trong thân thể nàng giống như có vô số thiêu thân, con kiến, côn trùng đang bay, quấy nhiễu, ngứa ngáy, so với vừa rồi càng thêm nóng hơn, thân thể bị đốt muốn choáng váng.

Ngân Túc tới bên người nàng, quỳ một bên gối xuống, vươn tay thắt nút áo cho nàng.

Lâm Triều Hi xem thường lật mình, lúc này không cởi quần áo lão nương mà lại bưng bít lão nương chặt như vậy?! Có mèo nào không ăn tanh, một con cá mập xinh đẹp ở trước mặt, hắn lại vẫn mặt không đỏ tìm đập không nhanh giả bộ chính nhân quân tử!

Ngân Túc giải huyết đạo cho nàng, Lâm Triều Hi chống đất rồi ngồi dậy cắn môi hỏi, “Người muốn như thế nào a!”

Ngân Túc nhìn nàng một cái nói, “Nguyệt Duy không muốn ta. . . .Nhưng để hoàn thành nhiệm vụ, ta nhất định phải nghiêm hình bức cung, nếu như người không muốn chịu khổ, tốt nhất hiện tại đem hết thấy nói rõ ràng.”

Lâm Triều Hi than ôi một tiếng, khó khăn nhấn mạnh từng chữ nói, “Ta, ta thật sự không biết a. . . .”

Ngân Túc rũ mắt xuống nói, “Đã như vậy, thật xin lỗi.”

Hắn từ bên hông rút ra một sợi dây thừng, cầm hai tay nâng lên rồi buộc chặt, Lâm Triều Hi toàn thân bủn rủn ngay cả đứng cũng không vững chỉ có thể dựa vào Ngân Túc để giữ thăng bằng.

Sợi dây thắt chặt, Ngân Túc chợt bước lên trước, Lâm Triều Hi liền té ngã xuống đất, nhìn hắn nói, “Ta thật sự không biết. . . . Ta không có lừa ngươi. . . . Ngươi, ngươi muốn làm gì. . . . Ta như vậy quá khó chịu, không bằng ngươi để ta chết đi. . . . Ách. . . .”

Ngân Túc quay lưng về phía nàng đáp, “Vì Nguyệt Duyệt, ta không thể không. . . . Cho dù muốn ta giết nhiều người hơn nữa, dính nhiều máu tươi hơn, ta cũng sẽ không chùn bước.”

Lâm Triều Hi dán vào trên đất tìm kiếm mát mẻ, nhắm mắt nói, “Ngươi đối với muội muội ngươi thật tốt. . . . Các ngươi huynh muội yêu nhau sao? Oh, thật tiên tiến.”

Ngân Túc sống lưng cứng đờ, khác thường thở dài một cái, sau đó hắn tăng lực, kéo sợi dây.

Lâm Triều Hi vẫn còn nửa tỉnh nửa mê, chợt cổ tay đau xót, nàng kinh ngạc mở mắt ra, mới phát hiện mình bị Ngân Túc kéo đi!

“Ta sẽ cứ như vậy kéo ngươi xuống núi, nếu như ngươi vẫn không nói.” Ngân Túc vô cảm nói.

“Ta không biết, ngươi hỏi ta bao nhiêu lần ta cũng không biết. . . .” Lâm Triều Hi ủy khuất muốn chết, nhưng là bất luận kẻ nào nghe vậy cũng cảm thấy người này chết đến nơi rồi còn ngang ngạnh.

“A!” Lâm Triều Hi cảm giác cổ tay mình bị kéo đứt, sợi dây thô ráp thật có thể mài rách làn da mịn màng của nàng a! Một sợi dây, sức nặng toàn thân cũng tập trung ở cổ tay, lôi kéo như vậy, nàng cảm giác xương mình sắp bị kéo nát bấy. . . . Lúc này đọc “Thiên bách mỹ” trên người còn chưa giải trừ, hơn nữa lại cảm giác nóng cùng đau nhói như châm kim, nàng sắp không chịu nổi, đây quả thực là hành hạ!

“Ngươi buông ta ra. . . .” Lâm Triều Hi khổ sở cầu khẩn, lệ rơi ướt một thân.

“Người nào sai khiến ngươi?” Ngân Túc vẫn lạnh như băng.

“Ta thật không biết. . . .” Nàng kêu rên, đá trên đất sát qua y phục, thanh âm lục xúc, áo quần trên người đã rách ra.

Ngân Túc không có dừng, sức lực trên tay mạnh hơn. Trong nháy mắt, đã kéo nàng ra khỏi cửa động.

Ánh mặt chói chói mắt, nhiệt độ như vậy đối với người trúng thiên bách mỹ chính là lửa địa ngục!

“Thiên bách mỹ dưới ánh mặt trời càng lâu, da của ngươi sẽ bị đốt cháy.”

Lâm Triều Hi trừ rên rỉ, nửa câu cũng không nói.

“Xẹt. . . .” Một tiếng rất nhỏ, Lâm Triều Hi chợt run lên, chân của nàng bị mài rách một khối, da lộ ra ngoài bị ánh mặt trời làm bỏng, biến thành màu tím hồng, sẹo phỏng lớn chừng hạt đậu từ từ lan rộng, nơi kia một mảnh cháy sém lỗ loét.

19. Chương 19: Lữ Khách Bạch Y Phiêu Trong Mây

“Người bị ai sai khiến.” Ngân Túc giống như người máy tái diễn câu hỏi, hắn vẫn đi về phía trước, bước chân khẩn cấp giọng nói vững vàng, giống như phán quan địa ngục có xác vô hồn đối với nàng tiến hành thẩm vấn.

Lâm Triều Hi đã không còn khí lực trả lời, nàng cảm giác mình giống như củ cải mới rút ra từ trong đất, mới đầu còn tươi tốt, nhưng hết lần này tới lần khác có người mài dao xòen xọt vào người nàng, hoặc là dùng củ cải khác tới mê hoặc nàng, bây giờ lại muốn đem nàng phơi thành củ cải khô, quả thực là phí của trời a!

Vết bồng trên đùi đau rát, tiếp theo cánh tay, cổ lộ ra ngoài, còn có những nơi bị đá mài xước, thân thể của nàng giống như bị chôn dưới sơn cốc nhiều thuốc nổ, từng khối từng khối bắt đầu nổ, một tiếng một tiếng sôi trào, thanh âm kia giống như dây pháo bị đốt, xèo xèo, nếu không phải khắp người đau đớn, thì nhất định đây chỉ là một trò chơi kích thích mà thôi.

“Người bị ai sai khiến.” Đây quả thực giống như một câu ma nguyên rủa, thời điểm nàng nghe những lời này sẽ không tự chủ mở mắt nhìn trời, sau đó liền thấy ánh mặt trời chói mắt chiếu thành từng tuyến.

Đau đến cực hạn, thực sự muốn chết.

Ngân Túc kéo nàng đi mấy trăm thước, nghe người sau lưng rên rỉ vô cùng đau khổ. Khóc hình này, thứ nhất là mỹ thuốc, gọi là vân diên vũ phúc, thứ hai là liệt hỏa đốt cháy, đối với cả nam lẫn nữ đều thực dụng. Thời đại này nữ tử đại gia khuê tú thậm chí nữ tử nhà bình thường cũng cực kì coi trọng trinh tiết, các nàng tình nguyện thất tín bội nghĩa cũng không nguyện mất trinh tiết. Mà nam tử, đa số vì tính tình cương liệt, bọn họ thà tự sát còn hơn để cho một nam tử như hần khinh bạc, đoạn tụ chi phích, lúc này là hành động vạn người phỉ nhổ. Cho nên “Thiên bách mỹ”, cơ bản có thể tiêu diệt mọi người, bọn họ hoặc lựa chọn bị bạo ngược chết, hoặc lực chọn sống không trọn vẹn.

Nhưng là, trong năm năm hần thuần phục nữ tử che mặt, chưa bao giờ thử qua “Liệt hỏa đốt cháy” với nữ tử. Cương liệt nữ tử lấy tự sát tận trung, nhu nhược nữ tử tham sống sợ chết tiết lộ bí mật, mà nữ tử như Lâm Triều Hi, hần lần đầu tiên thấy.

Đẹp như ngọc thạch, cương nhu kết hợp.

“Người tên gì?” Ngân Túc đột nhiên hỏi.

Là nghe lầm sao? Đầu gối này sẽ hỏi vấn đề khác?

“Lâm.Triều Hi.” Bất kể dù là ảo giác, nàng vô lực nỉ non.

“Lâm Triều Hi.” Ngân Túc âm thầm nhớ tới cái tên này, nếu Nguyệt Duy kiên cường giống như nàng, có phải hết thảy sẽ không như vậy hay không?

“Vẫn còn chưa nói sao, thân thể của ngươi, còn có thể chống đỡ bao lâu?”

Lâm Triều Hi thấy quần áo trên người bị rách, đã sắp không đủ che thân, bần thủ dơ dáy, mà trên người nàng từng chỗ từng chỗ phát lên khói trắng, thật là nhìn mà ghê người.

“Ha ha, đây là thiêu mỡ sao?” Nàng miễn cưỡng nặn ra tươi cười, sau đó nghiêng đầu, ngất đi.

Ngân Túc dừng bước, lúc này hần đi tới một gốc cây to, cành lá rậm rạp che ánh mặt trời, tạo thành một bóng râm. Hần chợt đau xót, thấy thân thể thê thảm kia, hần buông lỏng sợi dây trong tay một chút, nhưng nghĩ đến Nguyệt Duy suy yếu mỗi đêm vì thống khổ mà kêu rên, hần lại nắm thật chặt.

“Thả nàng.”

Trong không khí hơi nước phẳng phất ngưng kết, giống như nếu nhẹ nhàng chạm vào sẽ vỡ tan. Thanh âm kia như ngọc, như phượng hoàng, như âm thanh tự nhiên lại như thần tiên, không buồn không vui, làm cho người ta vứt bỏ tất cả phòng bị mà trầm ngâm.

Ngân Túc hơi cau mày, chỉ nghe hơi thở của hần liền biết, công lực của người này không phải tầm thường, hơn nữa biết ẩn dấu bước chân, căn bản không cách nào phát hiện hần đến.

Cành lá vi vu, lá cây chợt rơi xuống rất nhiều. Lượn vòng rơi xuống, tươi đẹp, như mưa rơi. Người nọ trong gió ngập sắc xanh hạ xuống, tay áo hứng gió, tóc đen tung bay, so với tiên giáng trần cười mây đạp gió còn uyển chuyển hơn. Người nọ khoe miệng chứa cười nhạt, thấy biển không sợ, ngón tay như ngọc, một cành hoa đỏ xinh đẹp nắm trong tay, tuy chỉ là một đóa hoa đại bình thường nhưng ở trong tay hần cũng trở thành hoa sen thánh khiết của Phật, đôi mắt trong suốt, môi mỏng khẽ mở nói, “Thả nàng.”

Hần hạ xuống đất, nhẹ nhàng giống như sẽ không đạp hư cỏ, chỉ có bạch y phiêu trong mây, đẹp đẽ trong sạch, khiến cho Ngân Túc không khỏi có chút thất thần.

Người giống như trích tiên kia, dĩ nhiên chính là nhị công tử Lâm gia Lâm Đường Hoa, thế nhân tuyệt đối không có người nào thanh cao tao nhã như vậy.

Hắn nhìn nữ tử trên đất, dù chưa thấy hình dáng của nàng, chỉ bằng quần áo để nhận định, nàng chính là thể thân chủ mẫu, huống chi, tình báo của tam đệ sẽ không sai.

“Nàng sao lại chật vật như vậy, người vì sao lại tàn nhẫn như thế.” Lâm Đường Hoa than nhẹ một tiếng, hần ngẩng đầu đưa mắt nhìn Ngân Túc, “Người không phải nên đền bù?”

Vì sao, rõ ràng vẫn ánh mắt âm áp như thế, lại làm lòng người hoảng sợ?

Lâm Đường Hoa buông tay ra, cành hoa kia liền chán nản rơi xuống đất, trên không trung héo rũ rồi cuối cùng hóa thành tro bụi. Hắn từng bước đi tới, Ngân Túc từng bước lui về sau, bị hơi thở phát ra quanh người hắn mà chấn động, đó là dương cương đến tận cùng lại nhẹ thoảng qua một chút âm nhu, biến ảo thất thường làm người không biết chắc.

Đánh đòn phủ đầu, Ngân Túc nhanh chóng ra quyền, tập trung bảy thành nội lực như chớp vung ra, người nọ không chút hoang mang, chậm rãi giơ tay lên, ngón tay thon dài trên không trung nâng lên, tiếp chiêu.

Ngân Túc sững sờ tại chỗ, lồng ngực dồn dập, rót cuộc khắc ra một ngụm máu tươi. Một quyền kia, hắn chẳng qua chỉ vung tay, còn chưa có chạm nhau, một quyền liền bị bắt trở lại. Tựa hồ bất kì động tác nào cũng không tác dụng, đối với hắn không tạo nổi bất kì sát thương, hắn có thể đem hết thầy thành hư vô, thời điểm tiếp xúc với hơi thở quanh người hắn, ngay cả lưỡi dao sắc bén cũng trở nên mềm mại.

“Người vì sao phải đánh đây, người thiếu nàng, không phải nên hoàn sao?” Hắn như cũ nhàn nhạt cười, bình tĩnh nhìn, nhưng giờ phút này Ngân Túc cảm thấy, nụ cười kia còn kinh khủng hơn quỷ dữ.

Ngân Túc nắm chặt tay, mình căn bản không phải đối thủ của người này, đối phương còn chưa xuất ra bản lĩnh xuất chúng, mình cũng đã thất bại thảm hại.

Hắn nhắm mắt lại nói, “Người giết ta báo thù cho nàng đi.”

Lâm Đường Hoa cười nhạt một tiếng vuốt cằm nói, “Ta đang có ý đó.”

Hắn cúi người, nhặt lá cây trên đất, lá cây giống như cánh bướm phiêu đảng trên lòng bàn tay hắn, chính là nội lực trong lòng bàn tay làm nó chuyển động.

Ngân Túc cười khổ, tính mạng của mình luôn hèn hạ như thế, dùng một phiến lá là có thể kết thúc.

Yên tĩnh không tiếng động, chợt có thanh âm nhẹ ngâm.

Lâm Triều Hi vẫn mê man, nhưng chân mày siết chặt nói, “Ta. . . .Ta không trách người. . . .Người là vì. . . .Vì muội muội. . . .Ta không trách người. . . .”

Ngân Túc kinh ngạc, mâu quang sáng lên. Nàng là đang nói, nàng không trách mình, cho dù bị hành hạ như vậy cũng không trách mình.

Đúng vậy, hắn làm sao sẽ quên Nguyệt Duy cùng hắn nương tựa lẫn nhau, hắn nếu chết, Nguyệt Duy làm sao bây giờ, tính mạng của hắn hèn mọn, nhưng tính mạng Nguyệt Duy còn trọng yếu hơn châu báu!

Nam nhi dưới gối có hoàng kim, nhưng hắn vì Nguyệt Duy, chuyện gì cũng nguyện ý làm, đây là sứ mệnh của hắn.

Hắn “phịch” một tiếng quỳ trên đất, cúi đầu nói, “Xin các hạ, khoan hồng độ lượng.”

Lâm Đường Hoa nhìn nữ tử tiều tụy trên đất, vào giờ phút này nàng còn có thể bao dung người hại nàng, cũng vô cùng hiếm thấy. Hắn từ từ thu nội lực nói, “Người đi đi.”

Ngân Túc dập đầu lạy ba cái nói, “Nếu ngày khác, tiện mạng của Ngân Túc, các hạ có thể sử dụng.”

Lâm Đường Hoa không nói gì, dời bước đi đến bên Lâm Triều Hi, nhét một viên đan dược vào miệng nàng.

Ngân Túc đứng lên muốn rời đi, dừng lại một hồi nói, “Nàng trúng thiên bách my, loại độc này nếu trong ba ngày không giao hợp cùng nam tử, nội trong ba ngày, lập tức sẽ chết.”

Lâm Đường Hoa lặng lặng nhìn nàng, cười yếu ớt nói, “Ta biết.”

20. Chương 20: Muốn Đem Hồn Ăn Sạch Sẽ

Giống như là mơ một giấc mộng dài, nàng nằm trên một chiếc giường ấm áp, ngửi thấy hương thơm nhàn nhạt của hoa lan, như ru người yên ổn ngủ say, Lâm Triều Hi không nhận được kẻ sát vào nơi đó, sau đó mỉm cười tiếp tục ngủ.

Lâm Đường Hoa cười nhẹ, ôm chặt người trong ngực, tiếp tục bay vùn vụt. Khinh công của hắn cực tốt, bay rất vững vàng, mây khói mỏng lung om tròn cây rừng trùng điệp, chân hắn chạm đất, nhẹ nhàng đáp xuống.

Nơi này là một nhà gỗ, nơi thợ săn ở tạm thời, hiện giờ đã sắp tối, Lâm Đường Hoa quyết định ở tạm chỗ này.

Trong phòng phủ một lớp bụi, hân hơi cau mày, đặt Lâm Triều Hi trên một tảng đá lớn. Hắn từ trong tay áo móc ra một viên thuốc đưa vào miệng nàng, nàng theo bản năng cự tuyệt, ngậm miệng thật chặt. Lâm Đường Hoa nhẹ nhàng nắm cằm của nàng, đem thuốc bỏ vào trong miệng nàng, sau đó liền đặt môi lên. Cầm giác có thứ mềm mại ấm áp, Lâm Triều Hi buông lỏng cảnh giác, Lâm Đường Hoa nhân cơ hội dùng lưỡi đưa thuốc vào trong, sau đó nâng đầu nàng lên, viên thuốc liền theo cổ họng trôi xuống.

“Khụ khụ. . . .” Lâm Triều Hi tỉnh dậy, trước mắt mơ hồ, sau khi thấy mặt mũi của người nọ, muốn nhào tới gào khóc giống như thấy người thân xa cách đã lâu, nhưng là nàng rất nhanh tìm lại lý trí, việc này tức là sao? Chẳng lẽ thân phận mình ngày nay bị hắn phát hiện?

“Ê. . . .” Lâm Triều Hi nói lấy lệ.

Lâm Đường Hoa tất nhiên biết lúc này nàng đang suy nghĩ, hiện tại cũng không phải thời cơ tốt nhất để vạch trần nàng. Hắn nhìn nước mắt thấm ướt vai mình, thở dài nói, “Cô nương, người không cần thương tâm, người cũng không bị ác nhân đoạt thân thể.”

Lâm Triều Hi dĩ nhiên biết mình không có **, nhưng điều này cũng không đáng để vui mừng, bởi vì nàng vẫn còn mơ hồ cảm giác thấy lửa nóng trong thân thể, giấc ngủ rất tốt, tỉnh lại thì thấy mỹ nam, trên người có chút ngứa ngáy, tựa hồ mỵ thuốc kia còn chưa hết, giống như cây nẩy mầm, dần dần ngày càng cao, từ từ chui khỏi đất.

Lâm Triều Hi thử thăm dò hỏi. “Công tử, ta người, có từng quen biết?”

Lâm Đường Hoa nhã nhặn cười nói, “Cô nương, ta nương lần đầu quen biết, ta bắt quá là đi ngang qua thấy cô nương bị hành hạ ra tay cứu giúp mà thôi.” Hắn cười hết sức thành thật, khiến cho tâm lý đề phòng của Lâm Triều Hi rốt cuộc hạ xuống, nàng cười một tiếng nói, “Tạ ơn công tử cứu giúp! Tiểu nữ vô cùng cảm kích!”

Lâm Đường Hoa gật đầu một cái, sau đó đỡ nàng dậy nói, “Cô nương, còn chưa biết quý danh của người?”

“A. . . .Gọi ta Tiểu Tịch là được, chính là tịch trong tịch dương (tà dương).” Nàng chỉ về phía trời chiều khuất sau núi xanh, tà dương vạn trượng, chiếu sáng kim quang trên bạch y của Lâm Đường Hoa, đẹp đến lại cao quý.

“Tại hạ Lâm Đường Hoa, rất hân hạnh được biết Tiểu Tịch cô nương.”

“Ta cũng. . . .Ta cũng rất hân hạnh được biết Lâm công tử, ha ha ha.” Nàng bị hắn mê hoặc, làm bộ suy yếu nắm cánh tay hắn, cười hết sức hoa si.

Lâm Đường Hoa dịu dàng cười một tiếng, nói, “Cô nương, trời sắp tối rồi, dã thú trong núi lui tới thường xuyên, không dễ xuống núi, chúng ta không bằng ở đây tá túc một đêm.”

Lâm Triều Hi nhìn nhà gỗ nhỏ liền vội vàng gật đầu nói, “Hảo hảo, phòng rất đẹp rất đẹp.” Trong đầu nàng ảo tưởng cô nam quả nữ sống chung một phòng, nàng là lửa hắn là củi khô, có thể giúp nàng đạt được mục đích chiếm đoạt mỹ nam.

Nàng lúc này cười hết sức mưu mô, nhưng là Lâm Đường Hoa chỉ cần liếc mắt một cái liền biết nàng nghĩ gì, không khỏi cảm thấy bất đắc dĩ cùng buồn cười.

“Cô nương, nhưng là có lẽ tại hạ không thể ở cùng cô nương.” Hắc tử dài nói.

“Công tử làm sao? Chẳng lẽ công tử thấy phòng quá nhỏ, hai người ở chung một chỗ sợ lễ tiết thế tục bôi nhọ danh dự? Núi sâu nhiều dã thú đối với công tử hết sức bất lợi a! Hơn nữa, công tử là ân nhân cứu mạng của tiểu nữ, cho dù ta phải ở bên ngoài cũng tuyệt đối không để công tử chịu khổ.” Lâm Triều Hi cảm phần trào dâng lòng đầy nhiệt huyết nói.

Lâm Đường Hoa mím môi cười nói, “Sự rộng rãi của cô nương, tại hạ tất nhiên không muốn cự tuyệt, nhưng tại hạ cũng không phải hạng người tăng tị, nhất định sẽ không động đến cô nương, chẳng qua là. . . .” Hắc tử về mặt khó xử.

“Chẳng qua là gì?”

“Chẳng qua tại hạ, từ nhỏ sạch sẽ. Mới vừa rồi khi cô nương chưa tỉnh lại tại hạ đã nhìn, gian phòng này đã lâu không có người ở, có chút bẩn. . . .”

Lâm Triều Hi sững sốt một chút sau đó bừng tỉnh đại ngộ, trong lòng thầm than: mỹ nhân a mỹ nhân, chỉ cần nhìn người ta đã thấy thương, sao có thể để cho người chịu khổ, để cho bụi bặm mạng nhện khiến người đứng ngoài cửa?! Nàng liền nói ngay, “Công tử xin chờ một chút, tiểu nữ vì người đi dọn dẹp phòng!” Vừa nói, nàng vọt đi thật nhanh, đẩy cửa gỗ ra.

“Khụ khụ khụ, khụ khụ.” Không nghĩ tới thật đúng là nhiều, mạng nhện phủ đầu có khi còn vương vào mặt nàng, nàng hắt xì mấy cái, đáng vẽ vô cùng nhếch nhác.

Lâm Đường Hoa khước môi nhếch lên, hắc tử nói, “Cô nương làm được không? Nếu không cố được, coi như thôi đi. . . .Tại hạ một đêm nghỉ dưới tàng cây cũng được.”

“Khụ khụ khụ, công tử yên tâm. . . .Khụ khụ, ta có thể giải quyết!” Nói xong nàng đi vào trong, vén ống tay áo lên quan sát gian phòng.

Giường đá lót chiếu trúc, một chiếc bàn đơn giản bày bát đĩa, một bên cửa sổ vẫn còn treo ốt cùng ngô.

“Cô nương.”

“A?”

“Mới vừa rồi ta cho cô nương uống thuốc giải độc gia truyền, nhưng độc cô nương trúng quá mức đặc thù nên ta không có cách nào trừ tận gốc, chỉ có thể ngăn trong chốc lát, ước chừng khoảng nửa canh giờ.”

“Nga!” Lâm Triều Hi bừng tỉnh đại ngộ, thì ra cảm giác trong cơ thể mình là do thuốc độc cùng thuốc giải đối chọi nhau. Nửa canh giờ, trong nửa canh giờ nhất định phải tóm lấy hắc tử! Cho nên hiện tại phải tăng tốc độ quét dọn!

Nàng cầm khăn lau trên bàn cùng bát đi ra ngoài, cách không xa nhà gỗ là một dòng suối, nàng dùng khăn lau rửa bát, trong chốc lát liền trở lại, Lâm Đường Hoa đứng dưới tàng cây đưa lưng về phía nàng, gió nhẹ thổi qua, bạch y cùng tóc đen liền bay múa, thấy thế này si ngốc say mê. Càng tăng thêm động lực muốn ăn hắc tử, nàng lại bắt đầu lau cửa sổ, đem những chỗ bụi bẩn đến sáng loáng, mạng nhện cùng nhện cũng bị nàng ném khỏi chín tầng mây, nàng chú trọng lau giường chiếu, thấy có vẻ sạch sẽ liền vô cùng vui vẻ.

“Công tử, công tử! Dọn dẹp sạch sẽ!” Nàng nửa người nhô ra ngoài la ầm lên.

Lâm Đường Hoa quay người lại cười nói, “Cô nương thật là hiền tuệ, vậy tại hạ liền đi vào.”

Hắc tử từng bước phong nhã, tựa hồ dưới chân có thể sinh hoa sen. Lâm Triều Hi nhịp tim thành thịch, tay nắm cánh cửa bầu chặt. Căn cứ theo nàng tính toán, đã hơn 40 phút, thời gian còn lại phải nhanh chóng triển miên một phen.

Đúng khi Lâm Đường Hoa bước vào, nàng đứng phương hướng của hắc tử ngã xuống.

“Cô nương làm sao vậy?” Lâm Đường Hoa đỡ nàng hỏi.

Lâm Triều Hi hơi nheo mắt nói, “Chợt cảm thấy đầu óc có chút choáng váng.”

“Cô nương có lẽ là đã mệt, người lên giường nghỉ ngơi đi.” Hắn đỡ nàng đi tới giường, Lâm Triều Hi nhu nhược vô lực nằm xuống, nhưng là khí lực nắm lấy tay hắn lại càng lúc càng lớn.

“Công tử. . . .” Lâm Triều Hi nũng nịu nói, “Không bằng công tử cũng nghỉ ngơi một chút đi.” Nói xong, hai tay vòng qua cổ hắn, Lâm Đường Hoa thuận theo tự nhiên nằm trên người nàng.

Lâm Triều Hi hai má ửng đỏ, dĩ nhiên không phải vì e lệ, mà vì độc tố của thiên bách mỵ bắt đầu phát ra uy lực, nàng lại bắt đầu thấy khó chịu, hận không thể ăn sạch nam nhân trước mặt.

“Công tử, người cứu tiểu nữ, tiểu nữ lấy thân báo đáp cũng là nên. . . .” Nàng đáng yêu động lòng người áp vào tai hắn nói, “Công tử, ta không cần người chịu trách nhiệm, người liền theo tiểu nữ đi!” Nói xong, nàng chợt nghiêng người, đè hắn ở dưới, bởi vì kích động mà môi lập tức dán lên môi mỹ nhân.

21. Chương 21: Tá Túc Qua Đêm Trong Núi

Lâm Đường Hoa cũng không né tránh, mặc cho đôi môi phần nộn của nữ nhân lao thẳng đến, ngay cả nháy mắt cũng không nháy một cái, chẳng qua là lẳng lặng nhìn nàng. Ánh mắt hắn như một suối nước, lại giống như biển xanh mênh mông bát ngát, lòng bàn tay Lâm Triều Hi ngứa ngáy, nhưng hết lần này đến lần khác lại cảm thấy có khoảng cách, giống như trích tiên trước mắt này không thể khinh nhờn, động tác có chút cứng nhắc rồi dừng lại, hai người bốn mắt nhìn nhau, di chuyển lên một chút, chóp mũi chạm nhẹ, hai môi cách nhau 2 cm, một người hô hấp như huệ lan, một người hô hấp lửa nóng dồn dập, nàng nuốt một ngụm nước bọt, nghe thấy thanh âm tim đập thình thịch.

Trúng độc, khiến cho mình hai lần hiểu thấu muốn thương nam nhân, nói ra có phải có chút mất mặt hay không? Vì sao không có nam nhân chủ động muốn thương nàng? Nàng cắn răng nghiêng lợi suy nghĩ, lúc này, Lâm Đường Hoa không làm gì tựa như chờ động tác của nàng, một hồi nhìn ánh mắt bốc dục hỏa của nàng, một hồi nhìn nàng thần sắc cổ quái, một hồi nhìn nàng nháy mắt, hai người giữ vững tư thế mập mờ như vậy, thân thể mềm mại ấm áp dán trên người hắn, để cho tâm bình tĩnh như nước cũng không khỏi có chút gợn sóng.

Hắn nhìn lại, qua vết rách y phục thấy những vết thương loang lổ của nàng, trên da thịt trắng nõn lộ ra từng khối cháy sém màu tím. Mới vừa rồi đáng vẻ dư thừa sức lực của nàng sau khi tỉnh thiếu chút nữa khiến hắn quên nàng đang bị thương nặng, chạy tới chạy lui vội vàng dọn dẹp phòng như vậy, có phải đau hơn hay không? Hắn hơi nhíu mày, gơ tay vuốt ve vết thương trên chiếc cổ trắng nõn của nàng, Lâm Triều Hi đau đến mức run lên, lúc này mới phục hồi tinh thần, sững sờ chớp mắt nhìn Lâm Đường Hoa ở phía dưới.

Bàn tay thon dài mềm mại của hắn chạm nhẹ qua da thịt nàng, sau đó từ từ chuyển lên mặt, dùng ngón cái nhẹ nhàng chùi nước mắt trên má nàng, nhẹ giọng hỏi, “Có phải rất khó chịu hay không?”

Lâm Triều Hi giống như được tiên nhân phù phép, trong nháy mắt không nhúc nhích, chỉ là gật đầu một cái, mặt cọ vào tay hắn.

Lâm Đường Hoa cảm thấy nàng giống như một con mèo nhỏ bị thương, khả ái làm người triu mến, hắn cười nhạt hỏi, “Tắm đi, sau đó ta bôi thuốc cho người, nếu không sẽ để lại sẹo.”

Lâm Triều Hi chớp mắt, lời của hắn giống như một dòng nước ấm chảy vào tim, nàng không tự chủ hốc mắt phiếm hồng, nhớ lại lúc trước bị hành hạ đau đớn, hiện tại có người đau xót, cảm giác hạnh phúc đột nhiên nảy sinh.

Lâm Đường Hoa thấy nàng gật đầu nhưng không động dậy, có chút buồn cười nói, “Ta ôm người đi.” nói xong, hắn một tay nâng gáy nàng, một tay vòng qua eo nàng, bị động thành chủ động đặt nàng xuống phía dưới, bởi vì sợ sẽ đè lên vết thương, cho nên hắn tận lực dùng tay đỡ. Hắn di chuyển xuống giường, sau đó ôm nàng lên, Lâm Triều Hi rúc trong ngực hắn, cảm giác quen thuộc này, không phải là lồng ngực ấm áp trong mộng sao?

Lâm Đường Hoa ôm nàng tới bên dòng suối nhỏ, sau đó chậm rãi đặt nàng xuống, cúi người đưa tay thử nước suối, cười nói, “Mặc dù có chút lạnh, nhưng có thể trấn định, giảm bớt hiệu lực của mỵ độc.”

Lâm Triều Hi đứng một bên, cúi đầu nhìn quần áo rách rưới trên người, chính là so với cái bang còn tệ hơn! Nàng sờ chỗ rách trên y phục, lấy tay quần quanh đó nói, “Ta tắm xong mặc gì, nếu mặc cái này thì thà không tắm còn hơn.”

Lâm Đường Hoa nhìn nàng một chút, cởi áo khoác của mình ra, cởi ra chiếc áo choàng trắng tinh, hẩn chỉ mặc áo trong, nhưng vẫn lố lạc xuất trần như cũ, giống như trở lại đêm kia ở Lâm gia, khi hẩn mời nàng tắm bộ bên hồ, dưới ánh trăng người đẹp như hoa.

“Tiểu Tịch cô nương dùng tạm trước, tại hạ ngày mai xuống núi mua chút quần áo mới cho cô nương.” Nói xong hẩn liền xoay người, đi vào trong nhà.

Cây cối um tùm, sơn tuyền róc rách, núi xanh nước biếc, một nữ tử cởi áo quần rách nát, lộ ra thân hình xinh đẹp, nhưng trên da thịt trắng nõn lại đầy vết thương loang lổ, từng dấu vết một, để cho thân thể mềm mại của nàng thoát nhìn vô cùng đáng thương. Bất quá đây chỉ là người khác nhìn thôi, Lâm Triều Hi nhìn những vết thương kia, điều duy nhất muốn chính là có thể không để lại sẹo hay không, nếu là có tinh dầu hoa cỏ ở hiện đại thì ngay cả sẹo cũng không còn, ở cổ đại thì không dám chắc.

Nàng dùng chân khuấy nước, thật sự là lạnh thấu xương, mà người kia chỉ nói là hơi lạnh.

Bất quá sau đó lại có cảm giác thoải mái, giống như lửa nóng trong ngực đã biến mất, dùng lạnh đối kháng nhiệt hỏa, cũng có chút tác dụng đi? Vì vậy nàng hít sâu một hơi, bước vào trong nước, sau đó đi vào trong suối. Suối không sâu, chỉ đến thắt lưng, vì vậy nàng không thể làm gì khác là nghiêng người dựa vào một tảng đá, thích ý giống như nằm trên bồn tắm, dòng nước mát mẻ lướt qua da thịt nóng hầm hập, nàng hưởng thụ khẽ ngâm, càng thêm vui vẻ hơn, ngẩng đầu nhìn trời, sao Mai ở một góc trời, lóe ra ánh sáng nhỏ bé, giăng co suốt một ngày khiến nàng có chút buồn ngủ, lúc này thoải mái thích ý nhắm mắt lại rồi dần dần chìm vào giấc ngủ.

Không biết sao, lại cảm giác có hương thơm ngọt ngào, có chút nặng nề, không phải giống như bị bóng đè, quanh chóp mũi mùi thơm lượn quanh, hơi giống mùi bạc hà.

Trước mắt bỗng sáng chói, nàng mở ra đôi mắt buồn ngủ, ánh sáng mặt trời chiếu vào, lấy tay chống lưng rồi duỗi thân, lúc này mới phát hiện mình ngủ thẳng đến khi trời sáng.

Nàng khó hiểu ngồi dậy, chần chờ vì vậy mà rơi xuống.

“A!!!” Một tiếng kêu tuyệt đối có thể làm núi lở!

Tại sao nàng trần như nhộng! Tại sao nàng không mặc y phục? Tại sao trên vết thương của nàng có nước thuốc màu xanh! Nàng dùng chân che thân thể, chỉ lộ một đôi mắt nhìn xung quanh.

Tiếng vọng của nàng làm kinh động chim nhỏ trong rừng, bọn chúng vỗ cánh chíp chíp hay tiếng liền bay mất.

Cùng lúc đó, Lâm Đường Hoa phong hoa tuyết đại cầm một bọc quần áo cười nhẹ đẩy cửa phòng ra, ánh mặt trời bao phủ toàn thân hẩn, tản ra sức quyến rũ không thể sánh kịp.

Dưới ánh mặt trời, con người hẩn trong suốt, khe hở môi mỏng nói: “Tiểu Tịch cô nương, người đã tỉnh.”

Áo choàng mặc trên người hẩn, nàng nhớ hôm qua dường như mình ở trong dòng suối nhỏ bất tỉnh nhân sự, nàng nhớ hẩn rõ ràng đưa y phục cho mình.

“Người.Ta.Ngày.” Lâm Triều Hi khoa chân múa tay, miệng ú ớ nói không rõ ràng.

Lâm Đường Hoa đi tới cầm bọc quần áo trong tay mở ra nói, “Trên chợ chỉ có loại quần áo đơn giản này, Tiểu Tịch cô nương chớ trách.”

Lâm Triều Hi gật đầu nói, “Vậy.Người, ngày hôm qua người đưa ta trở về? Còn có, thuốc trên người ta.”

“Ta hái thảo dược trong núi thoa cho cô nương, có gì không ổn?” Hẩn biết rõ còn hỏi.

“Vậy người, người chẳng phải thấy hết thân thể của ta?” Nàng then quá thành giận.

“Mất thấy người sắp chìm trong suối, ta tất nhiên muốn cứu người, chuyện bôi thuốc, ta cũng được cô nương cho phép, không phải tại hạ mạo muội.” Ánh mắt hấn sáng hơn, nhìn nàng nói “Huống chi không phải hôm qua cô nương đã nói lấy thân báo đáp? Đã như vậy, vẫn còn nói những thứ lễ nghi phiền phức này làm gì?”

Có lý có lý, vô cùng có lý. Lâm Triều Hi bại trận không còn lời nào để nói, không thể làm gì khác ngoài khoát tay chán nản nói, “Xin công tử tạm thời tránh, tiểu nữ muốn thay quần áo. Cho dù muốn nhìn lần thứ hai, cũng phải đến khi chúng ta thành hôn.”

22. Chương 22: Ngọc Diện Lang Quân Và Thê Tử

Lâm Triều Hi mặc áo quần tươm tất, cảm thấy tinh thần sảng khoái, nàng đứng lên xoay người, vận động chân tay, cảm thấy toàn thân vô cùng thoải mái, vết thương hôm qua cũng không còn thấy đau nhói nữa, quả nhiên là thuốc tốt, xem như Lâm Đường Hoa cũng có chút gọi hiểu chuyện, coi như nàng vì chút công lao vừa rồi mà khoan dung hấn.

Nàng ra ngoài, sắc hoa trên núi quả thật làm cho lòng người thoải mái, nghe tiếng chim hót véo von, tâm tình càng thêm vui vẻ.

“Đi? Nhị thiếu gia Lâm Đường Hoa đâu?” Lâm Triều Hi đưa mắt nhìn xung quanh nhưng không thấy bóng dáng của hấn, không phải là do những lời la mắng vừa rồi mà bỏ đi chứ! Quỷ hẹp hòi!

Lâm Triều Hi cong khoe môi nguyên rửa hấn, thiếu chút nữa đã quên hai ngày rồi nàng vẫn chưa ăn gì, bụng trống trơn thì làm gì còn khí lực, nàng đành ôm bụng đi về một bên đường nhỏ, hi vọng có thể tìm một ít quả dại lót dạ.

Xuyên qua một khu rừng trúc nhỏ, lại tiếp tục đi qua một đường đá, phía trước rộng mở sáng trong, nàng không khỏi mắt nỏ đom đóm, một cây lê! Cây lê a ~

Nàng vô cùng nhanh nhẹn, hai ba lần bắm vít vào thân cây, thấy quả lê nhỏ mọng nước như hương về phía nàng vẫy tay, nàng càng có thêm động lực, tiện tay hái xuống một quả lê nhỏ cất vào trong ngực, thấy chưa đủ lại hái một quả lớn hơn cất vào trong, nàng lại hái tiếp hai quả lê rồi ngậm vào miệng, tổng cộng được bốn quả lê, vì vậy vô cùng phần khởi chào xuống, di chuyển từng bước một, tiện tay xoa xoa bắt đầu cắn, thật sự là rất mềm lại nhiều nước, thịt lê trắng như tuyết giống như đang dụ dỗ nàng, nàng lại không lưu tình mà cắn, lần đầu tiên cảm thấy ăn chay, cũng là một loại hưởng thụ.

“Tên hỗn đản nào trộm lê của ta?” tiếng mắng từ xa truyền đến, Lâm Triều Hi mở mắt ra, thấy một lão gia gia khoảng chừng năm mươi sáu mươi đang cầm một cây gậy hướng về phía nàng nhe răng trợn mắt.

“Đại gia gia . . . gia gia . . . người . . .” Lâm Triều Hi nuốt xuống nửa quả lê còn lại, ngậm ngẫn nhìn lão gia gia đang nổi cơn thịnh nộ: “Ngài, có chuyện gì vậy?”

“Người thật sự là muốn làm lão gia gia đây tức chết a! Ta cùng bạn già hai người ở ngọn núi khô cằn này, vô cùng khó khăn mới trồng được một cây lê, vậy mà người còn không có lương tâm tới đây trộm! Thật sự là thói đời bạc bẽo lòng người đổi thay a! Ngay cả một tiểu khuê nữ cũng lén lút mà trộm a! ” Cụ ông nói xong, vẻ mặt hết sức phức tạp, khi thì phần nộ lúc thì đau lòng khi thì bất đắc dĩ khi lại ưu sầu, đến cả cây gậy trong tay cũng dùng làm công cụ để xoa tay múa chân, trước mặt nàng vung đến rồi vung đi không ngừng, nàng cười gượng, qua bên phải rồi qua bên trái mà né công kích không cố ý của hấn.

Nàng cười làm lành rồi nói: “Lão gia gia ngày đừng nóng giận, đừng nóng giận, ta hiểu công sức của ngài, nhưng ta thật sự không phải cố ý trộm, người xem xem, trên người của ta đây vết thương, ta bị bệnh hai ngày đói bụng hai ngày, lại bị phu quân bạc tình từ bỏ, ngài nghĩ xem, một thiếu nữ như ta ở trong rừng sâu núi thẳm, khổ sở biết bao nhiêu a, lúc đó ta lại thấy quả lê này quá ngon nên liền hái hai quả, ngài đừng trách ta, ta thật không phải là trộm a!”

Cụ ông giống như không tin, cúi đầu nhíu mày nhìn thứ lỗi lên trước ngực nàng, nàng nhanh chóng che trước ngực nói: “Cả người ta hiện tại không có đồng nào. . . Lão gia gia chờ ta xuống núi rồi nhất định sai

người đến đưa bạc cho ngày, rất nhiều, rất nhiều bạc, tuyệt đối có thể đủ cho người trồng thêm một cây lê ~”

Cụ ông hừ một tiếng nói: “Người trẻ tuổi, người quả thật rất khinh thường lão gia gia ta, ta muốn không phải là bạc, mà là chút lễ phải!”

Lâm Triều Hi cũng vì nôn nóng, quả lê trong tay mà không ăn được, còn phải nhận lỗi với lão đầu rắc rối này, nàng muốn chạy trốn, vì vậy mắt hơi liếc liếc, không nghĩ tới lão gia gia kia lập tức cầm gậy tới, vừa vịn đặt ngay trên cổ nàng mà nói “Đừng đánh trống lảng, chiếm tiện nghi rồi muốn bỏ chạy sao?”

“Ai nha nha đừng đánh ta! Lão gia gia, ta sai rồi, ngài đừng so đo với tiểu nhân tha cho ta đi! ” Lâm Triều Hi đành phải cầu xin tha thứ, thầm than trời xanh nếu có mắt cứu nàng nhanh một chút a!

Quả thật, trời xanh đối với nàng không tệ, lập tức phái thiên thần xuống cứu vớt nàng. Lâm Đường hoa tao nhã đi tới, hướng về phía lão nhân lễ phép khom người nói: “Không biết tại sao nương tử ta lại đắc tội với ngài. mong ngài thứ tội.”

Nương tử? Lâm Triều Hi chớp mắt nhìn hắn, thật đúng là nói dối thành thật?

Lão gia gia nghi hoặc nhìn hắn một chút, lại tỏ vẻ hết sức kinh ngạc bởi dung mạo tuấn tú hơn người của nam tử này, lại khinh thường Lâm Triều Hi đầu tóc rối bù ngồi trên đất, trong mắt hiện lên: người không xứng với người ta, bị bỏ là phải!

“Nương tử người trộm lê của ta!” Cụ ông đem cầm gậy đi đến bên cạnh.

Lâm Đường Hoa thản nhiên nhìn nàng, sau đó ôn nhu cười nói: “Đền cho ngài là được.”

Lão gia gia cười khúc khích: “Nàng nói nàng không có tiền!Nàng còn nói nàng bị kẻ phụ lòng vứt bỏ, người chính là người phụ lòng kia sao?”

Lâm Đường Hoa mặt lộ buồn rầu nhàn nhạt, đi đến bên Lâm Triều Hi thở dài nói: “Phu nhân, người sao lại đi sòng bạc, đến bạc cũng đều tiêu hết, vì phu đối với người vẫn luôn không đổi, còn cố ý ra thị trấn mua món điểm tâm người thích nhất về, người sao gặp người khác liền bỏ họ ta, sao lại không có lương tâm như vậy.”

Lâm Triều hi thập phần bội phục hành động của hắn, muốn rút tay bị hắn nắm nhưng giấy giữa không ra.

Cụ ông bắt đầu dĩ lặc đầu nói: ” Thật sự là đáng tiếc lại đáng giận! Một công tử nho nhã như vậy lại bị một con bạc bỏ! Không biết giúp chồng dạy con thì thôi, lại còn lừa đảo, lão phu nói thẳng, người thật sự là nét bút hồng lớn nhất cả đời của vị công tử này!” Nói xong lão gia gia vẫn không quên dùng gậy gõ xuống đất, tỏ vẻ thương tiếc.

Lâm Đường Hoa ôn nhu đỡ nàng lên, hai người vô cùng thân mật, thoạt nhìn quả thực là phu thê tình thâm. Hắn mím môi lại nói: “Tại hạ nguyện ý đưa nương tử về nhà nhận lỗi, đây là ngọc thạch, người nhận lấy xem như là tiền bồi thường bốn quả lê đi!”

Lâm Triều Hi sửng sốt, theo bản năng nhìn hắn một cái, thấy hắn giống như vô ý nhìn qua ngực nàng, khiến lửa nóng của nàng bùng lên nghìn trượng.

Lão gia gia kia thật không nghe ra hàm ý trong lời nói của hắn, nhìn ngọc thạch ánh mắt đăm đăm, luôn miệng nói: “Ta tạm tha người, không có lần sau, không có lần sau a!” Cuối cùng không nhiều lời nữa rồi xoay người đi.

Lâm Triều Hi cắn răng, nâng chân phải muốn đạp hắn, lại không nghĩ tới Lâm Đường Hoa sớm có phòng bị tránh né, nàng mạnh mẽ đẩy hắn ra, khí lực quá lớn, quả lê trước ngực di chuyển, một bên bằng phẳng một bên nhô cao, Lâm Đường Hoa cười, xoay người tránh nói: “Nương tử, ngọc thạch kia quả thật là vật quý, lần này vì người đưa cho người khác, coi như là tín vật đính ước của chúng ta đi.”

Lâm Triều Hi đang thập phần bất nhã lấy quả lê trong ngực ra, nghe nói như thế vô cùng sửng sốt, nhìn lên đã thấy hắn đi xa.

Thân ảnh trắng thuần kia ở nơi núi xanh nước biếc, thật sự là một bức họa lung lay, nếu là người thoáng nhìn, nhất định sẽ kinh ngạc vì sự phong hoa tuyệt đại của nam tử kia, nhưng Lâm Triều Hi lại bị hắn chọc

tức điên, nói hai ba câu là có thể bôi nhọ danh dự nàng, ô uế trinh tiết nàng, đùa bỡn nàng. Đồ nhi tử phứa hắc! Về sau nhất định phải dùng thân phận mẫu thân đè chết người rồi đem người đặt dưới Ngũ Chỉ Sơn!

23. Chương 23: Quân Tử Hẹn Ước Chứ Không Hiên Thân

Lâm Đường Hoa tất nhiên biết nữ nhân nóng nảy này hận hắc thấu xương, nhưng nàng ngoài mặt lại thân thiết cười đùa, vì vậy hắc cũng coi như không có gì.

Trở lại nhà gỗ, hắc đem bánh ngọt đặt trên bàn dịu dàng cười một tiếng nói: “Nương tử, sau khi ăn xong chúng ta xuống núi đi, ta còn có việc, chỉ có thể đưa ngươi vào trong thành, đường về nhà, ngươi nhớ chứ?”

Lâm Triều Hi đã sớm đứng lên, tay trái là lê tay phải là bánh ngọt, nàng còn nghĩ có nên đi hái thêm lê về hay không, ngọc thạch kia lấy bốn quả lê thì thật là mất nhiều hơn được. Nghe Lâm Đường Hoa hỏi như thế nàng vội vàng gật đầu nói, “Quen biết không lâu, công tử không cần tiễn ta.”

Lâm Đường Hoa cúi người, tiến lại gần, tuấn nhan hấp dẫn cực hạn, hắc ôn nhu nói, “Ta còn có chút không yên lòng, không bằng, ta cùng ngươi về gặp cha mẹ, bàn bạc hôn sự cho tốt.”

“Phốc!” Lâm Triều Hi phun toàn bộ bánh ra ngoài, Lâm Đường Hoa đã sớm nhanh mắt rời khỏi hiện trường, hắc có bệnh sạch sẽ là thật, hắc muốn trêu cợt mẫu thân giả này cũng là thật, nhưng đồng thời hắc cũng rất kỳ quái, bất kể tiểu thư khuê các hay là nữ tử giang hồ cũng sẽ không kiêu chể được như vậy, không có một chút hình tượng nào.

“Không cần không cần!” Lâm Triều Hi vội vàng lau miệng lại vừa xua tay, “Không cần phải gấp gáp như vậy, tự ta trở về, tự ta trở về, công tử đi làm việc của mình quan trọng hơn a, không cần lo cho ta!”

Lâm Đường Hoa mím môi cười một tiếng gật đầu nói, “Được, chúng ta đi thôi.”

Đang đi ra ngoài, thân thể Lâm Triều Hi chợt mềm nhũn, cảnh vật trước mắt cũng bắt đầu mơ hồ, nàng ghé vào người trước mặt, mùi hoa lan tươi mát lượn quanh chớp mũi, toàn thân một hồi tê dại.

“Thật khó chịu a. . . .” Lâm Triều Hi cảm thấy thân thể rất nóng, giống như độc tính thiên bách my lại phát tác, nàng vỗ mặt của mình để cố gắng thanh tỉnh, nhưng lại vô tình chạm vào cổ áo, nàng say mê nhìn mỹ nhân trước mắt, cảm môi chống đỡ, cảm thấy vô cùng khó khăn.

Lâm Đường Hoa hơi nhíu mày, thừa dịp nàng ngủ đã vận công bức độc cho nàng, nhưng là Lâm gia nội công tuyệt học “Nhật nguyệt ngưng tinh” cũng không có cách nào loại trừ độc hoàn toàn, không như dự tính, mấy canh giờ đã phát tác.

“Lâm công tử a, chúng ta sớm muộn gì cũng thành thân, ta không để bụng *** ngươi trước cũng được a. . . .Ta rất khó chịu, ngươi liền theo ta đi, ngươi không nghe người tên Ngân Túc kia nói sao, ba ngày, ba ngày ta không cùng người khác giao hợp sẽ chết, ta tuổi còn trẻ. . . .Chết một lần rồi không muốn chết lại nữa. . . .” Nàng ấp úng nỉ non, bởi vì toàn thân bủn rủn vô lực nên ngồi phịch trên đất, nàng áp má vào mặt đất mát mẻ, nhưng lại không có cách nào áp chế hỏa mãnh liệt trong cơ thể.

Ánh mắt Lâm Đường Hoa không giống ngày thường, mắt hồ thu khe gợn sóng. Hắc cảm thấy, nữ tử này tựa hồ không đơn giản, từng chết một lần, từng chết một lần là có ý gì?

Hắc cúi người, ngón tay nhẹ xoa má nàng, thấy người nàng nóng hừng hực. Lâm Triều Hi giống như nắm được dây thừng vội vàng bám vào thân thể mỹ nhân, ôm cổ hắc thật chặt rồi hôn lên. Hôn không có một trình tự nào, loạn, loạn đến mức không biết đâu là môi đâu là mũi, trong tiềm thức nàng chỉ cần biết đây là một nam nhân là được.

Lâm Đường Hoa nhíu mày, nhìn nữ tử thần sắc mê loạn trước mắt, mí mắt nàng run rẩy, lông mi cong dài, một chút tóc đen vương trên trán của nàng rơi xuống làm má của hắc có chút ngứa, lúm đồng tiền nhàn nhạt nơi khóe miệng, càng thêm vài phần duyên dáng.

Cho dù không son phấn, cũng vẫn thanh lệ thoát tục như cũ, mặc dù tùy ý, nhưng lại duyên dáng làm người khác trù mến.

Lâm Đường Hoa không tự chủ vòng tay qua eo nàng, hé miệng, dùng lưỡi đưa nàng về quỹ đạo chính xác, hôn bừa bãi rồi cuộc thành ổn định, biến thành hôn triền miên, giống như lấy hương thơm từ đối phương, lưu luyến vô hạn.

Lâm Triều Hi không kiềm chế được, nàng bắt đầu cởi áo của hắn, hai người nằm trên đất, nữ trên nam dưới.

Lâm Đường Hoa lẳng lặng nhìn nàng, ánh mắt không có tiêu cự của nàng như đâm xuyên tim hắn.

“Người biết bây giờ mình đang làm gì không?” Hắn nhẹ nhàng hỏi.

Lâm Triều Hi không đáp, hôn lên xương quai xanh và ngực hắn.

Hắn thở dài, hai tay nắm bả vai nàng.

“Người biết người đang làm gì không?” Hắn lại hỏi.

Lâm Triều Hi run run, lồng ngực phập phồng thở gấp nói, “Ta mặc kệ, chỉ cần giải độc là được!”

Hắn cười một tiếng hỏi, “Nói như vậy, ta bắt quá chỉ là giải được tạm thời của người?”

Lâm Triều Hi muốn đẩy tay hắn ra, nhưng là hắn siết chặt khiến nàng không thể cử động, nàng giùng giàng, ủy khuất muốn khóc. Nếu không phải là mình xui xẻo trúng độc, sao sẽ làm ra chuyện bá vương ngạnh thượng cung [1] này, mà hết thấy ngọn nguồn là do nàng làm chủ mẫu Lâm gia, bây giờ còn vô duyên vô cớ bị hãm hại!

[1] Cường gian.

Nàng hô to, “Ta sẽ phụ trách người! Thua thiệt là ta chiếm tiện nghi là người, người còn dài dòng gì nữa!”

Lâm Đường Hoa nghĩ một chút, cười nhẹ giống như phù dung nở rộ, nhưng rất nhanh liền biến mất.

Hắn lật người lại đè nàng, sau đó đứng lên nói với nàng, “Đáng tiếc, ta không muốn chiếm tiện nghi của người, người nếu muốn lấy thân báo đáp, thì cũng phải trao cả tâm cho ta, chỉ thân xác thì có ý nghĩa gì.” Nói xong, hắn điểm huyết nàng, nàng không thể nói không thể nhúc nhích, nước mắt lưng tròng.

“Ta biết người bây giờ khó chịu, ta sẽ tận lực trì hoãn, không để cho độc tố vào trong lục phủ ngũ tạng. Độc thiên bách mỹ cực âm, mà Lâm gia học chí dương nội công, bây giờ chỉ đại ca ta mới có thể giải, ta dẫn người về.” Hắn lấy ra một viên thuốc nhét vào miệng nàng, vẻ mặt lại điềm đạm như bình thường, hắn khẽ vuốt tóc trên trán nàng, cười nói, “Đừng quên, tín vật đính ước đã có, người bây giờ là của ta.” Hắn cúi người nhẹ hôn môi nàng, sau đó ôm nàng lên, mũi chân điểm một cái rồi bay lên.

Bọn họ không mỗi người một ngã như dự tính, mà cùng nhau xuống núi phi diêm tẩu bích [2] trở về Lâm gia.

[2] Vượt nóc bằng tường.

Lâm Triều Hi cảm thấy tâm tình ổn định không ít sau khi ăn đan dược, vui trong ngực hắn ngủ, có thể là do cảm giác bay trên không rất thoải mái, vẻ mặt nàng vui vẻ, cảm thấy gió ấm áp thổi qua gò má, ngửi mùi thơm đặc biệt trên người Lâm Đường Hoa, nàng cọ vào ngực hắn, không hề sợ độ cao, mặc dù hắn trên dưới nghiêng ngả, nhưng người trong lòng lại cực kỳ yên ổn, tựa hồ là vì nàng mới cẩn thận như vậy, nhưng Lâm Triều Hi không biết, khinh công của Lâm Đường Hoa đã đạt tới đỉnh cao, cơ hồ có thể sánh với chim bay trên trời.

Lâm gia đình đài lâu các biệt viện phòng ốc vẫn như cũ, Lâm Triều Hi từ trên không từ từ hạ xuống, tìm lại bắt đầu đập mạnh. Nàng tự an ủi diện mạo của mình khác xa Lâm chủ mẫu nên chắc sẽ không bị phát hiện, vì vậy lo lắng trong lòng bay biến, nghênh ngang đi theo Lâm Đường Hoa tới phòng Lâm Thành Trác.

24. Chương 24: Nương Trúng Độc Nhi Tử Bận Rộn

Lâm Thành Trác đang ngồi nghỉ, Hoàng kiếm bên cạnh chợt run lên, phát ra tiếng vang leng keng, bảo thạch đỏ phía chuôi kiếm phát ra ánh sáng long lanh, hắn nhíu mày, sau đó nghe thấy tiếng gõ cửa cóc cóc.

Lâm Thành Trác mở cửa, ngàn vạn lần không nghĩ mình sẽ thấy diện mạo chân thật của “Lâm Triều Hi”, nàng thấy hấn chấn động, sau đó ngượng ngùng gãi đầu chớp mắt cười nói, “Lâm đại công tử, hội ngộ hội ngộ.”

Lâm Thành Trác môi mím chặt tạo thành một vòng cung cương nghị, hấn chợt thở dài nói, “Phải nói là đã lâu không gặp.”

“A. . . .” Lâm Triều Hi ngẩn người, Lâm Thành Trác nhìn nàng rồi quay sang Lâm Đường Hoa hỏi, “Nhị đệ, đây là.”

Lâm Đường Hoa cười nói, “Nàng trúng độc, cần đại ca giúp một tay giải độc.”

Lâm Thành Trác cau mày, sau đó đưa họ vào phòng, hấn nắm cổ tay Lâm Triều Hi, vẽ mặt biến đổi, nói, “Trúng thiên bách mỵ?”

Lâm Triều Hi thu tay lại than thở, “Đúng đúng đúng, đại công tử thật là người phi phạm! Y thuật cũng rất cao a!”

Lâm Thành Trác mặt vẫn lạnh băng như cũ, có chút không biết làm gì, nói, “Chỉ là bắt mạch xem bệnh mà thôi, hành tẩu giang hồ ai cũng biết.”

Lâm Triều Hi méo miệng, cúi đầu.

Lâm Đường Hoa cười một tiếng nói, “Ta đã khống chế tâm mạch của nàng, độc tố đã giảm nửa phần, bây giờ ta không thể giải được nữa.”

Lâm Thành Trác ngẩng đầu hỏi, “Người nói, người giải một nửa?”

Lâm Đường Hoa gật đầu một cái, ánh mắt lơ đãng khóa ở trên người nàng, cái nhìn kia, tựa hồ là thâm tình ôn nhu.

“Nội công của ngươi là dương hợp âm, lần này người giải độc cho nàng đã dùng mất bảy phần nội lực dương cương, âm dương không hòa hợp, đối với người bất lợi vô cùng, đoạn đường trở về lại sử dụng quá nhiều khinh công tổn hao nguyên khí, người mau về phòng nghỉ ngơi!” Lâm Thành Trác ra lệnh, dù quát lớn nhưng lại thể hiện sự quan tâm.

Lâm Đường Hoa cười nhẹ, gật đầu nói, “Đại ca, làm phiền người.”

Lâm Triều Hi dù ngu đến mấy thì nghe cũng hiểu, Lâm gia tuyệt học nội công nhật nguyệt ngưng tinh, mặt trời là dương mặt trăng là âm, Lâm Thành Trác luyện tập nhật công, thuộc thuần dương, Lâm Phượng Âm luyện nguyệt công, thuộc thuần âm, mà Lâm Đường Hoa thiên phú dị bẩm, gân cốt cùng nội tức kia có thể đồng thời khống chế hai loại nội công âm dương, nhưng, sử dụng phải chú ý mất cùng được. Hấn cũng đã nói, thiên bách mỵ thuộc loại độc cực âm, đêm qua sau khi nàng ngủ say, hấn nhất định đã dùng dương công trừ nửa phần độc tố cho nàng cho nên mất cân bằng, tổn hao nội lực rất lớn!

Nhìn bóng lưng của hấn, mặc dù vẫn siêu phàm thoát tục xuất trần như cũ, nhưng lại có vẻ nặng nề mệt mỏi, bạch y nhiễm chút bụi bặm, hấn là bị bắn lúc bị nàng đè xuống đất, tóc đen trong gió tung bay, cả người thoát nhìn yếu ớt hơn rất nhiều.

“Đường Hoa!” Lâm Triều Hi chợt gọi, hấn bỗng dừng bước, nàng ngẩn ra vội vàng che miệng lại, sao lại nhất thời nôn nóng hô tên hấn một cách mập mờ như vậy?

Lâm Đường Hoa lòng bỗng mềm nhũn như bị đâm một cái, không đau không nhột, mà lại vui vẻ. Hấn hơi nghiêng người, mắt phượng mang theo ý cười, nói “Người nghỉ ngơi cho tốt đi, sau đó ta sẽ trở lại thăm người.”

Trong phòng vô cùng yên tĩnh, Lâm Thành Trác để nàng ngồi trên đệm hương cói, một chưởng vỗ vào lưng nàng.

Song chưởng hạ xuống giữa xương bả vai, nhiệt lưu trong tay truyền vào mạch nàng, dương công nội lực giống như dung nham, mà thiên bách mỵ đối với dương công nội lực chỉ là ôn tuyền, rất nhanh liền thay thế cho độc tố. Nhiệt lực thoát ra, tạo thành từng giọt mồ hôi, Lâm Triều Hi mồ hôi đầm đìa, nhưng độc tố đã bị loại bỏ hoàn toàn, cả người thoải mái hơn rất nhiều.

Lâm Thành Trác thu tay, thu lại nội lực, Lâm Triều Hi giống như tiểu quái thú sống lại, lanh lợi đứng dậy, giống như mèo duỗi lưng mỗi, sau đó xoay người lại ôm quyền nói, “Đa tạ ân cứu mạng của Lâm đại công tử!”

Lâm Thành Trác mặt không đổi sắc, có thể thấy nội lực của hắn rất cao, tựa hồ giải độc chỉ là chuyện nhỏ, hắn đứng lên, đi tới bên cạnh nàng nói, “Cẩn ngón tay, bút máu độc ra.”

“A!” Lâm Triều Hi bị dọa sợ tới mức lui về phía sau một bước dài rồi đụng vào tường, đụng phải vết thương trên người liền kêu “Ai ui” một tiếng, nàng hai tay để sau lưng lắc đầu nói, “Tay đứt ruột xót, sẽ đau chết!”

Lâm Thành Trác cau mày, ánh mắt sáng ngời có thần dừng trên người nàng, tự nhiên tạo nên một loại áp lực khiến nàng không thể không thuận theo.

“Người nếu không muốn cẩn, ta dùng kiếm cắt giúp người.” Lâm Thành Trác bất đắc dĩ nói.

Lâm Triều Hi trợn tròn mắt nói, “Tự ta cẩn, tự ta cẩn!”

Một hồi gõ cửa, một thanh âm quen thuộc vang lên, “Đại ca, nghe nói người kim ốc tàng kiều nga, cho đệ đệ ta xem một chút!”

Lâm Thành Trác lông mày nhíu chặt, thật sâu nhìn nàng một cái, sau đó nhìn tay nàng, Lâm Triều Hi tự giác gật đầu rồi cẩn!

Hắn mở cửa, một người anh tuấn kiệt xuất dựa vào cửa. Hắn tóc dài nhưng không buộc lên, phân tán tùy ý, giống như mới vừa rời giường, mắt phượng hẹp dài vô cùng tà mị, trường bào hoa hồ điệp màu tím hoa lệ, mây thêu viền vàng, nút áo không thắt, giống như một công tử quần áo lụa là ngỗ ngược, bất quá lại có sức hút không nói thành lời.

Lâm Triều Hi thấy hắn theo bản năng trốn vào phòng trong, vừa đứng thấy Hoàng kiếm trên giường, dù sao mình cũng không nên cẩn ngón tay, vẫn nên cắt thì hơn.

Nàng đưa tay tới, chạm nhẹ vào mũi kiếm một cái, không nghĩ tới mũi kiếm lại sắc bén như vậy, rõ ràng chỉ chạm nhẹ mà lại tạo vết rách lớn, mà càng khiến nàng kinh ngạc là Hoàng kiếm hút máu nàng, thân kiếm từ màu bạc biến thành màu đỏ!

“A! Quỷ!” Nàng hét lớn.

Lâm Thành Trác quay đầu, thấy nàng đang nắm ngón tay không ngừng chảy máu, lại nhìn thấy Hoàng kiếm phát ra ánh sáng màu đỏ, lạnh lùng hỏi, “Người lấy máu uy kiếm!”

“Ta, ta không có.Ta muốn dùng nó cắt ngón tay, ai biết nó hút máu.”

Lâm Thành Trác nhìn nàng, nàng không ngừng né tránh, nhưng dù nhìn về phía nào cũng bị ánh mắt lạnh như băng của hắn thu hút.

Hắn chợt thở nhẹ nói, “Thiên ý đã vậy. Người giải phong ấn của Hoàng kiếm.”

“A?!” Lâm Triều Hi kinh ngạc hô, Lâm Phượng Âm bước vào, nhìn thấy nàng liền tà mị cười một tiếng nói, “Không nghĩ quan nhân mặc nữ trang cũng đẹp như vậy, quan nhân là tới cầu hôn sao?”

Này, hắn nhắc lại chuyện xưa, nhận ra nàng là công tử đã đến Thanh Phong các.

“Quan nhân là nữ sao? Bất quá không sao, tại hạ nam nữ đều ăn.” Con người hẹp dài của Lâm Phượng Âm lóe tinh quang, nhìn thấy vết thương trên ngón tay của nàng liền hép thành một đường, hắn tiến tới cầm tay nàng nói, “Sao lại để mình bị thương thế này?” Hắn than nhẹ một tiếng, đem ngón tay của nàng ngậm vào, dùng lưỡi nhẹ nhàng liếm hết máu.

Lâm Triều Hi ngơ ngẩn, sao lại không nhận được bị yêu nghiệt này hấp dẫn, chỉ là mút ngón tay mà cả người đã tê dại.

Hắn ngẩng đầu lên, nhìn nàng nói, “Ta thích máu độc thuần âm, còn có thể giúp ta tăng công lực, thật ngọt!”

25. Chương 25: Cắt Máu Uy Kiềm Thành Chủ Nhân

Ai cũng biết yêu nghiệt Lâm Phượng Âm này thân thể bách độc bất xâm, nếu có người hạ mỵ dược lên người hắn thì cũng chỉ lãng phí. Lâm Triều Hi tức giận trừng hắn một cái, rút ngón tay về, sau đó chán ghét tránh qua một bên, dùng khăn trải giường của Lâm Thành Trác lau nước miếng phía trên lưu lại, Lâm Thành Trác cau mày, hoàn toàn bất đắc dĩ, tựa hồ còn kèm theo tức giận.

Lâm Phượng Âm ngược lại da mặt dày coi như không có việc gì, hắn dựa vào tủ hổi, “Đại ca, người vừa nói nữ nhân này giải phong ấn của Hoàng kiếm?”

Lâm Thành Trác nhìn hắn, lại nhìn một chút Lâm Triều Hi không hiểu có chuyện gì, nghiêm túc gật đầu nói, “Đúng, Hoàng kiếm mỗi một đời sẽ đổi chủ, chủ nhân cũ chết đi không có máu nuôi thì nó sẽ mất đi tác dụng. Đời cha mẹ chúng ta cũng không có ai mở được phong ấn của Hoàng kiếm, đến thế hệ chúng ta, ta sử dụng Phượng kiếm nhưng không khai phong được, chỉ là một thanh kiếm sắt bình thường, nhưng Hoàng Kiếm. . . . Hôm nay, nhuộm máu của nàng. . . .”

Lâm Triều Hi nghe rõ, chính là nói kẻ xui xẻo phải dùng máu uy kiềm là nàng! Nàng nhìn Hoàng kiếm, bảo thạch đỏ sáng một cách dị thường, thân kiếm cũng là màu đỏ, tựa hồ ẩn chứa một cỗ lực lượng vô hạn, nhưng là nàng không muốn mang theo cái này, bắt chước nữ hiệp giang hồ làm gì, nàng nữa điểm công phu cũng không có, bị người chém mấy đao là có thể mất mạng.

Nàng không khỏi rung mình một cái, trực giác quyết định không nên ở đây lâu, lần đầu tiên nhớ đến nguy thần tiên Lâm Đường Hoa.

Lâm Phượng Âm cười nhìn nàng, giống như đồ tể nhìn thịt heo. Lâm Triều Hi tránh né ánh mắt tà ác của hắn, giác quan thứ sáu của nữ nhân nói cho nàng biết, chuyện hết sức không ổn!

Nàng nhanh chóng ôm quyền nói với Lâm Thành Trác, “Vây. . . .Lâm đại công tử, ta không làm phiền người giải độc nữa, ta về nhà có việc phải làm, giang hồ lớn, có duyên gặp lại!” Nói xong liền nhấc chân bỏ chạy.

Lâm Phượng Âm tựa hồ đã sớm biết đường đi của nàng, đưa tay ra, chặn đường của nàng, tay áo của hắn vì đưa ra mà lay động, vô cùng phong lưu, cổ áo màu trắng mở hơn phân nửa, lộ ra xương quai xanh đẹp mắt, nam nhân cũng có thời khắc khiêu gợi như vậy, Lâm Triều Hi cười hắc hắc giữa yy.

“Không biết tên quan nhân là gì, nhà ở đâu?” Lâm Phượng Âm ra vẻ hỏi.

“Gọi ta, Tiểu Tịch là được. . . .Ha ha ha, gia cảnh bản hàn không đáng nhắc đến.” Lâm Triều Hi qua loa nói lấy lệ.

Lâm Phượng Âm nhíu mày cười một tiếng nói, “Tiểu Tịch cô nương, không bằng người gả cho ta, chúng ta cùng luyện Phượng Hoàng song kiếm được không?”

Lâm Triều Hi sửng sốt, nhìn Lâm Phượng Âm mắt phượng hẹp dài tâm địa gian xảo bật cười, “Công tử nói đùa, công tử là mỹ nam số một số hai thành Hoa Châu, những cô nương muốn gả còn phải xếp hàng, khi nào đến phiên tiểu nữ không tài không đức! Vì vậy tạm biệt!” Nàng chui qua tay hắn, linh hoạt giống như một con chuột, nhưng Lâm Phượng Âm lại là cú mèo, nắm được tóc nàng, nàng đau đến mức kêu ai ui.

Quay đầu lại, Lâm Phượng Âm khuôn mặt u sầu, mi tâm mỹ nhân khê nhãn, ngón tay ngọc thon dài quấn quanh tóc nàng, tựa hồ có điều suy tư.

“Buông ra. . . .” Lâm Triều Hi hung tợn nói.

Lâm Phượng Âm chậm rãi nâng mắt, trong nháy mắt tựa hồ liền thấy được một dã thú bị chọc giận, trong mắt là ánh sáng nguy hiểm, tựa hồ lóe ra sát khí cùng hung ác, nhưng trong giây lát liền biến mất, hắn hừ nhẹ một tiếng nói, “Chẳng lẽ cô nương quên, chúng ta còn có tín vật đính ước?”

“Cái quái gì?” Cư nhiên muốn đòi nợ!

Lâm Phượng Âm nhếch miệng, một tay nhẹ chạm vào vai mình, rất nhanh liền lộ ra bả vai cùng lồng ngực như ngọc như tuyết, cứ như vậy cảnh xuân hiện ra, “Chẳng lẽ người quên chúng ta lưu dấu răng? Hoặc là

ta nhận lầm người, tới, để cho ta xem người có hay không.” Hấn buông tóc nàng ra, liền muốn vén áo nàng lên.

Đã giải độc, không có gì ** để bận tâm, Lâm Triều Hi làm sao có thể dễ dàng tha thứ việc bị làm nhục ngay trước mặt này đây! Nàng khê cần rằng, giãy giụa đẩy tay hấn ra, nói năng hùng hồn, “Lưu manh! Điên! Buông ra! Khốn khiếp! Sao khí lực lại lớn như vậy! **!”

Lâm Phượng Âm linh hoạt né tránh, bắt được tay nàng rồi cởi nút áo của nàng, giống như hai cái tay biến thành bảy tám cái tay, Lâm Triều Hi không ứng phó được, chỉ cảm thấy hoa mắt, chỉ có thể liều mạng bảo vệ phòng tuyến của mình không để hấn chiếm tiện nghi.

“Khụ khụ!” Lâm Thành Trác hừ một tiếng.

Lâm Phượng Âm lúc này mới dừng tay, đứng ở một bên dựa cột nhìn nàng, nàng do quán tính, vẫn đang liều mạng phòng ngự, toàn thân lay động miệng nói lảm nhảm, một lát sau mới dừng lại, nhìn thấy yêu nghiệt kia coi mình như khi đùa giỡn, nhất thời nổi giận lôi đình.

Mắt nàng chợt lóe sáng, tới bên cạnh Lâm Thành Trác chính nghĩa nói, “Lâm đại công tử, ngài thân là người cầm lái đời sau Lâm gia, chẳng lẽ cứ mặc cho người nhà ăn hiếp thiếu nữ đang hoàng sao? Mặt mũi Lâm gia ở đâu, thể thống ở chỗ nào!” Nàng trong nháy mắt lại thay đổi sắc mặt, trở nên điềm đạm đáng yêu hoa lệ đầm mưa nói, “Hơn nữa, cư nhiên bức hôn, còn ép ta.Ép ta cởi quần áo trước mặt mọi người, này, này, quả thực nhục nhã vô cùng! Ô ô ô.”

Nếu nói: xử lý sắc ma, xin sử dụng Lâm Thành Trác bài trừ ma khí!

Lâm Thành Trác coi như là người nghiêm chỉnh nhất Lâm gia, còn nhớ lần trước hấn dạy dỗ Lâm Phượng Âm nợ tình quá nhiều, liền đại huấn đặc huấn hấn một buổi. Quả nhiên, có hiệu quả!

Lâm Thành Trác lạnh lùng cau mày, nói với Lâm Phượng Âm, “Tam đệ, xin lỗi Tiểu Tịch cô nương!”

Lâm Phượng Âm nhú mày, “Đại ca, tại sao ta phải xin lỗi nàng!”

Lâm Thành Trác nghiêm khắc giáo huấn, “Người bất kính với Tiểu Tịch cô nương, chính là lỗi của Lâm gia chúng ta, người còn thiếu chút nữa cưỡng nhục cô nương!”

Lâm Phượng Âm tựa hồ không thể chống lại Lâm Thành Trác, huynh trưởng như cha, hấn cho dù ham chơi thế nào cũng phải nghe lời các huynh trưởng, vì vậy không thể làm gì khác ngoài miễn cưỡng nói, “Tiểu Tịch cô nương, xin lỗi, tại hạ lỗ mãng, quên mất Tiểu Tịch cô nương là băng, thanh, ngọc, khiết nữ tử, tại hạ sơ suất!” Bốn chữ băng thanh ngọc khiết nghe không được tự nhiên, còn mang theo cười nhạo?

Lâm Phượng Âm nói xong kéo lại y phục, che lại da thịt bị phơi bày, sau đó xoay người đi ra ngoài, thời điểm đi đến ngưỡng cửa quay đầu lại hết sức mỉa mai hoặc nhìn nàng nói “Quan nhân, nhớ ta thì tới Thanh Phong các tìm ta nha!”

Lâm Triều Hi lông mày nhảy dựng, méo miệng.

Lâm Thành Trác thở dài, cầm Phượng kiếm tự hỏi, sau đó đột nhiên nói, “Tiểu Tịch cô nương có võ công?”
“Àn? Không biết.”

Hấn ánh mắt thâm trầm, nhìn Hoàng kiếm nói, “Nếu Hoàng kiếm đã nhận người làm chủ nhân, trừ phi người chết, nếu không nó tuyệt không đổi chủ, thanh kiếm này cứ giao cho người đi.”

“A?!” Lâm Triều Hi tròn to hai mắt, “Nhưng là, nhưng là ta không phải người của Lâm gia.”

Theo như nàng biết, Phượng Hoàng song kiếm nam nữ phải phối hợp luyện, còn phải có tình ý tâm ý tương thông, trọng yếu nhất là, phải cùng với những người thuộc Lâm gia!

26. Chương 26: Chủ Mẫu Im Ắng Trở Về

Lâm Thành Trác nhìn nàng một cái thật sâu, quả thật trong cái nhìn kia chứa rất nhiều hàm ý. Thương xót có, đoạn tuyệt có, mâu thuẫn có, giống như một chiếc thuyền nhỏ vượt qua thiên sơn vạn thủy, khoảnh

khắc tìm được bến cảng lại quay người trở về. Lâm Thành Trác nhìn ra được tình ý mà nhị đệ và tam đệ đối với nàng, nàng là một nữ tử lạnh lợi, kỳ lạ, sự xuất hiện của nàng cũng làm cho phong cảnh nơi Lâm gia càng trở nên xinh đẹp, quả thật làm rung động lòng người.

Nàng mất tích, làm cho cả Lâm gia hỗn loạn. Trong lòng hắn tràn đầy lo âu, sợ rằng nàng sẽ xảy ra chuyện gì, nhưng ngại vì thân phận nên chỉ có thể ở trong nhà mà chờ đợi tin tức, tam đệ phải nội gián điều tra, nhị đệ lại ra ngoài thẩm tra, cuối cùng cũng có thể dẫn nàng quay về. Mà hắn, chỉ có thể dùng nội công của mình giúp nàng điều tức, ngoài ra những việc khác lại không thể làm được.

“Cô nương việc nên thì phải làm, chỉ xin cô nương nhất định phải toàn tâm toàn ý. Nhị đệ cô độc đã lâu, một cô nương có thể mở lòng của hắn thật hiếm thấy, tam đệ luôn phong lưu không kiềm chế được, nhưng lại che dấu lòng dạ của mình, cũng có khả năng sẽ phải nhờ đến người. Hoan nghênh người gia nhập Lâm gia.” Lâm Thành Trác mỗi chữ đều nói vô cùng rõ ràng, nhưng mỗi lời hắn nói ra đều như tia chớp đáng sợ mà kinh động lòng người, khiến cho Lâm Triều Hi sợ lên sợ xuống.

Nàng vội vàng xua tay mà nói: “Lâm đại công tử, người. . . người có thể là hiểu lầm. . . ta cùng nhị công tử, tam công tử đều không có gì a ~, chính là tình cờ gặp nhau, ta không phải là có ý gả vào Lâm gia, người đã nghĩ quá nhiều rồi. . .”

Lâm Thành Trác chăm chú nhìn nàng, nhìn vào ánh mắt của nàng mà thấy được sự thẳng thắn thành khẩn cùng chân thật, buộc lòng phải từ bỏ, hắn thu hồi lại Hoàng kiếm rồi nói: “Nếu quả thật như vậy thì cũng không làm khó dễ cô nương, Hoàng kiếm mỗi lần hấp thụ máu đều duy trì linh lực trong một tháng, nhưng khi không hấp thụ nữa theo thời gian nó sẽ trở thành phế liệu, xin cô nương tương trợ, mỗi tháng lấy một giọt máu.”

“Được được, mỗi tháng một giọt thôi mà.” Lâm Triều Hi khoát tay nghĩ rằng chỉ cần là nguyệt sự, mỗi tháng còn có một đồng máu đó chứ, hahaha! Nàng liếc mắt nhìn Hoàng kiếm một cái, thanh kiếm tựa hồ bất mãn nếu có người khác muốn dùng máu tươi uy cho mình, ở trên bàn nhẹ rung một cái.

Lâm Triều Hi cùng Lâm Thành Trác đứng cứng đờ không biết nói gì, trong lúc nhất thời không khí có chút ngưng đọng. Lâm Triều Hi vén tóc nói “Vật đại công tử, không có việc gì. . . ta xin đi trước. . .”

Lâm Thành Trác ngẩng đầu nhìn nàng một cái, sau đó nói: “Cô nương, ta an bài cho người một phòng người ở lại trước đi, Nhị đệ có lẽ không thể hồi phục nguyên khí. ”

Lâm Triều Hi liên tục xua tay, muốn thừa dịp này mà chạy trốn a!~

“Không không không, nhà của ta còn có chút việc gấp, nhất định phải trở về xem, hôm nay sẽ không làm phiền mọi người, ngày khác lại đến thăm, nhất định sẽ mang theo chút quà đểm cho mọi người, haha, giang hồ thì quen biết rồi thì chính là huynh đệ tỷ muội!” Nàng lần này thật sự nói lời từ biệt, Lâm Thành Trác cũng không giữ lại, đưa mắt nhìn nàng vội vã rời đi.

“Nhị đệ, thân thể của người sao rồi.”

Lâm Thành Trác bước vào phòng, Lâm Đường Hoa vừa mới mở mắt, trên trán mồ hôi còn đọng lại, môi hắn trắng bệch nói: “Không sao, nàng đâu rồi? ”

“Đi rồi, có lẽ là sợ thân phận bị vạch trần.” Hắn đi qua bắt mạch cho Lâm Đường Hoa nói: “Người tại sao lại không đợi ta đến, lại dùng dương công mà bức độc, nếu lúc ấy tẩu hỏa nhập ma độc thấm vào tâm mạch, võ công nhất định sẽ phế!”

Lâm Đường Hoa hờ hững cười, lấy một chiếc khăn trong ngăn tủ ra lau mồ hôi nói: “Đã khiến đại ca lo lắng, không nghĩ ba trăm năm, thiên bách mỹ lại xuất hiện ở Trung Nguyên, ta dùng bảy phần dương công chỉ có thể miễn cưỡng bức cho nàng nửa độc tố, còn không cẩn thận, bị cản trở.”

Lâm Thành Trác nhíu mày. Nhị đệ luôn thanh tâm quả dục, nhưng lại để ý tới nữ tử này như thế, đoạn đường này phải khổ cực đến mức nào mới ngăn được độc tố mà không làm ra chuyện trái khuôn phép!

Cánh cửa bỗng nhiên mở, Lâm Phượng Âm ăn mặc chỉnh tề tiến vào trong, thoạt nhìn thấy tinh thần thật sáng khoái chiếc áo choàng màu xanh biếc xinh đẹp, mặt trên thêu vài bông hoa sen hồng nhạt, thoạt nhìn cảm thấy rất thanh nhã, nhưng cũng không làm mất đi sức hấp dẫn xa hoa của hắn.

“Đại ca , nhị ca” Hắc cười một tiếng, khép cửa lại, sau đó giang tay ra, đưa ra một tập giấy.

Lâm Thành Trác liền nhận lấy mở ra, đôi mắt rét lạnh.

“Hừ! Không nghĩ tới Lâm gia cuối cùng lại biến chất thế này!” Lâm Thành Trác tức giận.

Lâm Phượng Âm tùy ý dựa vào giường Lâm Đường Hoa nói: “Hắc chẳng qua chỉ là con chó săn, kẻ phía sau làm chủ màn kịch không thể điều tra được.”

“Chẳng lẽ ngay thế lực ngầm của người cũng không thể tra ra được? ”

Lâm Phượng Âm gật đầu, thoáng phiến muộn nói: “Chỉ sợ là một người rất lợi hại đây, tất cả thế lực của Thanh Phong các đều đã điều động, vẫn như cũ không có chút tin tức.”

Lâm Đường Hoa suy nghĩ một lát rồi nói, “Tam đệ đã nghe qua, Ngân Túc Nguyệt Duyệt.”

Lâm Phượng Âm nhíu mày: “Nhị ca làm sao có thể biết vô danh tiểu tốt của bọn họ? Bất quá thân phận bọn họ hơi đặc biệt một chút, là hậu nhân Vụ Thương tộc đã biến mất từ ba trăm năm trước. . .Nói như vậy thiên bách mỹ rất có thể là bọn hắc mang tới!”

Lâm Đường Hoa gật gật đầu nói: “Ta cũng nghĩ như vậy, nhưng nghe nói vụ người Vụ Thương tộc tóc màu lam, nhưng hai người này đều là màu trắng, có chút kỳ quái.”

Lâm Phượng Âm cười tà mị, nói: “Yên tâm, ta nhất định sẽ điều tra ngọn ngành. Mặc kệ nàng là thật hay giả, dù sao cũng là chủ mẫu đại diện Lâm gia, có người dám đụng đến nàng cũng chính là làm khó dễ Lâm gia chúng ta, sao có thể dễ dàng tha cho bọn họ.”

Lâm Thành Trác hơi trầm ngâm nói: “Nàng còn có thể trở về sao?”

Lâm Đường Hoa cùng Lâm Phượng Âm nhìn nhau cười, Lâm Phượng Âm cười ha ha nói: “Nàng không trở lại thì có thể đi đâu, ta đã lường trước, không quá đêm nay, Lâm chủ mẫu nhất định trở về.”

Bầu trời không sao trăng tròn vành vạnh, trong bóng tối một bà lão trèo tường, ở trên cao có một mảnh dây thường xuân tùy thời cơ mà di chuyển.

Lần trước đi qua nơi này có một con chó ngao gọi là Ma Diễm, hôm nay không thấy? Mỗi lần qua nơi này đều có một vài vệ tuần tra, người không có? Không có không phải là rất tốt sao! Lâm Triều Hi vội vàng nhảy xuống, đứng dậy, sau đó lén lút tiến vào phía trong rồi đi vào phòng ngủ.

“Khụ khụ.” Một tiếng ho khan phía bên cạnh truyền tới, tiếp theo có người hỏi: “Đại ca, người thế nào? Có phải buổi chiều bị thương chân khí đã hao tổn quá nhiều hay không?”

Thanh âm kia nhẹ nhàng chậm rãi giống như gió nhẹ thổi qua ngọc mài, không sóng to không gió lớn, không kêu ngao không siểm nịnh, là của Lâm Đường Hoa.

Lâm Thành Trác trả lời: “Không sao, Tiểu Tịch cô nương vẫn là quan trọng hơn, nếu không truyền nội lực cho nàng, chỉ sợ nàng sẽ . . .”

“Ai, nay thành Hoa Châu nhiều tặc nhân làm loạn rất không an toàn, không biết mẫu thân thế nào rồi.”

Lâm Thành Trác cũng thở dài một tiếng: “Mẫu thân võ công cái thế, chắc chắn sẽ không có vấn đề, có lẽ sắp trở lại.”

“Tốt, chúng ta nghỉ ngơi trước đi, hi vọng ngày mai sẽ xuất hiện kỳ tích.”

Quả thực, hôm sau liền xuất hiện kỳ tích, tới bữa sáng ba nhi tử liền vào phòng chính, đã thấy mẫu thân của mình vô cùng quen thuộc ngồi ở chỗ kia mà ăn no nê, vẫn tham ăn cùng vẻ mặt thỏa mãn như cũ.

Lâm Phượng Âm hết sức hiếu chuyện gấp một khối thịt lớn vào chén của nàng nói: “Nương, gánh hát trong kinh thành vừa tới nhà ta, nghe nói là rất hay, không bằng ta dẫn người đi xem diễn một chút, người thấy thế nào?”

Lâm Triều Hi trong lòng thầm “Oa” một tiếng, rốt cuộc cũng có thể đi chơi, nàng vội vàng gật đầu nói: “Đợi ta trở về phòng sửa sang phục.”

27. Chương 27: Du Viên Kinh Động Hồn Phách

Nghe nói gánh hát mới tới thành là do Kiều lão gia dùng tiền mời tới, chỉ ở thành Hoa Châu diễn xuất ba ngày, cho nên một vé ngàn vàng khó cầu.

Kiều gia là một trong bảy thất đại gia giang hồ, là cành nhánh của Lâm gia, nhiều thế hệ đặt chân ở Hoa Châu, dòng dõi lớn. Gia chủ tạm thời của Kiều gia – Kiều lão gia xưa nay không triêm cất hát phiêu đồ trầu [1], nhưng lại rất thích xem kịch! Là một người mê kịch mười phần, tiết mục ngắn ở Giang Nam hay Bắc Đại đều có thể lạnh lạnh đọc thuộc vài câu, các đào kép có danh đều biết hẳn, nghe nói lần này Nghê Thường Lê Viên được mời tới, là gánh hát được đương kim hoàng thượng khâm điểm, không nghĩ Kiều lão gia tốt số như vậy, ngay cả bọn họ cũng có thể mời được.

[1] không nhậu nhẹt không chơi gái không đánh bạc.

Lâm chủ mẫu cùng Lâm tam thiếu gia đến Kiều gia làm khách xem kịch nên không cần vé vào cửa, Kiều lão gia nghênh đón từ xa, nét mặt vô cùng vui mừng, nhưng khuôn mặt xanh xanh đỏ đỏ kia lại làm người buồn cười chết. Lâm Triều Hi đang nhằm chân đá ngưỡng cửa đợi chủ nhân nghênh đón, nằng ngẵng đầu thấy Kiều lão gia liền cười đến mức quên thở nên thiếu chút nữa chết ngạt, Kiều lão gia hết sức khó xử nhếch miệng chân tay luống cuống, Lâm Phượng Âm hé ra tuần nhan tiến tới trước mặt nằng nề hoặc hỏi, “Không bằng để ta hô hấp nhân tạo cho mẫu thân?”

Những lời này giống như thuốc diệt côn trùng, bóp chết toàn bộ tiểu trùng (tiểu: cười, trùng: côn trùng) toàn trên người Lâm Triều Hi, nằng thẳng sống lưng bài bản đi vào theo Kiều lão gia.

Đi vào phòng, rất náo nhiệt, nhìn thoáng qua cũng phải đến hai ba mươi người, trong đó phần nhiều quen biết, tỷ như chương quỹ một cửa hàng ở thành Hoa Châu, địa chủ một nơi, hoặc là gia chủ một số tiểu gia, ngoài ý muốn đụng phải địch nhân đầu tiên kể từ khi Lâm Triều Hi tới thời không này: Khúc Thanh Hồ.

Thời điểm Khúc Thanh Hồ thấy Lâm Triều Hi ánh mắt liền biến đổi, thấy nằng đứng sau lưng Lâm Phượng Âm cả lợ phát phơ như bệnh nhân viện tâm thần, trừng mắt thở mạnh nắm chặt tay, cả người tản ra một loại tức giận khiến người ta muốn lui ngàn dặm.

Lâm Phượng Âm biểu hiện thờ ơ, coi Khúc Thanh Hồ như người tàng hình, chỉ lo khắp nơi liếc mắt đưa tình.

Lâm Triều Hi kéo kéo áo choàng của hắn nói, “Ai, người người mắc nợ.”

Lâm Phượng Âm tiến tới bên nằng nói, “Ta nợ tình trái quá nhiều, mẫu thân phải trả giúp ta.”

Lâm Triều Hi mắt trợn trắng, “Ta giúp người thế nào! Ta không phải là nam, chẳng lẽ phải cưới Khúc Thanh Khởi?”

Lâm Phượng Âm thản nhiên cười nói, “Mẫu thân có thể định hôn sự vì hài nhi, Tiểu Tịch cô nương mà ta nói với ngài, nhi tử vô cùng yêu mến.”

Nụ cười của Lâm Triều Hi trong nháy mắt cứng ngắc, mắt tự nhiên khoát tay nói, “Ha ha ha, việc này phải bàn kỹ hơn, còn chưa biết, còn chưa biết Tiểu Tịch cô nương có thích người không.”

Một đồng người người chào ta ta chào người, nói vài lời hỏi han khách sáo, sau đó từng người mang theo mưu mô trong lòng mà tiêu sái tiến vào hậu viện.

Hậu viện hết sức rộng rãi, sân khấu tạm thời xây dựng so với sân khấu minh tinh hiện đại biểu diễn cũng không kém, dưới đài bàn ghế sắp xếp chỉnh tề, Lâm Triều Hi việc nhân đức không nhường ai lấy được vị trí đầu tiên, là chỗ ngồi tốt nhất.

“Hôm nay muốn diễn tiết mục nào a?” Lâm Triều Hi uống một hớp trà hỏi.

Lâm Phượng Âm lấy một quả nho bỏ vào miệng nói, “Mẫu Đan đình kinh mộng.”

“Trích đoạn?” Lâm Triều Hi nhú mày.

“Đúng.”

Đang nói chuyện, hoa dán [2] trên đài đã đi ra, từng bước kiêu diễm tha thướt mà đến, hát: “Mộng hồi oanh chuyển, loạn sát niên quang biến. Nhân lập tiểu đình thâm viện. . . .Tiễn bất đoạn, lý hoàn loạn, muện vô đoạn.” (hát gì ta chịu)

[2] Diễn viên đóng vai con gái có tính hoạt bát, phóng dăng hoặc đánh đá.

Hát quả thực rất cảm động, đào kép kia là lão bản của Nghê Thường Lê Viên, không nghĩ tới nam nhân này giả gái lại mềm mại như vậy, con người hần giống như hồ nước, sâu không thấy đáy, cũng không trong suốt mà mông lung tang thương, làm cho người ta nhìn không thấu. Hần vừa nhắc bàn tay trắng nõn, làn váy thướt tha, phía dưới trầm trồ khen ngợi liên tiếp, đáng kinh ngạc hơn là Kiều lão gia cũng không sợ kém người đứng lên muốn lên đài biểu diễn, coi như vài ba câu hát của hần cũng chấp nhận được đi.

Lâm Triều Hi tựa hồ nghĩ gì, cho nên cũng đứng lên, Lâm Phượng Âm nhàn nhạt nhìn nàng, khẽ nhếch miệng cười.

“Hào!”

Tiếng khen ngợi mười phần phần khách này lại là của một bà lão. Mọi người nhìn nàng, cho rằng Lâm chủ mẫu tuổi cao chí càng cao, Kiều lão gia ở phía trên liên tiếp cúi người chào nói, “Nếu mọi người còn chưa tận hứng, ta liền biểu diễn một đoạn kịch cho mọi người, ta mới học, xin bêu xấu.”

Âm nhạc vang lên, đàn nhị tỳ bà cũng vang lên, nhưng bài hát kia mặc dù nghe hay nhưng lại có chút quỷ dị, Lâm Triều Hi cảm thấy toàn thân nổi da gà rồi có chút tê dại, Lâm Phượng Âm bên cạnh mắt phượng khẽ nhíu, chân mày nhẹ khóa, cảnh giác nhìn trên đài.

Kiều lão gia tựa hồ thật cao hứng, hần nhận lấy đại đao đưa tới bắt đầu múa, khắp nơi yên lặng, không khí nhất thời lạnh lạnh, không có người nói chuyện, ngay cả tiếng hít thở cũng nhẹ hơn rất nhiều.

Kiều lão gia vung đại đao múa trái múa phải, hần lúc thì khom lưng lúc thì nghiêng người, đại đao trên người hần linh hoạt chuyển động, lại khiến cho người nhìn lo lắng đề phòng, bởi vì nó quá gần những nơi nguy hiểm, chính là kinh động hồn phách.

Nhưng nghĩ Kiều lão gia đã dự định trước, mọi người cũng thả lỏng hơn. Lâm Triều Hi nắm thật chặt tay vịn ghế, đốt ngón tay trắng bệch, Lâm Phượng Âm tất nhiên biết, loại quỷ dị này đối với người không biết chút võ công nào chính là tàn phá, hần cầm bàn tay lạnh như băng của nàng, bắt đầu truyền nội lực.

Lâm Triều Hi cảm thấy thoải mái hơn, ngực cũng bớt khó chịu, nàng tiếp tục ngẩng đầu xem biểu diễn, lại thấy nụ cười trên mặt Kiều lão gia càng quỷ dị, cười như mê, hần múa đại đao càng lúc càng nhanh, bất chợt, hần giơ chuôi đao lên rồi trượt xuống, đầu của hần cứ nhiên rơi trên mặt đất!

Máu tươi ba thước, nhuộm đỏ cả võ đài.

Phía sau đài cùng người đệm nhạc đều kinh hãi, sau đó bắt đầu hô to, la hét, “Người chết người chết!”

Lâm Triều Hi sững sờ nói không nên lời, tim đập mạnh, nàng toàn thân phát run, nhìn đầu người trên đất chết không nhắm mắt về mặt tươi cười, còn có thân thể máu chảy đầm đìa kia, chợt kinh sợ thét chói tai, ôm đầu núp dưới ghế.

Những người khác đều khiếp sợ ít hoặc nhiều, Khúc Thanh Hồ là chủ nhân một gia tộc nên xưa nay tiếp xúc sinh tử chém giết không ít, lúc này tuy có khiếp sợ nhưng rất nhanh liền bình tĩnh, những chương quỹ phú giáp kia đều có hộ vệ che chở, hoảng sợ nhìn lên đài e rằng mình cũng gặp bất trắc. Lâm Phượng Âm vội vàng ngồi xuống ôm lấy nàng, nàng run rẩy tựa vào ngực hần, nắm thật chặt vạt áo hần, cắn răng không để nước mắt rơi xuống. Lâm Phượng Âm cũng ôm nàng thật chặt, sau đó vươn tay nhẹ nhàng vuốt lưng nàng, ở bên tai nàng nói, “Đừng sợ, có ta.”

Đám người hỗn loạn, chợt có người hô to: “Cha!” Ngay sau đó một bóng dáng màu xanh xuất hiện, chính là con trai cả của Kiều lão gia Kiều Dân. Hần chợt nhào tới cạnh cổ thi thể, kêu rên khóc lớn, “Cha, ngài thể nào.Thế nào.”

28. Chương 28: Mỹ Vị Bất Dạ Thành

“Kiều công tử, xin nén bi thương!” Có người an ủi.

“Kiều công tử, tại hạ cảm thấy có chuyện kỳ quái, mới vừa rồi vẻ mặt Kiều lão gia lúc biểu diễn giống như là.trúng tà.”

Kiều Dần chợt ngừng đầu, nhìn người nói chuyện, người nọ chính là Khúc Thanh Hổ, hắn nói tiếp, “Kiều lão gia luôn tao nhã lễ độ văn nhã phong cốt, nụ cười vừa rồi giống như người trúng tà cuồng tiếu, thử hỏi, phụ thân mà ngài hiểu rõ nhất, Kiều lão gia thân thủ tốt như vậy thế nào lại thất thủ đây!”

Mọi người đều không giải thích được, nhưng ánh mắt đều không đành lòng nhìn về phía hiện trường phát án.

Lâm Phượng Âm cũng thừa dịp này đỡ Lâm Triều Hi đang run rẩy đi sang một bên, nàng nhắm hai mắt dính mặt vào ngực hắn không muốn nhìn lại.

Kiều Dần trầm mặc hồi lâu, vẻ mặt bi thương, rốt cuộc thở dài một tiếng nói, “Việc xấu trong nhà không thể truyền ra ngoài, nhưng việc ngày hôm nay.không thể đối gạt các vị được nữa, thật ra phụ thân ngay từ tháng trước đã mang trọng bệnh, kể từ sau khi mẫu thân ta chết hắn đã điên điên khùng khùng, chỉ bất quá lúc tốt lúc xấu, hôm qua hắn nói với ta hắn mời Nghê Thường Lê Viên tới biểu diễn, ta thấy hắn vẻ mặt hứng khởi nên nghĩ không có chuyện gì, không nghĩ tới.cư nhiên gây nên đại họa! Sớm biết như vậy ta đã luôn luôn ở bên cạnh phụ thân!” Hắn thống khổ, bọn hạ nhân kéo mấy lần mới nhắc được hắn dậy.

“Thật xin lỗi các vị, hôm nay tại hạ không có cách nào chiêu đãi các vị tiền bối.” Kiều Dần bi thống nói, liên tiếp xin lỗi.

Những người khác cũng không nguyện ở lại nơi xui xẻo này, vì vậy rời rít cáo biệt rời đi.

Lâm Phượng Âm đỡ Lâm Triều Hi bị dọa cho sợ đến mất ba hồn bảy vía đi ra ngoài, ngược mặt nhìn lại thi thể bị đập vãi trắng, bên cạnh là Lê Viên lão bản đã bỏ lớp hóa trang, nam tử kia vẻ mặt không gọn sóng nửa điểm khủng hoảng cũng không, chợt quay đầu lại nhìn hắn một cái.

Ánh mắt chạm nhau, Lâm Phượng Âm nhếch môi cười, một tiếng cười kia tà mị, tựa hồ có thể xuyên thủng thể sự, giống như một ao sâu, trong suốt lại không thấy đáy, cho dù ai cũng không thể thấy rõ ý vị trong mắt nam tử này.

Trên xe ngựa, Lâm Triều Hi vẫn chưa bình tĩnh lại, nàng co quắp ôm mình, toàn thân đều phát run.

Lâm Phượng Âm hơi cau mày, nắm tay của nàng nhưng không cảm giác được một chút ấm áp nào.

“Mẫu thân, ngài thế nào?” Hắn ôn nhu hỏi, tự hỏi mình từ bao giờ lại quan tâm một nữ tử như vậy, nàng sợ hãi khiến hắn cảm thấy đau lòng, thân thể gầy yếu bị che bởi xiêm áo rộng lớn càng thêm thêm đậm đáng yêu. Hắn ôm nàng vào trong lòng, truyền ấm áp của mình cho nàng, cảm hắn đặt trên đầu nàng, dịu dàng nói, “Không sao, chúng ta đã rời đi.”

“Ta rất sợ.” Lâm Triều Hi nghẹn ngào. Nàng thật sự rất sợ, từ một khắc đầu Kiều lão gia rơi xuống đất kia, trong đầu chợt xuất hiện khuôn mặt dữ tợn, đầu lâu máu tươi chảy đầm đìa, đôi mắt đỏ thẫm, cảm giận nhìn chăm chăm nàng, đến chết cũng không nhắm lại, đôi mắt ảm đạm không ánh sáng cứ nhìn nàng, tràn đầy sự căm ghét cùng hận.

Nàng không biết là ai, khuôn mặt kia rất xa lạ, mỗi khi nàng nhớ lại, đầu đau như muốn nổ tung, tựa hồ có thể xé rách nàng. Nhưng là hình ảnh kia không ngừng hiện lên trong đầu nàng, khiến cho nàng không thể bình tĩnh.

Thế nhưng, được hắn ôm trong ngực thật ấm áp. Giống như ở nơi băng tuyết tràn ngập dâng lên một ngọn lửa bùng bùng, giống như ở trong sa mạc nắng chang chang chợt rơi xuống một hạt mưa, nàng cứ như vậy yên tâm dựa vào ngực hắn, nghe nhịp tim hắn đập vững vàng, nắm lấy tơ lụa thượng hạng mềm mại.

Xe ngựa lung lay, bánh xe lộc cộc, bên tai là tiếng mưa bán truyền đến từ chợ, gió nhẹ ấm áp, thổi rèm cửa sổ, thỉnh thoảng có một tia sáng chiếu vào, có hương vị ấm áp, đồng thời còn có mùi thức ăn thơm phức.

Lâm Triều Hi nhô đầu ra, chớp mắt nhìn, thấy Lâm Phượng Âm đùa cợt nhìn mình, nàng thật ghét lúc hắn cười nhẹ, giống như toàn bộ thế giới đều ở trong mắt hắn, cũng trốn không thoát lòng bàn tay của hắn, giống như mình làm bất cứ chuyện gì cũng sẽ lọt vào mắt hắn.

“Ta. . . .Ta đói bụng. . . .” Lâm Triều Hi cúi đầu lú rú.

Lâm Phượng Âm ý cười càng đậm, nói với người đánh xe, “Dừng lại.”

Xe ngựa dừng trước cửa tửu lâu, hắn kéo Lâm Triều Hi xuống xe, phía trên cửa tửu lâu, có một biển lớn màu vàng ghi: Bất Dạ Thành.

“Nương, đây chính là tửu lâu nổi tiếng nhất Thánh quốc, là sản nghiệp trên danh nghĩa của tổ tiên Lâm gia. Đồ ăn cũng rất đặc biệt, chúng ta đi vào thử một lần xem sao.”

Lâm Triều Hi gật đầu một cái, ngửi thấy mùi thơm bất giác bước chân.

“Người đã lâu không tới! Ta rất nhàm chán, cũng sắp mốc meo!” Chưởng quỹ là một thiếu niên chừng hai mươi, mặc y phục màu xanh tào nhã, mặc dù cười đùa nhưng không mất đi vẻ văn nhã quý khí, mọi cử động của hắn đều có lễ, hắn thấy người bên cạnh Lâm Phượng Âm, lập tức khom người nói, “Lâm chủ mẫu, ngài cũng tới, thật là bằng tất sanh huy.” [1]

[1] Về vang cho kẻ hèn này.

Lâm Phượng Âm biết nàng chắc chắn không biết người trước mặt, cho nên giới thiệu, “Hắn là Bạch Nguyên Phong, tổ mẫu của hắn cùng tổ tiên Lâm gia vô cùng thân thiết, hắn là thuộc hạ đời thứ ba của Bất Dạ Thành, là người giàu có nhất Thánh quốc.”

Lâm Triều Hi nhìn thiếu niên trước mặt, khó trách nhìn là biết không phải nhân vật bình thường, nguyên lai là oa tử [2] có tiền nhất Thánh quốc!

[2] Trẻ con.

“Ha ha ha.” Lâm Triều Hi đưa tay ra muốn bắt tay hắn, Bạch Nguyên Phong sững sốt một chút sau đó lễ phép nghiêng người, đưa bọn họ tới một chỗ ngồi trước cửa sổ.

“Vị trí người thích nhất, vẫn giữ lại cho người.” Bạch Nguyên Phong gọi tiểu nhị, “Vẫn là thực đơn của Lâm công tử.”

Tiểu nhị vung khăn nói, “Hảo a.”

Lâm Phượng Âm chợt vẫy vẫy tay nói, “Ta cũng nên thay đổi món ăn, hôm nay theo ý thích của nương ta đi.”

Thực đơn đưa tới, Lâm Triều Hi không thể tin mở to hai mắt, Lâm Phượng Âm cười giảng giải, “Nương có lẽ đã lớn tuổi, trước kia thích ăn gì cũng không nhớ, lần này tùy tiện chọn cũng được.”

Lâm Triều Hi kỳ quái lắc đầu một cái, Lâm Phượng Âm cho là nàng không hiểu tên những món ăn này, trên thực tế nàng có thể đọc lâu lâu, bởi vì toàn bộ đều là thức ăn hiện đại!

Lâm Triều Hi đóng thực đơn lại, mỉm cười.

Trong tích tắc ấy, Bạch Nguyên Phong cùng tiểu nhị cũng sững sốt, bọn họ vạn vạn không nghĩ một bà lão sáu mươi sẽ có vẻ mặt này. Cặp mắt kia trong mà sáng, giống như hoa xuân nở rộ, lại như mặt trời ấm áp, đó là thần sắc mà thiếu nữ xuân xanh mới có, như thế nào lại hiện lên trên mặt của bà lão tóc bạc này?

Lâm Triều Hi mỉm môi cười một tiếng, đọc lâu lâu, “Ta muốn ma lạt hà, ma bà đậu hủ, tùng thử ngư, du bạo đại hà, toán dong giới lam,. . . .” (tên món ăn không edit nhớ)

Lâm Phượng Âm vốn đang nhìn ra ngoài cửa sổ, nghe thấy thanh âm vui vẻ của nàng cũng nghiêng đầu nhìn lại, ánh mắt của nàng trong trẻo như trăng, môi hồng nhạt hơi mở, trong đầu hắn lại hiện lên dung mạo tuyệt mỹ của Tiểu Tịch cô nương, không khỏi cười một tiếng.

Lâm Triều Hi giống như tìm được người thân, xúc động tim đập mạnh, nàng nhìn một bàn hơn hai mươi món ăn cùng với một bầu rượu to. Bạch Nguyên Phong và tiểu nhị rời đi, nàng nhìn thức ăn, mở cờ trong bụng.

Lâm Phượng Âm tầm mắt không đổi, vẫn nhìn về phía cửa sổ, Lâm Triều Hi hỏi, “Người nhìn cái gì?” Sau đó nàng cũng nhìn theo, đây không phải là nơi trắng hoa sao? Lâm Phượng Âm không chớp mắt nhìn chằm chằm Phương Phỉ lâu, cũng là nơi ở của hoa khôi Ngọc Hoàn, nàng lại nhìn bên cạnh, nga, Thanh Phong các.Nàng không tự nhiên đảo mắt, chợt dạ không dám nhìn Lâm Phượng Âm.

29. Chương 29: Vô Hình Đối Chứng Tại Phương Phỉ Lâu

“Người nhớ đến Ngọc Hoàn của người?” Lâm Triều Hi cười hỏi, đúng lúc mang thức ăn lên, nàng cúi đầu gấp một khối thịt sư tử, thật đúng là nguyên chất nguyên vị.

Lâm Phượng Âm ghé mắt nhìn nàng nói, “Đúng a, nương nói xem hiện tại nàng có ở đó hay không, không bằng chúng ta đi xem một chút?”

Thanh lâu? Lâm Triều Hi đảo tròn mắt, dù sao cũng chưa từng đi, nàng đáp ứng “Hảo!”

Phương Phỉ lâu không hổ là cực phẩm thanh lâu phồn hoa nhất Hoa Châu, nghe nói nơi trắng hoa ở thành Hoa Châu, các quan lại quyền quý cả nước cũng đều vì nghe danh mà đến, chỉ vì coi trọng những nữ tử tài sắc xuất chúng.

Phương Phỉ lâu không bố trí quá rực rỡ xa hoa, ngược lại hết sức thanh nhã mà không mất quý khí, nghe đâu điều này có liên quan đến tổng chương quỹ Bất Dạ Thành Bạch Hoa Hoa năm đó, nơi đây từ xưa đến nay đều theo phong cách lãng mạn, cho nên bên trong Phương Phỉ lâu hết sức rộng rãi, vách tường tạo thành từ ngọc lưu ly, nóc phòng là hoa văn ngũ sắc, ánh mắt trời xuyên thấu qua cửa sổ chiếu rọi trên người các nữ tử, càng thêm quyến rũ động lòng người.

Thang lầu được xây dựng bằng gỗ dương trắng, rất giống như thang lầu ở biệt thự hiện đại, phẩm vị xa hoa. Hương thơm khắp phòng, cũng không phải là mùi phấn nồng nặc, mà giở cùng bốn hoa lan với các loại hoa khác, phát ra mùi thơm. Giữa lầu một có một hồ nước lớn trong suốt, trong nước là cá vàng, giữa hồ xây một bông hoa sen đang hé mở, làm cho người ta mơ tưởng viễn vọng, nếu như có một cô gái đứng trên nhẹ nhàng múa và cất tiếng ca thì đẹp đến cỡ nào. Bốn phía là chỗ ngồi vây lại thành vòng tròn, cũng không có bàn, mà giống như ngôi trên chiếu ở Nhật Bản, một bàn gỗ hương nhỏ, phía trên để trái cùng cùng bộ đồ trà tinh xảo, ở dưới là một thảm thêu mềm, làm cho người ta yên bình hưởng thụ.

Một lão bà bà như Lâm Triều Hi đi vào thanh lâu thu hút vô số ánh mắt, có kinh ngạc có kinh hãi có nghiền ngẫm, nhưng phần lớn ánh mắt của bọn họ tập trung trên người Lâm Phượng Âm, nếu so sánh, những nữ tử duyên dáng kia cũng không sánh bằng một nữ tử yêu nghiệt, nếu hấn đối nữ trang, chắc chắn sẽ làm một đồng nam nhân chết mê chết mệt.

Lâm Triều Hi nuốt nước bọt, thu hồi ánh mắt theo dõi ngũ quan cực phẩm của hấn.

Không biết là người nào truyền tin, không bao lâu, lão bản Phương Phỉ lâu liền tới tiếp đón. Nàng gọi Hoa Nương, bất quá chỉ ba mươi tuổi, thoạt nhìn cũng không phải xinh đẹp tầm thường, mà là thanh tú nhu nhã, làm cho người ta yêu thích, vô luận như thế nào cũng nhìn không ra nàng là một lão bản, nàng giống như một người tao nhã cầm kỳ thư họa tinh thông.

Hoa Nương một thân y phục xanh nhạt, trên đầu gài một cây trâm màu tím, lúc đi vòng bạc ở cổ chân còn vang dội đinh đang, tay nàng cầm quạt, mỗi bước đi nhẹ nhàng giống như bước trên mây. Nàng đi tới, lúm đồng tiền như hoa cười, “Lâm tam công tử, lâu ngày không tới, Ngọc Hoàn nhà chúng ta nhớ người chết.”

Lâm Phượng Âm nhìn các cô nương rồi rãi bên cạnh hỏi, “Chỉ có nàng nghĩ tới ta?”

Hoa Nương che mặt cười tươi, những cô nương kia cũng nâng khăn tay lên, bàn tay trắng nõn che miệng trâm miệng một lời nói, “Chúng ta cũng nhớ người chết!”

Lâm Triều Hi trừng hấn một cái, quả nhiên khắp nơi đều có mầm mống phong lưu, tuyệt đối là con quạ đen nhất trong các con quạ!

Lâm Phượng Âm giống như không nhìn thấy lão nương đang căn răn nghiêng lợi bên cạnh, cứ thế hỏi, “Ngọc Hoàn đâu?”

Hoa Nương chỉ chỉ trên lầu nói, “Hôm nay có khách quý tới, chỉ đích danh Ngọc Hoàn, người cũng biết Ngọc Hoàn là hoa khôi của chúng ta, tất nhiên sẽ bận rộn!”

Lâm Phượng Âm chỉ khẽ nhếch môi cười một tiếng, tiến lên từng bước nói, “Vậy nếu ta muốn tìm nàng thì sao?”

“Việc này. . .” Hoa Nương vẻ mặt lo lắng, nhưng nàng cũng là một người khéo đưa đẩy, “Vị khách quý kia nhưng là ngàn dặm xa xôi mà đến, Lâm tam công tử chỉ cần đi ra cửa vài bước là có thể có mỹ nhân làm bạn, cần gì phải nhất thời nóng lòng, huống chi, không phải người mang theo người đến?” Nàng nhìn Lâm Triều Hi hỏi, “Ngài là chủ mẫu Lâm gia?”

Lâm Triều Hi gật đầu một cái, cười nói, “Ta tới xem nơi con ta cả ngày lưu luyến quên trở về, hôm nay nhìn một chút thật sự là rung động, Phượng Phi lâu này nữ nhân tới còn không muốn rời, nam nhân tới thì liền mất ăn mất ngủ.”

Hoa Nương thân mật kéo tay nàng nói, “Chủ mẫu ngài thật có con mắt tinh tường, Phượng Phi lâu chúng ta khác với thanh lâu kỹ viện bình thường. Nơi chúng ta đều giúp vui bằng văn võ. Người xem các cô nương ở đây, ai cũng xinh đẹp như hoa tài nghệ tuyệt vời, trừ Ngọc Hoàn còn có tám vị mỹ nhân Cầm Kỳ Thi Họa Mai Lan Trúc Cúc, không bằng ngài cùng Lâm công tử xem biểu diễn ca múa một chút, một lát tìm Ngọc Hoàn ôn chuyện được không?”

Lâm Triều Hi dù có ngốc cũng hiểu ý của nàng, chỉ cần nương gật đầu thì nhi tử không thể không đồng ý. Nàng nhìn Lâm Phượng Âm, Lâm Phượng Âm lại ngoài dự liệu, đi tới cầu thang lầu trước, dựa vào gọi, “Ngọc Hoàn, ta tới, còn không ra nghênh đón?”

Hoa Nương vẻ mặt lo lắng, muốn tiến lên ngăn cản lại sợ đắc tội Lâm gia, nếu náo loạn, khẳng định nàng vạn lần thất lễ.

Chỉ chớp lát, cửa một gian khuê phòng trên lầu khẽ mở ra, Ngọc Hoàn nhẹ nhàng bước ra ngoài, vịn vào lan can nói, “Lâm tam công tử, người cần gì phải nóng lòng như vậy, ta có khách quý, không thể chờ ta sao?”

“Ta không thích chờ người, người biết.” Lâm Phượng Âm nhú mày, mắt phượng hẹp dài mang theo phong lưu vô hạn, hần gẳng đầu thoáng nhìn, Ngọc Hoàn tâm liền xôn xao, đỏ mặt nói, “VẬY. . .” Nàng nhìn vào trong phòng, tựa hồ có chút do dự.

Nói xong, Lâm Phượng Âm đi lên, đồng thời một vị công tử cũng từ trong phòng bước ra, hần giống như trích tiên hạ phàm, đứng ở nơi đó, trong nháy mắt, mọi ánh mắt đều tập trung trên người hần, thật lâu cũng không thể rời đi.

Lâm Triều Hi si ngốc nhìn công tử đang sánh vai cùng Ngọc Hoàn, mắt hần nhìn xuống, khẽ lướt qua. Một thân y phục trắng như tuyết, không có một chút nếp nhăn, vật liệu may mặc là gấm vóc thượng đẳng, ở trên thêu mây đóa mây trắng. So với Lâm Đường Hoa, hần có vẻ đẹp trong trẻo lạnh lùng, không giống như Lâm Đường Hoa ôn nhuận cười yếu ớt, cũng không có đôi mắt phẳng lặng của hần, bạch y công tử toàn thân tỏa ra hơi thở cự người ngàn dặm, có vẻ chỉ đối với một mình Ngọc Hoàn yêu thích, hần hơi nghiêng mắt, cười nhẹ với Ngọc Hoàn một tiếng, sau đó xoay người nhìn về phía Lâm Phượng Âm, ánh mắt trở nên sắc nhọn bén lạnh.

Lâm Phượng Âm từ đầu đến cuối đều giả hoạt cười, cùng bạch y công tử kia trái ngược nhau, hai người cứ đứng im như vậy, yên tĩnh như tượng. Thật giống như thần tiên mặt lạnh đối đầu với yêu nghiệt phong lưu, rõ ràng là một bức họa động lòng người lại khiến những người khác hít thở không thông, giống như cao thủ so chiêu hình thành nội lực thật lớn để che chở, ảo ảnh vô hình hình thành, rõ ràng không động, lại giống như đã trải qua vạn năm biến hóa, bọn hần không động đao kiếm, như thế nào lại có thứ không khí âm lãnh xơ xác tiêu điều này?

“Tại hạ Thu Vô Cốt, không biết công tử tên gọi là gì?” Bạch y nam tử hơi cúi chào, chỉ gật đầu một chút mà không khúm núm, nói một câu lễ nghi nhưng thanh âm lại hết sức kiêu ngạo.

Lâm Phượng Âm lười biếng dựa vào lan can, khoe mắt tà mị mang vẻ lười biếng, nhẹ giọng đáp, “Lâm Phượng Âm”

Trong lòng Lâm Phượng Âm dâng lên cảnh giác, mới vừa rồi bọn họ trong vô hình có hữu hình, thay đổi trong nháy mắt, ánh mắt của người bình thường tất nhiên không rõ, cho rằng bọn họ căn bản không động! Đây là một đối thủ mạnh! Trong vô lâm người có thể tiếp được cực hàn trường phong của Lâm gia, thiên hạ không đến mấy người!

30. Chương 30: Thu Vô Cốt Trong Trẻo Như Sắc Thu

“Thử thượng cao lâu thanh tận xương, khởi tri xuân sắc thốc nhân cuồng [1]. . .” Lâm Triều Hi đứng im lặng hồi lâu bất giác ngâm ra câu thơ này, Thu Vô Cốt cúi đầu nhìn xuống, thấy bà lão ánh mắt si ngốc liên chợt lạnh, đây không phải là Lâm gia chủ mẫu Lâm Triều Hi sao?

[1] Lầu trên cao xương gió lạnh cõi lòng, há cảnh xuân khiến người cuồng đến vậy.

Ánh mắt kia quá lạnh lẽo, quá sát khí, giống như hàn băng ngàn năm, nàng đứng ở kia, cả người cứng ngắc giống như đóng băng, ba hồn bảy vía cũng rơi vào cặp hắc mâu kia, chìm sâu vào một vực nước vô đáy. Một giây, như bị hóa đá, cả người chết lặng. Hai giây, thần trí mơ hồ, trầm luân vô tri. Ba giây, tựa như chìm vào địa ngục Tu La, cảnh vật bên người không ngừng thay đổi, khuôn mặt từng người trở nên dữ tợn đáng sợ như muốn cắn nuốt nàng.

Nàng chỉ thất thần trong chốc lát, thiếu chút nữa đã bị đôi mắt tràn đầy sát khí kia bóp nghẹt. Lâm Phượng Âm nhanh chóng nhảy xuống lầu, tựa như thiên thần từ trên trời giáng xuống, áo bào tím khê tung bay, chỉ một thoáng liền vọt tới bên cạnh Lâm Triều Hi, điểm huyết ngủ của nàng, thân thể của nàng giống như rắn nước xui lơ trong ngực hắc, nhưng lại nhắm mắt ngủ thật say.

Hoa Nương hoảng sợ, vội vàng chạy thật nhanh đến hỏi, “Chủ mẫu, nàng . . .”

Lâm Phượng Âm cười nói: “Không có việc gì, chỉ là tuổi già có tật xấu hay ngủ gật.” Hắc ngẩng đầu lên, đôi mắt phượng xinh đẹp khê nhú lại, ánh mắt mang thâm ý nói, “Thu công tử, ngươi có muốn cùng ta có quan hệ lâu dài không?”

Rõ ràng là câu hỏi, cũng không cho lựa chọn đáp án, hắc đã sớm dùng giọng điệu khẳng định nói cho người biết, hắc dự tính lâu dài cùng người, là quân tử chi giao, hay là đối địch, bọn họ trong lòng đều đã biết rõ ràng.

Thu Vô Cốt chỉ cảm thấy vị công tử này phong lưu không kiềm chế được, so với yêu nghiệt chân chính còn tà mị hơn, tà trong lòng, mị ở xương, tươi cười kia, giống như lang sói đối mặt với thỏ, như hồ ly chăm chú nhìn chim nhỏ, dường như hết thấy hắc đều nắm trong lòng bàn tay, cái nhìn kia rõ ràng là sóng mắt đưng đưa, nhưng lại làm kẻ khác sờn tóc gáy.

Lâm Phượng Âm hừ nhẹ một tiếng không thể nghe thấy, hắc ôm Lâm Triều Hi lên, xoay người rời đi.

“Ngọc Hoàn, lần sau ta sẽ không rộng lượng như thế.” Thanh âm của Lâm Phượng Âm như ma quỷ nguyên rửa vang vọng trong Phương Phỉ lâu. Các cô nương còn lại ngơ ngác nhìn nhau, Lâm tam công tử tức giận? Nhưng hết lần này tới lần khác hắc lại có dáng vẻ không quan tâm đến việc không liên quan tới mình. Hắc bởi vì kết giao với công tử Thu Vô Cốt mà vui vẻ? Nhưng hắc còn không có nửa điểm lý lẽ?

Thu Vô Cốt nửa câu cũng không nói, xoay người trở về phòng. Ngọc Hoàn nhìn bóng lưng hắc rời đi mà than nhẹ, hai người này vốn bất đồng, một người là thần tiên rơi vào ma đạo, một người là yêu nghiệt rơi vào thế gian, bọn họ mang tầng tầng mặt nạ, ít người có thể nhận ra bộ mặt thật của họ.

“Công tử, chúng ta, còn phải tiếp tục sao?” Ngọc Hoàn đóng cửa lại, nhẹ giọng hỏi. Bạch y công tử đứng bên cửa sổ không chớp mắt nhìn xuống, ngón tay hắc trắng bạch không giống bình thường.

Ngọc Hoàn hốt hoảng hỏi, “Công tử, ngươi . . . bị thương?”

Thu Vô Cốt ảm đạm cười, vươn tay nhìn một khối máu bầm ngưng kết ở lòng bàn tay trái, hần dùng tay phải khởi xương nội lực rồi vận công, sau đó nói, “Lâm Phượng Âm là một tuyệt đỉnh cao thủ, xem ra tin đồn của thế nhân không thể tin hết.”

Ngọc Hoàn nhú mày, “Không nghĩ tới, hần luyện thành nguyệt âm thần công nhậ nguyệt ngưng tinh, hần có thể đả thương công tử, thánh tuyết hàn công của ngài có thể bị hần.”

“Là bị hần hóa giải.Nguyệt âm thần công của hần vốn là chí âm chí hàn, cùng ta học loại nội công như nhau, nhưng hần hơn ta một bậc, có thể đem máu của ta dịch chuyển rồi khóa ở lòng bàn tay ngưng kết thành băng.” Hần mở lòng bàn tay kia ra, khối máu tụ đã tản đi, trong lòng bàn tay ảm ướt, hàn băng hòa tan thành hơi nước rồi dần mất đi.

“Là công tử thua?” Ngọc Hoàn nhú mày hỏi, thật không nghĩ tới vị công tử cả ngày tầm hoan tác nhạc [2] lại có công lực mạnh như vậy, chủ thượng của mình cũng một chiêu bị chế phục!

[2] Vui chơi tìm lạc thú.

“Cũng chưa chắc.” Thu Vô Cốt vươn tay trái, một cây ngân châm từ trong áo bay ra, đâm thẳng vào chim nhạc trên trời, con chim khê kêu một tiếng, trong lúc mọi người sửng sốt đã rơi xuống đất.

Ngọc Hoàn nhú mày, “Hần trúng tuyết vực vô ngân châm của người!”

Thu Vô Cốt nhìn đám người tụ tập phía dưới nhìn con chim nhận kia, tựa như có chút tiếc nuối, khê lắm nhảm, “Thuận ta thì sống nghịch ta thì chết, nếu không phải đối địch, có thể sẽ trở thành bạn tri kỉ.”

Ngọc Hoàn giật mình, nàng biết công tử tuyệt tình tuyệt nghĩa. Nhớ lúc mới gặp trên mặt hần nở nụ cười, tâm trạng vui vẻ, nhưng trong giây lát hần liền có thể trở thành ác ma giết người không chớp mắt.

Cả người nàng run lên, không biết khi nào thì Thu Vô Cốt đã đi tới cạnh nàng, ngón tay của hần đặt trên đàn khê nói, “Đã lâu chưa nghe Ngọc Hoàn hát. . . .”

Ngọc Hoàn vội vàng cúi đầu nói, “Vậy thì ta liền đàn một khúc cho công tử.”

“Dạ lai trầm túy tá trang trì, mai ngạc sáp tàn chi. Tửu tỉnh huân phá xuân thủy, mộng đoạn bất thành quy. Nhân tiêu tiêu, nguyệt y y. Thúy liêm thùy. Canh na tàn nhị, canh niêm dư hương, canh đắc ta thì.” [3]

[3] Hôm qua trầm mê tháo trang sức, cành mai cắm đã tàn, rượu tỉnh làm giấc ngủ dở dang, giấc mộng dừng mà không có hồi kết, người lặng lẽ, trăng lả lướt, cành lấm nhụy hoa tàn, càng nhiều tàn hương rơi xuống, càng chờ đợi thời gian.

Một khúc nhạc uyển chuyển ai oán, thâm trầm, làm cho vẻ bi thương cuối thu càng tăng lên, Ngọc Hoàn đánh đàn, ngón tay nhẹ gảy, tiếng hát trong veo của chim oanh như khóc than.

Thu Vô Cốt uống một hớp trà, giống như vô ý nói, “Người hát, tăng thêm vài phần u sầu.”

Ngọc Hoàn tay run lên, không dám nói nhiều, lại tiếp tục đàn hát.

Lâm Phượng Âm lên xe ngựa, ra lệnh cho gia đình thúc ngựa chạy về Lâm gia. Hai tay hần di chuyển, nhanh chóng điểm huyết vị trước ngực, trên trán có mồ hôi hạt rất nhỏ chảy ra, hần thở nhẹ, khê như âm thanh ruồi chớp cánh, ngân châm kia từ gáy hần bay ra, cắm vào cửa sổ xe ngựa.

“A, quả là tuyết vực vô ngân châm, bất quá, tên kia không biết ta bách độc bất xâm, cho nên dùng chiêu này đối phó với Lâm tam công tử trẻ người non dạ không tranh sự đời, nghĩ vậy là xong sao.” Hần nhú mày cười, nhìn nữ tử ngủ say trong ngực, thật muốn kéo mặt nạ của nàng xuống mà nhìn gương mặt tuyệt mỹ với má lúm đồng tiền kia. Lâm Phượng Âm sau khi trở về phủ liền sắp xếp cho nàng.

Oanh Oanh chào đón, hoảng sợ, vội vàng kiểm tra thân thể Lâm Triều Hi, sợ chúa mẫu lần này quay trở về nhà lại có thêm vết thương.

Lâm Phượng Âm tựa vào cạnh cửa cười nói, “Nàng chỉ ngủ thôi, một chút thương tích cũng không có.”

Oanh Oanh lúc này mới thả lỏng, liền hỏi, “Công tử, y phục của người tại sao lại bị rách thế kia?”

Lâm Phượng Âm nghiêng mắt, nhìn thấy chỗ vừa bức ra châm độc có một vết rách thật lớn, theo lý thuyết thì ngân châm nhỏ không thể làm rách áo, chính là Lâm Triều Hi kia lúc xuống xe cắn một cái làm rách. Lâm Phượng Âm cảm phẫn nhìn Lâm Triều Hi, không biết rằng nữ nhân này khi này đã coi bỏ vai hắn là đùi gà và móng heo.

“Công tử, ta sẽ vá cho ngươi.” Oanh Oanh líu ríu nói.

Lâm Phượng Âm cười, “Oanh Oanh không biết, ta không dùng lại y phục đã cũ sao.” Nói xong liền cởi áo ra, áo trong hơi mở làm lộ ra vùng ngực trắng nõn. Oanh Oanh cúi đầu xuống tới lúc hắn đi khỏi.

Lâm Phượng Âm trở về phòng, ra lệnh cho hạ nhân đem chiếc xe ngựa cùng với xiêm y kia đốt cháy, thay đổi lại toàn bộ, nói là tìm bản vẽ cụ thể mà nhị thiếu gia yêu cầu, nhớ tới đồ đạc mới thiết kế ở phòng nhị ca, hắn không có hảo ý cười. Quyển sách ghi chép kia, nên in lại!

31. Chương 31: Tộc Thánh Nữ Tái Hiện Giang Hồ

“Đại ca nhị ca, các người đang đợi ta sao?” Lâm Phượng Âm mở cửa phòng Lâm Thành Trác, chợt cười một tiếng hỏi.

Hai người kia đang chơi cờ, Lâm Thành Trác vẻ mặt chăm chú, cau mày, chỉ đáp “ừ” một tiếng rồi tiếp tục cúi đầu. Lâm Đường Hoa một thân bạch y, tay trái bưng trà, an tĩnh chờ Lâm Thành Trác.

Lâm Phượng Âm tới bên cạnh bọn họ nhìn bàn cờ nói, “Đại ca, người đã bị vậy nước chảy không lọt, xem ra rất khó có thể xoay chuyển.”

Lâm Thành Trác cầm viên cờ trắng (cờ hình tròn dẹt dẹt, bên trắng bên đen), sau đó lắc đầu một cái đem bỏ lại vào chung, néo mi tâm nói, “Từ nhỏ đến lớn, cũng chưa từng thắng nhị đệ một lần!”

Lâm Phượng Âm tùy ý dựa vào trên tường, cười nói, “Ta nói rất khó, nhưng không phải hoàn toàn không có cơ hội a!”

Lâm Đường Hoa để chén xuống, ngón tay cầm viên cờ trắng cười nhạt nói, “Mỗi lần đại ca thua, đều vì cùng một lý do.” Hắn đặt cờ vào một chỗ, Lâm Thành Trác mâu quang chợt ngưng trọng, võ chân than thở nói, “Thì ra là như vậy!” (Sulli: định edit là vỗ đùi, nhưng thôi, mất hết hình tượng)

Lâm Đường Hoa thu lại từng viên cờ, nói, “Đánh cờ tùy tâm tính, đại ca là người cẩn thận thực tế, từng bước đi đều đúng quy củ, nhưng quá mức quen với nếp cũ dẫn đến ràng buộc. Bước này, nhìn như tự chui đầu vào lưới, nhưng cũng giải tán vòng vây phía tây. Một trận tử chiến bí quá hóa liều, hai câu này có lẽ đại ca sẽ không nghĩ tới, cho nên người sẽ vĩnh viễn không nhìn đến chỗ này.”

Lâm Thành Trác gật đầu một cái nói, “Quân đen của người nhìn như lùi, bước bừa bãi, nhưng chỉ chờ cơ hội là khiến ta không thể tìm được đường lui, nhìn như không gợn sóng nhưng khí thế lại rào rạt!”

Lâm Phượng Âm nhìn Lâm Đường Hoa, chợt cười một tiếng nói, “Nhị ca, hôm nay ta gặp đối thủ, người này có chút giống ngươi.”

“Nga?” Lâm Đường Hoa nhíu mày, tựa hồ cảm thấy rất hứng thú.

“Hắn cũng là một thân bạch y, bất quá không ảm áp giống ngươi, người kia quá lạnh lẽo, xơ xác tiêu điều, giống như cương thi từ lòng đất chui lên.”

“Ha ha, có vẻ giống. . . .” Lâm Thành Trác tiếp lời.

Lâm Phượng Âm gật đầu, “Chính xác, chính xác!”

Hai người giống như có điều suy nghĩ nhìn Lâm Đường Hoa, Lâm Đường Hoa mím môi, cười nhạt nhưng lại giống như nằng ăm, hỏi, “Vậy, tam đệ thua hắn?”

Lâm Phượng Âm nhú mày cười một tiếng, “Đánh ngang tay, bắt quá chỉ là giao chiến ngắn ngủi, nếu lâu dài thì không biết thế nào, dù sao chúng ta cũng chỉ dùng bảy phần công lực, đối với đối phương vẫn chưa dùng toàn lực. Bất quá người này thật ác độc, cư nhiên dùng ám khí với ta, tam công tử quang minh lỗi lạc như ta làm sao có thể thích thứ kia, oh, thế nhưng hắn không biết ta bách độc bất xâm, có lẽ giờ phút này đang chuẩn bị nhặt xác cho ta đây.”

Lâm Thành Trác cau mày, đột nhiên hỏi, “Vây còn nàng. . . .”

Lâm Phượng Âm nhìn vẻ mặt nôn nóng của hắn cũng biết hắn đang hỏi người nào, khoát khoát tay nói, “Thiếu chút nữa bị nhiếp tâm tà thuật của tên kia mê hoặc, ta điểm huyết nàng, hiện tại đang ngủ rồi.”

“Vây thì tốt.” Tâm Lâm Thành Trác rốt cục thả lỏng.

Lâm Đường Hoa nói, “Người này xem ra không đơn giản, có thể khiến người lưu tâm.”

Lâm Phượng Âm thu lại ý cười, nhìn chăm chú nói, “Kiều lão gia chết, tự sát, nhưng, hắn bị tà khúc mê hoặc, cả người đều bị khống chế. Trong khúc hát kích thích ký ức u tối trong lòng, khiến bọn họ sợ hãi cực độ, cuối cùng dẫn tới tự diệt.”

“Nga?” Lâm Đường Hoa ngẩng đầu, đi tới bên cạnh một chậu hoa lan, cười nói, “Không nghĩ tới Ma La mỹ nhạc của tộc Thánh nữ đã trở lại giang hồ, chúng ta thật sự phúc ba đời mới có thể nghe.”

Lâm Phượng Âm gật đầu, “Ta cũng là lần đầu tiên nghe, mặc dù xen lẫn trong hí khúc nhưng vẫn có thể nghe được, thanh âm kia vừa giống tiếng sáo vừa giống huân [1], nhưng lại trầm thấp đè nén. . . .”

[1] Một loại nhạc cụ

“Giống nga.” Lâm Đường Hoa ngắt phiến lá vàng, tựa hồ hết sức thương tiếc bồn hoa lan, nói tiếp, “Ngày trước tộc Thánh nữ có một loại quái thú vóc dáng rất to gọi là voi, bọn họ dùng nga voi làm tù và, người nghe thấy, đại khái là âm thanh phát ra từ thứ này.”

Lâm Thành Trác đập bàn, “Nói như vậy, tộc Thánh nữ vẫn còn thủ hạ?”

Lâm Phượng Âm gật đầu, “Có thể nói như vậy, nhưng ta không hiểu bọn họ có mục đích gì. Kiều lão gia chết, là diệt phe cánh lớn nhất của Lâm gia chúng ta, người có lợi ích lớn nhất là Phùng gia ở Diệu Châu cùng Tư Đồ gia ở Kỳ Châu, chẳng lẽ bọn họ cùng người tộc Thánh nữ liên hiệp, muốn hủy Lâm gia ta?”

Lâm Đường Hoa ngắt hoa lan, đặt ở chóp mũi ngửi ngửi nói, “Mục nát cùng sắp mục nát đều không thể để lại, tiên hạ thủ vi cường [2] vẫn hơn.”

[2] Ra tay trước thì chiếm lợi thế.

Lâm Phượng Âm cười xảo trá, nụ cười kia tà mị động lòng, hồi lâu hắn mới mở miệng nói, “Vây thì bắt đầu từ nhi tử Kiều Dân của Kiều lão gia đi.”

**

Kiều phủ.

Mành trắng màn che trắng, linh đường [3] lạnh lẽo, ở sân trước là lễ cầu siêu, người làm đều quỳ xuống, lại không thấy chủ nhân Kiều Dân hiện giờ của Kiều gia.

[3] Nơi để linh cữu.

“Công tử, đây là Kiều Dân.” Ngọc Hoàn nhẹ giọng nói.

Kiều Dân đi vào, đưa tay nâng cằm Ngọc Hoàn lên, đắm đuối cười hỏi, “Sao vậy, Ngọc Hoàn nhanh như vậy đã nhớ ta?”

Ngọc Hoàn cũng cười một tiếng, vươn tay chặn lại tay hắn nói, “Thật nhanh đã nhớ người, nhớ người nóng lòng muốn chết đây.”

Kiều Dân cả kinh, vốn định dạy dỗ nữ nhân này một phen, nhưng thoáng nghĩ đến chuyện mười ngày trước lại nén giận. Hắn nhìn vào trong phòng, chỉ thấy một công tử bạch y đứng trước bàn đưa lưng về phía hắn, tựa hồ là xem cha hắn khi còn sống viết cái gì. Hắn chỉ cảm thấy tấm lưng ưu nhã kia, lại lộ ra sự lạnh lẽo,

sống lưng thẳng, cơ lưng rắn chắc, cả người phát ra sát khí, giống như ngay cả một con muỗi chạm vào hân cũng sẽ chết không chỗ chôn.

“Tại hạ Kiều Dần bái kiến công tử. . . .” Kiều Dần bất ngờ run lên, vội vàng chấp tay thi lễ, giọng nói cung kính.

Bạch y công tử ngừng tay, từ từ xoay người, Kiều Dần dè dặt nhìn, trong lúc chạm mắt với hân liền lập tức hóa đá. Ánh mắt người này, quá lạnh! Lạnh đến thấu xương! Thật giống như một thanh hàn đao trước ngực khiến người không thể nhúc nhích, vừa như máy chém kẻ cổ khiến người hít thở không thông.

“Công. . . . tử. . . .” Kiều Dần không dám nhìn nữa, nặng nề cúi đầu, thân thể cúi thấp hơn, phục tùng.

Thu Vô Cốt nhìn Ngọc Hoàn, Ngọc Hoàn đi tới, cầm tờ giấy vết mực chưa khô trên bàn đưa cho Kiều Dần nói, “Đây là cách điều chế một loại cổ độc, ngươi xem rồi vấy vào thi thể cha ngươi, xà trùng (rắn và côn trùng) sẽ đến gặm thân thể hân ngay cả hài cốt cũng không còn.”

Kiều Dần nhận lấy, cung kính, “Tạ công tử chỉ giáo.”

Thu Vô Cốt tựa hồ như nhìn về nơi khác, con ngươi chăm chú nhìn một bức họa trên tường, không chút cảm xúc hỏi, “Nữ nhân này là ai?”

Kiều Dần cắn răng nói, “Là mẫu thân của tiểu nhân.”

“Rất đẹp” Thu Vô Cốt đánh giá, “Bất quá người như vậy, chết thật tiếc, nếu bây giờ còn sống, chắc chắn sẽ vẫn xinh đẹp thướt tha.”

Lời này như mũi dao nhọn cắm vào lòng Kiều Dần, tay của hân càng siết lại, cầm thật chặt tờ giấy kia.

32. Chương 32: Huệ Chất Lan Tâm [1] Hiểm Thấy

[1] Chỉ người cao nhã, thanh khiết.

Hân chết cũng không hết tội! Hân chết cũng chưa đủ! Mặc dù hân đã chết, cũng muốn để thân thể hân ném tàn ngược thống khổ!

Hân sẽ không quên, ban đầu nam nhân hèn yếu kia, biến hân thành mồi côi chịu đủ khuất nhục như thế nào!

Nương hân, bất quá chỉ là một nha hoàn bưng trà rót nước, nhưng bởi vì hát hay mà được hân coi trọng, một đêm **, mặc dù cho nàng thân phận thì thế nào, bất quá chỉ là một thiếp thất hèn mọn!

Ngày ngày, nàng giống như nha đầu tầm thường bị chánh thất hành hạ, cuối cùng còn ra lệnh cho đầy tớ, thay nhau lăng nhục nương hân! Vùng vẫy không được, nương nắn lòng thoái chí, mặc cho thân thể kia như thi thể bị đùa giỡn, bị ái dục xâm chiếm, không nhúc nhích.

Mà năm đó, Kiều Dần bất quá chỉ là một hài tử ba tuổi, hân trở mắt nhìn những thân thể xích lửa trên giường dây dưa, nhìn nương ánh mắt trống rỗng tuyệt vọng, hân muốn khóc, lại không thể! Hân chỉ có thể cắn môi thật chặt, đối diện với những lời nhục mạ của đại nương cùng nhị nương, mười tám năm qua, thanh âm bén nhọn của các nàng không ngừng vọng vào tai hân, các nàng nói, “Người phải trả giá chính là ngươi, nghiệt chủng!”

Từ lần kia, mẫu thân tựa hồ như một người câm, ngày ngày đều giống như một pho tượng gỗ ngồi ở hành lang, mặc dù mấy kẻ từng làm nhục nàng đi qua, nàng vẫn im lặng như cũ.

Ngày thứ ba, cha rốt cuộc đã tới, không lo lắng cũng không trừng phạt, chẳng qua là đưa tỳ bà cho mẫu thân nói, “Ta hôm nay muốn nghe ‘Mẫu đơn đình’.”

Ba ngày, suốt ba ngày không ăn không uống không nghỉ không ngủ, vẻ mặt nương không hề có chút khác thường, thời điểm nghe những lời này liền rơi lệ lã chã, nàng cúi người, nói, “Lão gia, đọc hoàng tuyền, ta chờ người.” Sau đó nàng chạy đi như mũi tên ly cung, “oanh” một tiếng đụng vào tường, đó là nơi mà nương cả ngày ngừng mắt nhìn, nương trước kia luôn nói, “Chính là ở bờ tường này, nương hát mấy câu ‘Mẫu đơn

đình', cha người trùng hợp đi qua vô cùng vui vẻ, nhiều ngày mi mục đưa tình rồi cuối cùng là một đêm ân sủng. . ."

Chuyện đã qua rành rành trước mắt, mười tám năm, đầu người máu chảy đầm đìa, con người vĩnh viễn không nhắm kia, thân thể tràn đầy khuất nhục và oán hận, còn có dáng vẻ thờ ơ hèn nhát của người nam nhân kia, cũng thật sâu khắc vào lòng hắn. Cùng với đau đớn bị nhục mạ và đánh đập! Đó là mẫu thân, người duy nhất yêu thương hắn trên cõi đời này! Đó là mẫu thân tình nguyện đập đầu quỳ xuống trước các phu quân cũng muốn bảo hộ hắn chu toàn!

Là nam nhân hèn yếu không có chí tiến thủ kia, trong lòng của hắn chỉ có ca hát, trầm mê với ca hát, chưa từng động tình động tâm với một ai! Như vậy cũng tốt, chỉ có như vậy hắn mới có thể dễ dàng cướp đi tất cả những gì thuộc về hắn! Hắn độc chết đại nương nhị nương, quất roi lên thân thể của bọn họ, mặc cho chim muông gặm cắn xé nát! Hắn cùng với Ngọc Hoàn lấy tính mạng của cha hắn, nhìn hắn tự chặt đầu mình xuống thật là thống khoái!

Ra cửa, Kiều Dần tiễn khách. Ngọc Hoàn mở ô đưa tới trước mặt Thu Vô Cốt, che ánh nắng giúp hắn.

Thu Vô Cốt giơ tay lên, gạt ô đi, cười như hoa quỳnh nở rộ, "Ngọc Hoàn cho là, Thu Vô Cốt hôm nay vẫn còn là hài tử e dè vô năng năm đó sao?"

Ngọc Hoàn mím môi, cúi đầu, "Công tử, là Ngọc Hoàn đa tâm."

"Không trách người, ta cũng biết người nghĩ cho ta. Ngọc Hoàn, chúng ta làm bạn mười ba năm, người biết ta rõ nhất, ta coi trọng người nhất, hi vọng người không cô phụ tín nhiệm của ta."

Lời của hắn như vô tình nói ra, nàng nghe lại thấy nặng như Thái Sơn!

Đúng! Làm bạn mười ba năm, nàng chứng kiến toàn bộ quá trình từ một thiếu niên ngây thơ chất phác rụt rè thành một kẻ giết người như ngóe lãnh tâm tuyệt tình! Hắn nói, hắn tín nhiệm nàng, nhưng tín nhiệm này không cho phép nàng phạm bất cứ sai lầm nào, chỉ hơi lơ là, nàng sẽ rơi xuống địa ngục không đáy!

**

Theo quy củ giang hồ, cha chết, con sẽ phải túc trực bên linh cữu bảy ngày, mà bảy ngày này, võ lâm cũng không yên ổn.

Một trong bốn tiểu gia thành Hoa Châu, Hà gia Trịnh gia bình an vô sự, nhưng có hai nhà gặp biến. Quản gia Dung gia chết, toàn bộ tiền mặt châu báu trong kho bị trộm, Thành gia có hai phu nhân chết, hơn nữa có một đứa bé chết từ trong trứng nước. Thủy triều ngầm trong thành Hoa Châu liên nổi lên, rất nhiều thương nhân quan gia cũng gặp biến, mà trong đó đều có một điểm giống nhau: bọn họ đều từng đi xem Kiều lão gia biểu diễn hí kịch, chính mắt thấy toàn bộ quá trình hắn chết.

Lâm gia thoát nhìn vô cùng bình tĩnh, thật ra đã sớm đề phòng, cho tới hôm sau Lâm Triều Hi tỉnh lại, gặp người làm lại phát hiện họ đều mang theo kiếm.

"Oanh Oanh, người có biết có chuyện gì xảy ra hay không? Sao ngay cả nha đầu giặt quần áo cũng mang theo vũ khí?" Lâm Triều Hi vừa ăn cháo vừa nhìn ra ngoài cửa.

Oanh Oanh cũng liếc mắt nhìn rồi lắc đầu nói, "Đây là lệnh của đại thiếu gia, Lâm gia toàn bộ tăng cường cảnh giác, người nào cũng phải mang theo vũ khí."

Lâm Triều Hi nhìn Oanh Oanh hỏi, "Còn người?"

Oanh Oanh mím môi, giống như nghĩ tới điều gì gương mặt khê đỏ, nàng đưa tay lấy cây trâm xuống nói, "Đây là đại thiếu gia đưa cho nô tỳ, nói có thể phòng thân."

Lâm Triều Hi cẩn thận xem, đó là một cây trâm tinh xảo khắc hoa, phía trên là ngọc thạch màu đỏ, nhưng làm người ta lóa mắt chính là hoa văn khéo léo trên trâm, tựa hồ có cơ quan bên trong.

"Chủ mẫu cẩn thận!" Oanh Oanh giơ tay ngăn cản, vội vàng đoạt trâm lại, giải thích, "Ngọc thạch này không thể đụng vào, sẽ tự động bắn ra kịch độc!" Nàng cẩn thận chạm nhẹ qua cây trâm nói, "Chỗ này thì có thể mổ."

Lâm Triều Hi nhìn đồ vật cơ quan xảo diệu này, khen không dứt lời. Trâm thảo xuống, bên trong là mảnh sắt cực nhỏ! Đoán chừng nếu tùy tiện chạm vào da máu cũng chảy không ngừng, không trách được phải làm vỏ che. Lâm Thành Trác thật đúng là dụng tâm! Biết Oanh Oanh không có võ công liền chế tạo vật phòng thân cho nàng, thời khắc mấu chốt cũng có thể bảo toàn tính mạng.

Đang suy tư, Lâm Đường Hoa đã đi vào, trong tay cầm một cái mâm, mới vừa vào ngưỡng cửa mùi thơm liền lan tỏa, gian phòng cũng phản phát ánh sáng nhu hòa chiếu rọi.

“Nhi tử, người đây là?” Lâm Triều Hi nhìn ưu nhã Lâm Đường Hoa, còn có bồn hoa lan cũng ưu nhã mà hân đang cầm trên tay.

“Đây là loại mới, mang đến cho mẫu thân thưởng thức.” Hắn đi thẳng vào phòng rồi ngồi lên ghế, hắn bắt đầu gọt trái cây cho Lâm Triều Hi để bữa bọn họ qua một bữa, bày bồn hoa lan kia.

Lâm Triều Hi không khỏi không quan sát nam tử đối với hoa lan cực kỳ tinh tế ôn nhu kia, quân tử như lan mỹ nhân như ngọc, hắn cùng hoa lan ngạo nghễ lạnh nhạt hô ứng cho nhau, thậm chí có thể nói là hòa làm một thể, dù là người nào cũng không thể dịch chuyển tầm mắt.

Lâm Đường Hoa xoay người, hướng nàng cười nhạt, hương hoa lan bỗng bành bay tới, giống như khói mù trong suốt bao phủ gian phòng, làm lòng người tĩnh lặng.

Đây là cực phẩm hoa lan thế gian chỉ có mấy cây, mùi hoa có thể giải trừ mê hương cùng độc khí. Hắn yêu thích hoa lan như thế, lại đem tặng nàng. Hắn khẽ thở dài, vân đạm phong khinh cười ôn hòa như cũ, “Nương, xin chăm sóc bồn lan này cẩn thận, đây là Đường Hoa tặng ngài.”

Lâm Triều Hi có chút thẹn thùng nhìn phòng, theo thói quen, mặc dù có người làm dọn phòng, chỉ mấy giây phòng đã bữa bọn họ. Nàng lúng túng cười ha ha, “Được được, con yên tâm, ta nhất định không để nó chết!”

Lâm Đường Hoa trong lòng bất đắc dĩ vô hạn, dù đối với hoa lan kia không đành lòng nhưng vẫn bỏ qua, hắn nhất định phải hết sức bảo hộ nàng chu toàn!

33. Chương 33: Mịch Phượng Kiểm Nhận Chính Chủ

Đêm tối, gió lạnh vi vu xào xạc, thổi cuốn hoa rơi đầy đất.

Cửa sổ kết một tiếng khe động, Lâm Triều Hi đang ngồi ở mép giường bỗng run rẩy, sau đó lại kết một tiếng, Oanh Oanh vội đóng cửa lại, vẻ mặt có chút hoảng sợ.

“Làm sao vậy?” Lâm Triều Hi hỏi.

Oanh Oanh có chút khẩn trương đi tới bên cạnh nàng nói, “Tối nay toàn bộ đề phòng, tất cả người làm cũng đi canh phòng các viện, đại thiếu gia bảo Oanh Oanh đi tới coi chừng ngài.”

Nàng nhú mày, hỏi, “Có tiếng gió?”

Dứt lời, chợt truyền đến tiếng bước chân, giống như có hạ nhân đang chạy thật nhanh.

Ngoài phòng có người kêu to, “Thủ vệ phòng chủ mẫu!” Nghe thanh âm này, chắc chắn là của Lâm Thành Trác.

Rồi sau đó là tiếng động đao kiếm, đinh đinh đang đang.

Lâm Triều Hi cau mày, lập tức đi tới phía cửa sổ, Oanh Oanh không kịp ngăn cản, chỉ thấy một thanh kiếm sắc bén xuyên vào, nàng kêu một tiếng, Lâm Triều Hi choáng váng, ngốc trệ tại chỗ. Nhưng thanh kiếm kia không chạm được vào người nàng, ngược lại bị một thanh kiếm khác đập trở về.

“Đóng cửa sổ!” Lâm Thành Trác hô to một tiếng, Mịch Phượng kiếm trong tay chấn động, cản lại thanh kiếm bất ngờ đánh đến.

Lâm Triều Hi phục hồi tinh thần, lúc này mới thấy rõ ràng thế cục trong sân. Tất cả người làm chia ra canh giữ ở cổng và sân, cầm kiếm cầm đao khí thế uy nghiêm, bọn họ cũng yên lặng nhìn hai người quyết chiến trong sân.

Áo bào bay phấp phất, hắc bào của Lâm Thành Trác lúc cao lúc thấp tung bay theo gió, người kia cũng một thân hắc y, lấy miếng vải đen che mặt, thân hình linh hoạt, công phòng có thứ tự, hai người song kiếm giao nhau, phát ra thanh âm làm lòng người hoảng sợ.

Lâm Triều Hi tựa vào cửa sổ, chỉ chừa một đôi mắt lộ ra bên ngoài tùy thời cảnh giác, mặc dù lúc này cũng tự vệ đóng cửa sổ khóa cửa, nhưng cao thủ so chiêu là đánh võ miễn phí, không nhìn chẳng phải thiệt thòi?

“Đã là cố nhân, cần gì che giấu.” Lâm Thành Trác quát một tiếng, kiếm sắc thật nhanh, nhẹ nhàng đảo qua liền khiến vải đen trên mặt người kia rơi xuống.

Vừa nhìn mặt người nọ, Lâm Triều Hi hai tay chống nạnh giận dữ rống, “Lâm Tông khôn khiếp, lại là người nhà!”

Lâm Tông cắn răng cười một tiếng rồi lui về phía sau từng bước, nói, “Đại công tử, kiếm thuật quả nhiên rất cao, nhưng cũng chớ quên, ta ở Lâm gia từ nhỏ hầu hạ chủ đã bốn ba năm, ăn muối so với người ăn cơm còn nhiều hơn, chỉ là kiếm pháp Lâm gia mà ta không ứng phó được sao?” Lâm Tông ngoài miệng phô trương, nhưng đã sớm ý thức được sự khác xa so với Lâm Thành Trác, kiếm pháp của hắn còn mạnh hơn của Lâm chủ mẫu! Mới vừa rồi một kiếm kia hắn không cách nào hồi kích, nếu hắn hiểu chiến, chỉ sợ một kiếm kia đã hướng cổ đoạt mạng hắn!

Lâm Thành Trác đứng khoanh tay, tóc buộc cao tung bay trong gió, càng lộ vẻ nghiêm nghị ngạo nghễ của nam tử, hắn nhìn Lâm Tông như nhìn một xác khô, lạnh lùng nói, “Tuân theo Lâm gia gia pháp! Kể phản nghịch không đáng sống! Hôm nay hành quyết tại chỗ!”

Nói xong, xuất kiếm! Nhanh như chớp giật gió tấp! Anh hùng cái thế khí vắt ngang thu!

Lâm Tông cũng khai kiếm ra đón, chỉ kém một chút kiếm của Lâm Thành Trác đã hướng đến mi tâm của hắn. Lâm Tông hướng kiếm sang ngang, sắt thép lạnh như băng chạm vào da, trong nháy mắt tránh ra, hắn hợp lực phản lại một kiếm kia, sát sau đó cúi người xuống, nhảy qua sau lưng Lâm Thành Trác muốn đánh lén. Lâm Thành Trác xoay tròn đồng thời lại xuất kiếm, tốc độ nhanh khiến mắt người bình thường không thể nhìn rõ, Lâm Tông cảm thấy bị kiếm khí dồn ép, không kịp vùng kiếm công kích, chỉ có liều mạng phòng ngự cùng né tránh. Lâm Thành Trác kiếm tốc cực nhanh, chỉ trong một giây thiên biến vạn hóa, hắc bào của hắn trong gió phát ra tiếng vù vù, lại làm cho Lâm Tông cảm giác như lá cờ ở địa ngục đang lay động, cảm giác bị áp bách cùng ép sát như vậy làm tim hắn đập rộn lên, ngay cả mắt cũng không dám nháy, chỉ sợ nhắm mắt một cái liền bị đâm một nhát! Kiếm thuật của hắn thật sự đã đạt đến đỉnh cao không chệ vào đâu được!

Lâm Tông biết nhất định phải thay đổi thế cục, Lâm Thành Trác thế tấn công mãnh liệt làm người ta nhìn không kịp, nhưng nếu rơi vào tình thế bị động thì cuối cùng sẽ trở thành con kiến mặc hắn giẫm đạp!

Nhớ lại bốn ba năm ở Lâm gia, hắn không khỏi mỉm cười. Hầu hạ cha của Lâm Triều Hi, rồi lại tận mắt thấy Lâm Triều Hi lên vị trí chủ mẫu, lại chứng kiến ba vị công tử Lâm gia trưởng thành, nhược điểm của Lâm Thành Trác, đại khác trên đời này chỉ có mẹ đẻ của hắn cùng quần gia này biết!

Buồng tim của Lâm Thành Trác ở bên trái! Từ khi sinh ra đã không giống người khác!

Lâm Tông một kiếm ra sức hóa giải công kích, một kiếm này cơ hồ đã vận hết toàn lực, khiến cho Lâm Thành Trác bất ngờ không phòng ngự bị đánh lùi nửa bước, Lâm Thành Trác cau mày, lại thấy Lâm Tông vẻ mặt thản nhiên, trong mắt thoáng qua một tia giảo hoạt cùng tự tin. Hắn lộn thân kiếm, nhưng lại dùng chuôi kiếm để công kích Lâm Thành Trác, giống như quỷ mị thoáng qua hắn, Lâm Thành Trác theo bản năng dùng kiếm muốn chém đứt kiếm hắn, Lâm Tông vọt qua bên phải Lâm Thành Trác, kiếm bên phải dễ dàng bị Lâm Thành Trác chém rơi, nhưng lúc đang rơi xuống đất, hai chân hắn hơi cong, tay trái đã cầm kiếm, lúc này đã vọt ra sau lưng Lâm Thành Trác, hắn cầm lại chuôi kiếm, tay trái đâm kiếm từ phía sau, lợi dụng lực tay, một kiếm này lực cực lớn, Lâm Thành Trác căn bản bất ngờ không phòng ngự, mắt khê đảo, cảm thấy như có người sau lưng, hắn lập tức gờ tay ngăn cản.

Lâm Tông vịn lần không nghĩ tới Lâm Thành Trác lúc này lại dùng tay trái không có chút phòng ngự nào đỡ kiếm, bàn tay kia lực đạo cực lớn, cư nhiên xoay ngược kiếm của hắn, lòng bàn tay rách một vết sâu, máu chảy không ngừng, nhuộm đỏ cả thân kiếm màu bạc.

Lâm Tông vẫn còn đang kinh ngạc, Lâm Thành Trác đã sớm xoay người, hai ngón tay trái gấp lấy thân kiếm. Rắc rắc, là thanh âm kiếm gãy, keng keng, kiếm bể hai nửa rơi xuống đất tạo thành thanh âm lạnh lẽo.

Tay trái bị thương lập tức nắm thành quyền, Lâm gia tuyệt học vô ấn quyền chiêu thức thứ nhất trong hai tư chiêu: thiên khai!

Một quyền kia gây nên thương tổn cực lớn! Là chiêu lực đạo mạnh nhất trong hai tư chiêu! Một quyền kia đánh vào buồng tim bên phải của Lâm Tông, hắn chỉ cảm thấy lực phủ ngũ tạng giống như vỡ vụn, trong phút chốc sét vang chớp giật, một luồng khí lưu trong ngực như muốn nổ tung, tựa như hang động chợt sụp đổ, tứ chi xương cốt cũng như đang từ từ gãy vụn.

Lâm Tông toàn thân run rẩy, không nghĩ hôm nay lại thất bại thảm trọng như vậy, rồi lại tâm phục khẩu phục! Lâm Thành Trác, không còn là tiểu tử lông vàng trời gà không chặt nữa! Không còn là hài tử ngây thơ khóc sụt sùi đùa giỡn náo loạn!

Lâm Thành Trác tay phải cầm kiếm, mũi kiếm nhắm thẳng vào đất, Mịch Phượng kiếm lóe lên trong đêm, so với ánh trăng còn đẹp hơn, thời khắc đó lam bảo thạch sáng lên, ánh ngọc sáng chói, so với hoa hồng nở rộ còn rực rỡ hơn!

Người làm Lâm gia vẻ mặt chăm chú, không chỉ là bọn họ, ngay cả Lâm Triều Hi không rành thế sự cũng biết xảy ra chuyện gì.

Lâm Thành Trác vô ý làm máu rơi vào Mịch Phượng kiếm, một cách tự nhiên mở phong ấn! Hắn chính là chính chủ thể hệ này của Mịch Phượng kiếm!

“Ha ha, chúc mừng đại ca.” Một tiếng cười nhẹ truyền đến, nhẹ nhàng mềm mại vô cùng dễ nghe.

Mọi người đồng thời quay đầu lại, người nọ giống như từ trên trời giáng xuống, từ cung trăng mà đến, y phục màu trắng ở dưới cây quế xanh ngắt, lẻ loi giữa hoa dâm bụt hồng thấp thoáng. Trong hương vị ngọt ngào của hoa quế là mùi thơm hoa lan, người này đi tới chỗ nào, nơi đó sẽ ngập tràn không khí dễ chịu.

Lâm Tông cau mày, mặt nhăn nhó, hắn che ngực lão đảo lui về sau.

Lâm Đường Hoa bước chậm tới, từ trong tay áo lấy ra một bình sứ, cẩn thận rắc bột thuốc vào lòng bàn tay Lâm Thành Trác, sau đó lấy vải ra băng bó cho hắn, giống như thờ ơ nói, “Tông thúc, vì sao không sớm rút kiếm đi, làm to chuyện rồi thất bại thảm hại chẳng phải càng thêm bị thương sao?”

34. Chương 34: Tiên Thù Trận Pháp Đoạt Mạng

Ánh mắt nhu hòa thường ngày của Lâm Đường Hoa xuất hiện tia sát ý trăm năm khó gặp! Hắn vung tay áo, tay áo màu trắng phiêu nhiên trong gió, trong nháy mắt, nhụy hoa quế bay xuống, phiến lá rơi xuống, trong chốc lát cây quế um tùm kia đã trở thành cây khô, chỉ còn lại cành cây trơ trụi, ở trong bóng đêm nhìn thật ghê người!

Mọi người dời mắt đến cây quế kia, tất cả đều không chú ý đến chuyện gì xảy ra với Lâm Tông.

Từng tiếng kêu thảm thiết làm người ta rợn tóc gáy từ trong vườn truyền đến, chỉ thấy Lâm Tông xụi lơ trên mặt đất lằn lộn giãy giụa, không bao lâu, hắn ngừng kêu gào, toàn thân cứng đờ nằm trên đất, chết không nhắm mắt!

Bao gồm cả Lâm Triều Hi, tất cả mọi người trợn to mắt, không nghĩ cũng không biết rằng, nhị công tử chỉ cần vung tay đã hủy một mạng!

Lâm Đường Hoa vẫn cười vân đạm phong khinh, giống như hành động giết người thảm khốc mới vừa rồi cũng không phải do hắn làm. Hắn quay người lại, đối với bọn hạ nhân thần thờ khiếp sợ cười nói, “Phiền các người xử lý thân thể cho tốt, chớ làm dơ bẩn vườn của ta.”

Tất cả người làm nhìn hai công tử tuyệt thế vô song này, bọn họ chính là hi vọng của Lâm gia! Là mặt trời mới mọc ánh sáng vạn tượng của Lâm gia!

Lâm Tông đã từng thống lĩnh bọn hạ nhân, võ nghệ đã là cường thế hiếm có, nhưng chỉ mấy chiêu đã thua trong tay đại công tử! Đại công tử ứng dụng tuyệt học Lâm gia xuất thần nhập hóa, là chủ của Mịch Phượng kiếm, đại công tử không giận mà uy, đã sớm là dấu hiệu huy hoàng lần nữa của Lâm gia!

Nhị công tử giống như trích tiên, hóa hữu hình thành vô hình, tay áo vung liền dễ dàng kết liễu một mạng! Tàn nhẫn quyết liệt không để cho địch nhân có cơ hội thoi thóp! Là thần tiên hay là phẩm phán địa ngục. . . . Không ai biết đằng sau nụ cười vân đạm phong khinh kia cất giấu mối nguy hiểm như thế nào!

Bọn hạ nhân rất cung kính lui ra, lần này bọn họ đã chân chính tin phục hai công tử này, mặc dù chủ mẫu không giống như xưa, mặc dù chủ mẫu mất hết uy lực, bọn họ vẫn có lãnh chúa oanh vĩ, diệu tổ quang tông, làm rạng rỡ Lâm gia!

Lâm Thành Trác nhìn Mịch Phượng kiếm ẩn chứa vô hạn sức mạnh, nó rung rung biểu thị nó đang chờ chiến đấu, chờ chém giết, chờ lấy máu từ cổ họng một chiêu mất mạng! Nhưng là, Mịch Phượng kiếm lại nghe lệnh của nữ nhân không có chút võ nghệ nào kia, giữa bọn họ. . . . Có liên quan gì sao?

“Nhân duyên, không phải do con người, là trời định, đại ca không cần phiền lòng.” Lâm Đường Hoa nhìn, mối nguy đã giải trừ, suy nghĩ của Lâm Triều Hi đã bị nhìn thấu, ánh mắt đầy thâm ý của Lâm Đường Hoa quét tới, nàng không khỏi run rẩy, thời điểm giết người cũng giữ được phong thái như vậy, mình đối với hắn chỉ là hạt cát trong sa mạc, hắn có hay không chỉ trong nháy mắt đã khiến mình đi đời nhà ma?

Lâm Đường Hoa khẽ mỉm cười nói, “Nương, hiện tại ngài có thể an tâm ngủ say.”

Lâm Thành Trác cũng ngẩng đầu lên nhìn nàng, cái nhìn kia tựa hồ ẩn chứa rất nhiều tình cảm, có rối rắm, mâu thuẫn, hoài nghi, không đành lòng. . . . Đến tột cùng là cái gì, tại sao, Lâm Triều Hi một chút cũng không hiểu. Nàng chẳng qua thấy bàn tay rỉ máu kia, tay áo đầy máu kia khiến cho nàng nhìn mà đau lòng.

“Tay đại thiếu gia bị thương. . . .” Oanh Oanh đứng một bên lú lú, Lâm Triều Hi lúc này mới phục hồi tinh thần, thấy hai người kia đã xoay người muốn đi, nàng vội vàng mở cửa hô, “Các người đi vào!”

Cước bộ dừng lại, Lâm Đường Hoa nhìn nàng một cái, Lâm Thành Trác cũng không có ý kiến, liền đáp ứng lời mời đi vào trong phòng.

Oanh Oanh vẫn đứng ở một bên, hai tay nhéo vấy thật lâu, khăn trương như muốn cắt nhỏ nó. Từ lúc mới khai chiến, tim của nàng nhìn theo bóng dáng đó cũng phập phồng, đập lợi hại, nhìn thấy hắn tay không ghèngh kiếm thiếu chút nữa liền ngắt đi.

Nàng dè dặt rót ly trà đưa cho Lâm Thành Trác, Lâm Thành Trác muốn dùng tay trái đỡ lấy, nàng vội vàng đổi sang bên phải, Lâm Thành Trác gật đầu cảm ơn, lúc này mới đổi tay phải đón lấy ly trà. Oanh Oanh đứng ở một bên chuyên chú nhìn, trong mắt tràn ngập đau lòng.

Lâm Đường Hoa nhìn thấy hết thấy, chỉ khẽ cười một tiếng, tự rót một ly trà nóng thưởng thức.

Lâm Triều Hi trầm mặc hồi lâu, cảm thấy không phun không vui, liền hỏi, “Nhi a, người mới vừa rồi dùng ám khí gì?”

“Ân? Nương muốn hỏi gì?” Lâm Đường Hoa cầm chén cười hỏi.

Lâm Triều Hi nuốt nước miếng, khoa tay múa chân, nói, “Người mới vừa rồi vung tay lên, cứ như vậy, sao đó lá rớt ào ào, sau đó lão gian tặc la hét rồi chết bất đắc kỳ tử! Có chuyện gì xảy ra?”

Nàng hai tay chống má, mở to hai mắt nhìn chằm chằm Lâm Đường Hoa, vẻ mặt ham học hỏi lại có ở một bà lão, làm cho người ta buồn cười.

“Hắn cả người đau đớn bởi vì gai nhọn đâm vào cơ thể. Mới vừa rồi ta khởi động tiên thù trận pháp, gai hoa tường vi trong vườn theo gió mà đến, đâm rách tất cả mạch máu nội tạng của hắn.” Hắn nói một cách bình thản, giải thích máu tanh chém giết từ trong miệng hắn ra đơn giản như trình bày “Hôm nay trời không có gió.”

Lâm Triều Hi lúc này mới hồi tưởng lại, mới vừa rồi Lâm Tông chết ở trong vườn, không phải là vườn hoa Lâm Đường Hoa tự thiết kế? Ban đầu Lâm Thành Trác cùng Lâm Phượng Âm “ấu ả” khiến cho nơi đó ngổn ngang, Lâm Đường Hoa đối với tàn hoa bại liễu thương tâm buồn bực không vui, nàng hào hiệp xuất vốn, hần chỉ mất ba ngày liền khôi phục thành một vườn hoa mới.

“Tiên thù trận. . . . Người là nói vườn hoa kia?” Lâm Triều Hi bật hỏi.

Lâm Đường Hoa gật đầu, còn nói, “Bất quá đó chỉ là một trận pháp che mắt, cho dù Lâm Tông kiến thức rộng rãi cũng sẽ bị lạc trong đó.”

“Cao, thật là cao! Cây tường vi a cây tường vi. . . . Ai có thể nghĩ tới đóa hoa xinh đẹp cũng có thể trở thành ám khí trí mạng!” Lâm Triều Hi không khỏi tán thưởng.

“Đẹp thường có độc, đẹp có thể sinh nguy, vật càng xinh đẹp, càng nhiều khói mù, đây mới là vô lâm.” Lâm Đường Hoa lạnh nhạt nói, Lâm Đường Hoa nghe xong lời này liền có chút bất đắc dĩ.

Nàng bắt đầu có chút hoảng sợ, “Đây mới là vô lâm”. . . .

Vô lâm là cái gì? Đó là cuộc sống trước kia nàng chưa từng trải qua, đao kiếm giao tranh, gió tanh mưa máu, nghiêng trời lệch đất. Nàng bắt quá chỉ là một con cá nhỏ lạc trong biển cả, phía trước có sóng cả mãnh liệt, sau có kình sa diêu man (cá voi, cá diêu, cá chình), từ khi tới đây đến nay nàng bao giờ cũng lo lắng hải hùng. Lâm gia, trong chốn vô lâm, vĩnh viễn không thoát khỏi số mệnh phân chia cao thấp. Ban đêm, vẫn thâm trầm yên tĩnh, dân chúng bình thường đều đắm chìm trong giấc mộng ngọt ngào.

Lâm gia phát sinh ám chiến, là tin tức bị che dấu, chỉ có người trong Lâm gia mới biết náo động một đêm này. Nếu không thể ngủ say thì còn có một nơi khác: Nghê Thường lê viên.

Lâm Phượng Hoa đi đến trạm dịch, nơi đó đèn đuốc sáng choang, tựa hồ đang đợi người hữu duyên tới nghe diễn.

Người trong Nghê Thường lê viên bắt đắc dĩ phải lưu lại ở trạm dịch, lão bản cũng là con hát đứng đầu, hần không bỏ son phấn, mặt nạ khắc hoa nhuộm màu, đồ trang sức đầy màu sắc đeo trên tay khiến cho người ta xem hoa cả mắt. Giờ phút này hần đang hát trên đài, bước chân tha thướt, gợn tay nhắc chân nhu nhả đến cực điểm, thiên kiều bách mị, so với nữ tử càng yểu điệu hơn.

“Lực bạt sơn hề khí cái thế, thì bất lợi hề chuy bất thệ. Chuy bất thệ hề khả nại hà, ngu hề ngu hề nại nhược hà!” [1]

[1] “Cai hạ ca” – Hạng Tịch

Sức nhỏ núi, khí trùm đời

Vào khi nguy cấp, ngựa thời chẳng đi!

Ngựa chẳng đi! Biết làm chi?

Ngu Cơ nàng hỏi, làm chi bây giờ?

Nam tử trên đài mị hoặc vô cùng, giọng lạnh lạnh, cười hỏi, “Tam công tử, không biết một khúc ‘Bá vương biệt cơ’ này của tại hạ như thế nào?”

35. Chương 35: Cuộc Chiến Giữa Quỷ Diện Và Ẩn Sĩ

Lâm Phượng Âm mặc trường sam màu tím, khác với vẻ ngang ngược quần áo lụa là thường ngày, hôm nay đứng ở đó quý khí ưu nhã, khí thế sừng sững giống như quân vương nhìn xuống chúng sinh thiên hạ.

Khóe miệng hần cong lên, mắt vẻ giảo hoạt tà mị thường ngày. Đào kép trên đài cũng không múa nữa, chỉ bình tĩnh nhìn hần. Vụt lên một cái, đón gió mà đứng, hai người hai mắt sắc bén nhìn nhau.

Lâm Phượng Âm khẽ cười nói, “Người hát ra được chín phần ai oán của Ngu Cơ, khó trách khó trách, sa cơ lỡ vận, tất đã thất bại, phải vì mình hát khúc bi ca đưa tiễn.”

Bàn tay nhỏ trắng nõn của đào kép đang nắm lấy áo bào run lên, lại vuốt một luồng tóc đen thùy mị trước mặt, nói, “Người sao lại biết, ta vì người tiễn đưa chứ?”

Lâm Phượng Âm cười ha ha, đúng lúc phát tay, mười ả sĩ mang mặt nạ màu bạc lóe lên xếp hàng thẳng tắp phía sau hắn. “Đại vương khí tấn, tiện thiếp sao có thể sống sót. Hôm nay đưa người vào hoàng tuyền, ngày khác sẽ lần lượt chém chết bè lũ của người, đưa đến bầu bạn với người, cũng không uổng hôm nay Lâm mỗ may mắn được nghe một khúc này của người.”

Đào kép thu lại ý cười, hai tay duỗi một cái, từ trong tay áo hiện ra hai tấm vải! Một đen một trắng, phía trên là hình tròn bằng đồng, hai đồng cầu bay về phía Lâm Phượng Âm, Lâm Phượng Âm không tránh không né, không hề hoảng hốt.

Chợt, giống như dời hình đổi ảnh, khi hồng cầu sắp chạm đến đỉnh đầu hắn, thân thể hắn chợt lùi về phía sau, mà mười ả sĩ lại hướng trước tấn công, một nhóm bóng đen tạo thành bức tường chắn, che chở Lâm Phượng Âm ở phía sau.

Khi hai tấm vải cuốn trên người của hai ả sĩ, đào kép nhú mày cười một tiếng kéo về, nhưng đến giữa không trung, tấm vải cuốn quanh người chợt biến mất, chỉ còn lại hai viên đồng cầu rơi xuống đất.

Lúc đào kép còn đang khiếp sợ, hai gã ả sĩ chạy thoát, xuất hiện phía trước Lâm Phượng Âm, như có khả năng ẩn hình lui xương!

“Người. Các người.” Đào kép kinh ngạc lùi về phía sau, “Các người là.”

Nửa câu sau còn chưa xuất khẩu, liền nghe một tiếng cười ra lệnh, “Giết!”

Mười ả sĩ liên tiếp bay đến, trong trời đêm tạo thành một đồ ánh hình tròn, chốc lát liền bao vây đào kép nước chảy không lọt.

Tấm vải trong tay hắn chỉ thích hợp với chiến đấu từ xa, hiện giờ đối phó gần không có tác dụng, hắn quăng vũ khí đi, cắn răng giữu cật, “Lâm Phượng Âm, hôm nay ta không chết thì người chết!”

Trong tay hắn có thêm hai cây đao cong, sáng ngời như ánh trăng, sắc bén như lưỡi hái. Hắn ở trên đài khoan thai xoay tròn, hai cánh tay mở rộng, đao cong giống như cánh dài tạo thành một vòng tròn xẹt qua mười ả sĩ.

Lâm Phượng Âm ánh mắt sáng ngời nhìn phía trên đài, nam tử gầy gò ngả nghiêng bay múa trên đài tự cho rằng có thể một chiêu chế địch, nhưng lưỡi đao dù sắc bén đến cỡ nào cũng không thể chạm đến người các ả sĩ!

Lưỡi đao sắc bén chèn vào, nhưng ả sĩ lại trong nháy mắt biến mất, chuôi đao giống như chưa từng chạm vào bất cứ vật chắn gì, chỉ quơ múa trong không khí.

Bọn họ nhảy trên nhảy dưới, lúc thì xuất hiện bên trái hắn, lúc thì xuất chưởng bên phải hắn, lúc thì từ phía trên đập một cước vào lưng hắn, khi thì từ dưới chui lên, đao cong cắm vào ván gỗ trên đài không rút ra được!

Đào kép hoang mang, không nghĩ kiếp này, có thể gặp người thần bí như vậy!

Những ả sĩ kia tựa hồ giỏi về phòng ngự hơn, không bằng hắn nhân cơ hội này chạy đi!

Chỉ một thoáng, đào kép kia sáng lạn cười, mặt nạ trên mặt hắn giống như thiên biến vạn hóa, khi thì là màu lam vân nhĩ, khi thì là màu đỏ dữ tợn, lúc lại vàng chói lọi xinh đẹp, lúc thì trắng nõn trang nhã, hắn xé tầng tầng áo bào ra, tất cả áo bào tạo nên màn đen cực lớn bao lấy hắn. Các ả sĩ tầm mắt bị ngăn trở, nhìn không rõ hành động của người bên trong.

“Thật không hổ là quỷ diện hoạn quan a!” Lâm Phượng Âm cười giễu một tiếng, ra lệnh, “Hoạn quan đại nhân hình như cho rằng các người chỉ phòng chứ không đánh đây, để cho hắn biết một chút chết cũng yên lòng.”

“Dạ!” Các ẩn sĩ trăm miệng một lời, bọn họ bắt lấy vấy bên hông, kéo ra một thanh nhuyễn kiếm! Thân kiếm so với các binh khí khác rất nhỏ, giống như một sợi dây, ép mỏng mềm dẻo như rắn, mười cây kiếm xuất hiện, bay quét ngang trời, chém vào màn đen!

Cuối cùng bọn họ bước lên, xuất kiếm! Màn đen kia giống như con nhím đầy gai, như mất đi sinh mạng chán nản rơi xuống.

Một tiếng kêu từ cổ họng. Trên đất là một thi thể gầy yếu, vết kiếm trên người đếm không hết, giới tính nam, nhưng không có tôn cấn.

Lâm Phượng Âm lúc này than nhẹ một tiếng đi tới trước, tay áo che mũi lại, giống như không quen ngửi mùi máu tươi. Trong mắt hắn mang theo khinh miệt, cười nói, “Một hoạn quan, cứ nhiên làm đào kép, đào kép bất nam bất nữ cũng không sao, nhưng hết lần này tới lần khác nổi giáo cho giặc vẽ đường cho hươu chạy, cho rằng Lâm gia ta hèn yếu vô năng sao?”

Một ẩn sĩ thu lại nhuyễn kiếm cúi người hỏi, “Công tử, xử trí như thế nào?”

Lâm Phượng Âm nhíu mày nói, “Để lại đây đi, người gõ mõ cầm canh nhìn thấy sẽ tự la nhặt xác.”

“Vâng!”

Hắn hơi gơ tay lên nói, “Trở về đi thôi.”

Mười ẩn sĩ ôm quyền chấp tay thi lễ, bỗng chốc biến mất không thấy.

**

Ngao ngao ——!

Một tiếng gào khiến chân mày Lâm Triều Hi nhảy dựng, đây là quỷ khóc hay sói tru?

Lâm Đường Hoa nghiêng đầu nói, “Đại ca, có phải Ma Diễn đói bụng hay không?”

Lâm Thành Trác nhíu mày lắc đầu, “Ta buổi chiều đã cho nó ăn, hẳn là ngửi thấy mùi máu tươi nổi lên cảnh giác.”

“Ma Diễn thật là có linh tính, cũng không hổ đại ca yêu thương nó như vậy. Nhớ ngày đó bị năm con báo nhỏ bao vây, thiếu chút nữa liền mất mạng, may mắn được người cứu, hôm nay trung thành đối với người cũng coi như là duyên phận.”

“Ta đi xem nó một chút, nếu không nó sẽ vẫn kêu.” Lâm Thành Trác nói xong đứng dậy, xoay người muốn đi, Lâm Đường Hoa cũng khẽ mỉm cười ý cáo biệt.

Lâm Triều Hi lúc này mới nhớ ra “Ma Diễn” nghe hết sức quen tai là ai, không phải là quỷ ngao độc nhất vô nhị kia sao?!

“Ta cũng đi!” Nàng không tự chủ thốt lên. Nơi này tối nay náo loạn như vậy mà còn muốn ngủ, không bằng theo bọn hắn náo nhiệt một chút, cũng coi như tăng thêm kiến thức.

Lâm Thành Trác dừng lại, sao đó gật đầu nói, “Hảo.”

Theo sát hai người kia qua tiền viện rồi hậu viện, nàng một đường cẩn thận nhìn quanh để tránh mầm tai vạ.

“Ma Diễn nhốt ở kia à? Tại sao bình thường ta rất ít thấy nó?” Lời vừa ra khỏi miệng nàng mới phát hiện mình vô ý, Lâm gia chủ mẫu sao có thể không biết chó nhốt ở kia? Nàng sao đó lại giải thích, “Nương tuổi đã lớn, trí nhớ cũng ngày càng kém, ài!”

Hai người kia không để tâm, đi vài bước, Lâm Đường Hoa quay lại cười nói, “Đến.”

Lâm Triều Hi nhìn lại, đó không phải là hồ Bích Thủy ở hậu viện Lâm gia sao? Nhưng nhìn bốn phía đều trơ trụi, ngoài nước ra, không hề thấy phòng ốc? Nhưng tiếng chó sủa không dứt lại càng ngày càng nhỏ, tựa hồ từ xa truyền đến như có như không.

“Ma Diễn đâu?” Lâm Triều Hi kinh ngạc hỏi.

“Ở dưới nước.” Dứt lời, bùm một tiếng, Lâm Thành Trác đã nhảy vào trong hồ, một trận rung động dâng lên, sau đó liền không thấy bóng dáng.

Lâm Triều Hi sợ hết hồn, lúc này Lâm Đường Hoa cũng tiến lên cười hỏi, “Nương, kỹ năng bơi của ngài thế nào?”

“A a a, ta, ta. . . . Bình thường. . . . Rất bình thường. . . . Ta không đi.” Nàng nói xong từng bước lui về phía sau, lại đạp phải một hòn đá, gương nanh múa vuốt ngã ngửa ra sau, Lâm Đường Hoa kịp thời ôm lấy eo nàng, tóc đen chạm vào gò má nàng, lan hương từ người hắt, tuấn nhan như ngọc, trong màn đêm càng thêm rõ ràng.

“Có lẽ, Ma Diễn cũng nhớ ngài, không bằng đi cùng.” Nói xong, hắt ôm lấy nàng, lặn xuống hồ.

36. Chương 36: Phượng Hoàng Rơi Xuống Nước Không Bằng Gà

Hồng rồi hồng rồi, dịch dung xuống nước sẽ chảy hết!

Lâm Triều Hi ở trong nước ra sức đạp, may mà bóng đêm bao trùm, dưới nước tuy có ánh trăng chiếu rọi nhưng không thể thấy rõ dung nhan đối phương. Lâm Triều Hi giãy dụa không ngừng, ra sức đẩy tay Lâm Đường Hoa ra, đáng tiếc đôi ngọc thủ giờ phút này thực sự giống như “ngọc”, đẩy thế nào cũng không lay chuyển.

Thở ra hai cái bong bóng nước, uống một ngụm nước, Lâm Triều Hi thở không thông liền bắt đầu ho khan, ho khan một cái liền khiến nước hồ tràn vào phế quản.

Trời đất mù mịt, hồ nước ánh sáng mờ mờ dập dờn, thủy táo trong hồ nước dường như cũng chào đón nàng, mí mắt nàng đau xót, tay Lâm Đường Hoa cũng dần thả lỏng, chẳng lẽ hắt bất thành linh chết đuối?

Hai cánh hoa mềm mại dán lên môi, sau đó mùi u lan thoang thoảng truyền vào miệng, đó là dưỡng khí, là bảo bối thư tâm lưu thông máu. Nàng không tự chủ bám lấy cổ người nọ, đối với “bình dưỡng khí” cứu mạng tham lam đòi lấy.

Hơi mát từ hồ nước phất qua, bốn cánh môi ẩm áp trần trọc quần giao, đầu tiên là truyền khí u lan, sau đó là cuộc chiến của hai lưỡi, lưỡi linh hoạt đảo, hắt ôm lấy chiếc eo mảnh khảnh của nàng, càng ngày càng gấp, nàng bầu víu cổ hắt, hai tay vuốt nhẹ, tóc đen ẩm ướt cũng sàu triền miên phiêu diêu trong nước, hai thân hình kề sát, nghe thấy tiếng tim đập thành thạch, dường như hô hấp cũng trì hoãn, lửa mạnh thiêu đốt là khi hai chân nàng quần lên eo hắt, giống như hai con cá yếu đuối ở trong nước, trình diễn một màn giúp nhau lúc hoạn nạn, tay áo lay động, ở trong nước tạo thành nhiều độ cung. Không nghe thấy phiền muộn thế gian, không nghe thấy tiếng ve kêu, hai người hoàn toàn đắm chìm trong ánh nước mỹ diệu, ướt át ngọt ngào.

Lâm Đường Hoa cười giảo hoạt, đây là lần thứ mấy nàng chủ động ngã vào lòng mình rồi? Nữ tử này tựa hồ không biết dè dặt là gì. Rõ ràng thông khí cho nàng, lại trở thành triền miên trong nước. Nếu không phải đêm khuya nước lạnh đè nén dục hỏa, bản thân chỉ sợ sẽ thật sự bị nữ nhân này khiêu khích một phen, cuối cùng chính là bị chiếm tiện nghi rồi còn tự mình chán nản.

Bất quá, mang người xuống nước cũng là việc đã định trước. Hôm nay, chính là thời khắc cởi bỏ mạng che mặt của người, thời buổi rối loạn, không bằng làm chút chuyện lý thú!

Thân tôn Lâm gia thế hệ nào kỹ năng bơi cũng rất tốt, cái gọi là “Bích Thủy hồ hạ Bích Thủy lao”, gia nghiệp to lớn của Lâm gia không chỉ một khu nhà cấp cao đã có thể nói hết, khắp võ lâm, đi tới nơi nào cũng có thể thấy được dòng của Lâm gia, mà khắp võ lâm, trừ bỏ thân nhân Lâm gia có ai biết dưới hồ Bích Thủy còn có một thiên lao thần bí!

Không ngừng lặn xuống dưới, ước chừng khoảng hai ba mươi thước, chợt thấy một ánh sáng vàng ảm ảm, đằng sau sóng nước phía trước tựa hồ có một cửa cổng từ từ mở ra.

Lâm Thành Trác dẫn đầu bơi vào, Lâm Đường Hoa di chuyển, cũng đưa Lâm Triều Hi vào theo. Bọn họ rơi về phía trước, một tiếng ầm vang, miệng cống đóng, nhưng vẫn có nước hồ tràn vào. Lâm Thành Trác bước đi hồi hắt, Lâm Đường Hoa khinh công trác tuyệt, ôm Lâm Triều Hi chạy như bay về phía trước, phía

cổng phía sau ầm ầm rơi xuống đất, Lâm Triều Hi kinh ngạc nhìn về sau, có hơn mười cửa cổng ngăn trở dòng nước! Mà tốc độ của bọn họ thì giống như cung rời khỏi tên!

“Ôi nường của ta a!” Lâm Triều Hi đặt mông ngồi xuống đất, Lâm Đường Hoa vậy mà không biết thương hoa tiếc ngọc quẳng nàng xuống đất!

“Người!” Lâm Triều Hi giơ tay muốn lên án, lại thấy lớp da trên bàn tay đã bị lột mất! Đôi tay già nua đầy nếp nhăn lại trở nên mềm mại! Trời ạ! Mặt nạ da người đâu? Rơi xuống nước rồi sao?!

Lâm Triều Hi hoảng hốt, không cần nhìn cũng biết mặt nạ da người đã bị lột ra rồi!

Ngao ô!

Tiếng quỷ ngao tru lên, thanh âm càng thêm đinh tai nhức óc, Lâm Triều Hi bịt lỗ tai cả người run lên.

Lâm Thành Trác chăm nhìn, khung cảnh sáng lên nhiều. Bạch y của Lâm Đường Hoa mặc dù dính nước, nhưng vẫn không nhiễm bụi bặm, nếu trước kia là thần mặt trắng, thì bây giờ chính là thủy thần! Hạt nước dính trên mặt, khiến cho lông mày càng đậm, khiến mắt phượng càng mờ lung, hấn cúi người, nắm lấy bàn tay trắng nõn của nàng trầm ngâm cười nói, “Da như băng, trắng mịn như sữa, nhẵn như son, hồng hào tinh tế.”

Lâm Triều Hi ghen lời trở mắt nhìn hấn, vì sao hai nhĩ tử này nửa điểm kinh ngạc cũng không có?

Lâm Đường Hoa ngẩng đầu, một đôi mắt ánh nước mùa thu khiến nàng á khẩu không trả lời được, nhưng lúc này lòng Lâm Đường Hoa cũng dao động, nữ tử ngâm nước, bỏ đi mặt nạ rườm rà, dưới ánh nền vàng, lại động lòng người đến như vậy.

Giống như đóa sen thanh tú hé nở trên mặt nước, không trang điểm mà nhan sắc như ánh bình minh ánh tuyết, tóc mai tán loạn, nước hồ chảy quét qua mày ngài, mắt sáng như vẽ, răng trắng đều, áo yếm đỏ, tóc đen bóng, khi ngưng ngừng tạo nên một loại kiều mị động lòng, ẩn bên trong đó lại là quật cường kiêu ngạo, hơi cần môi, đôi môi hồng phấn, như một quả anh đào phúng phính khiến người mơ màng.

Lâm Triều Hi ôm chí hướng không sợ đánh không sợ chết, ngẩng đầu tức giận nói, “Các người đều thấy rồi! Ta là hàng giả! Các người định thế nào, giao ta đến quan phủ tra xét hay giải quyết riêng?”

Lâm Đường Hoa cảm thấy buồn cười, nữ nhân này lời ra khỏi miệng luôn khác với người bình thường.

“Người chẳng lẽ không biết, người trong võ lâm từ trước đến nay không quan hệ với quan phủ?”

Lâm Triều Hi khấn trương nuốt nước miếng nói, “Vậy ý tứ của người là giải quyết riêng? Ta nói cho người, tự tiện dùng hình là thương thiên hại lý! Khi dễ người nhỏ yếu người người muốn chém! Nữ nhân yếu đuối như ta trời gà không chặt, nếu ta hương tiêu ngọc vẫn thì chính là tổn hại của nhân dân cả nước!!!”

“Nga? Ta còn không biết Tiểu Tịch cô nương thần thông quảng đại như vậy, tựa hồ tất cả mọi người thánh quốc đều đối với người ba phần cung kính, xin hỏi, cô nương là thần thánh phương nào? Là hoàng thân quốc thích hay dòng dõi quý tộc?”

“Ta. . . Ta là thần nữ! Thần nữ biết không?! Chính là đến để giúp Lâm gia các người thống nhất giang hồ!” Lâm Triều Hi ăn nói bừa bãi khuếch đại thổi phồng, ta đương đông kích tây 72 phép biến hình xem trích tiên người đối phó thế nào!

Lâm Đường Hoa khẽ nhíu mày, tựa hồ đang tự hỏi, sau đó hấn than nhẹ, “Lâm mỗ hơn 20 tuổi, còn chưa bao giờ giết qua loại nào ngoài người, đại ca, người đã giết thần thánh hay chưa?”

Lâm Thành Trác tựa vào một bên mí mắt, lắc đầu.

Lâm Triều Hi lui về sau một bước, nhìn trái nhìn phải, căn bản không có đường ra!

“Giết thần sẽ giảm thọ a! Đúng! Sẽ bị ngũ lôi oanh đỉnh bắt đắc kỳ tử tại chỗ! Lâm đại công tử, Lâm nhị công tử, các người hiền ngang phong hoa tuyệt đại, chính là cực phẩm hiếm có của nhân gian a, vì hưng vong của Lâm gia các người nhất định phải làm việc thiện tích đức!”

Lâm Đường Hoa đứng lên, vung tay áo đi tới cạnh Lâm Thành Trác hỏi, “Đại ca, tại sao không đi vào?”

Lâm Thành Trác cau mày, nói, “Ma Diễn hình như không thích nàng.”

Lâm Đường Hoa cười nói, “Ngoài đại ca ra, Ma Diễn ai cũng không thích, tính tình vô cùng ngay thẳng.”

Lâm Triều Hi vội vàng xua tay, tiện thể đứng lên nói, “Ta không đi vào ta không đi vào, nó chán ghét ta, ta cũng sợ nó, tốt nhất là đối phương nhượng bộ, cả đời không qua lại!”

“Thì ra lá gan của Tiểu Tịch cô nương lại nhỏ như vậy, yên tâm, Tiểu Tịch cô nương cùng ta cả đời đã định, ta sẽ bảo vệ người chu toàn, chiếc nhẫn kia. . .” (bản cv là chiếc nhẫn, nhưng ta nhớ trước đây là ngọc bội gì gì đấy thì phải)

Lâm Triều Hi liền á khẩu không trả lời được, đây là uy hiếp trắng trợn a!

“Người nói đi, đến tột cùng muốn làm gì ta, muốn chém giết muốn róc thịt tùy người!”

Lâm Đường Hoa lắc đầu, “Người phải sống tốt, người phải giả mạo cho đến khi tìm được mẫu thân thì thôi.”

Lâm Thành Trác cũng sâu sắc nhìn nàng một cái, không nói, đi đến một chỗ lõm sâu, hẩn cầm nén, Lâm Đường Hoa theo sát sau, Lâm Triều Hi cắn chặt răng, bắt đắc dĩ đi theo. Đi xuống thang lầu uốn lượn, ẩm ướt chật hẹp, càng vào sâu tiếng gào thét càng lớn, Lâm Triều Hi run rẩy, một chậu da gà rơi đầy đất, nàng nắm chặt tay áo Lâm Đường Hoa, một khắc cũng không buông, còn vén áo hẩn lên rồi chui vào.

37. Chương 37: Lâm Gia Sâu Không Lường Được

Địa lao có thể nói là sâu không thấy đáy, không biết sẽ quanh co đến tận đâu, Lâm Triều Hi mồ hôi lạnh toát thân, màng tai vì tiếng kêu của Ma Diễn mà đau nhức, bước đi cũng trở nên cứng ngắc trì trệ.

“Ai ui!” Nàng căng thẳng quá mức, giẫm hụt lên cầu thang, may mắn ở phía trước có một tấm lưng ấm áp chống đỡ, nàng ngã xuống nằm úp sấp bất động trên đất.

Lâm Đường Hoa bị liên lụy nâng khóe miệng, thật sự không biết làm gì. Không biết hiện tại bản thân mình bộ dáng chật vật đến mức nào, quần áo tuy rằng đã được hong khô bằng nội lực, nhưng nữ tử này cứ không dứt công kích bất ngờ, quần áo sạch sẽ cũng dính phải rêu cùng nước bẩn, vải dệt bằng phẳng cũng sẽ bị nàng nắm nhăn.

“Tiểu Tịch cô nương.” Lâm Đường Hoa bắt đắc dĩ gọi nàng.

Không đứng dậy, nhất định không đứng dậy, trừ khi người công cô nãi nãi đi! Vai mỹ nhân a, thật thơm.

“Ma Diễn hình như rất không thích Tiểu Tịch cô nương.”, Lâm Đường Hoa thở dài, Lâm Triều Hi chớp mắt mấy cái, khuôn mặt dán sau lưng người nào đó ngẩng lên.

“Thế nhưng điểm này cũng không thể tránh được, Tiểu Tịch cô nương vốn không phải người của Lâm gia, ai!” Lâm Triều Hi lại nhích thêm một chút.

“Không biết bây giờ mẫu thân của ta thế nào, Tiểu Tịch cô nương tuy là thê tử mà ta đã định cả đời, nhưng làm hại đến Lâm gia ta, chẳng lẽ có một ngày ta phải vì đại nghĩa diệt thân sao.” Lâm Đường Hoa nói, giọng điệu toát ra mâu thuẫn cùng thất vọng. Lâm Triều Hi vươn tay giúp hẩn vén áo lên, triệt để giữ khoảng cách với hẩn.

“Lâm nhị công tử yên tâm yên tâm, tiểu nữ tử ta nhất định ngoan ngoãn, để đền bù lòng tham nhất thời của ta, các người bảo gì ta đều nghe.”

Rất cuộc, đường phía trước đã sáng rõ, ánh sáng thành linh ập tới khiến Lâm Triều Hi sửng sốt một chút, đối với cảnh tượng trước mắt không thể tin được, trở mắt đứng nhìn.

Đây không phải là địa lao sao? Vì sao lại là kho bạc?

Toàn bộ thứ ánh vàng rực rỡ được xếp ngăn nắp đều là vàng sao?

Tường vàng sần vàng, đồng lớn vàng thối, ở địa lao dưới nước to như một tòa thành, nhìn trái nhìn phải, giống như địa phủ vĩnh viễn nhìn không thấu, diện tích phủ Lâm gia rất rộng, chẳng lẽ ở dưới đất đều là chỗ giấu vàng?

Nàng không tự chủ đi lên phía trước, sững sờ cầm lên thỏi vàng, có mấy thỏi bị rơi xuống vang thành tiếng, bước trên của nàng giống như nặng ngàn cân, quay lại kinh ngạc hỏi, “Nơi này không phải để giam giữ phạm nhân sao?”

Bạch y của Lâm Đường Hoa không hề bị nhiễm ánh vàng xa xỉ, ánh sáng ấy phản xạ trong con ngươi hắc, một loại lạnh nhạt bình tĩnh coi như không, khóe miệng hắc khê nâng nói, “Lâm gia là thế gia giang hồ, không phải là phủ triều đình, giam giữ tội phạm làm gì?”

“Vậy cũng sẽ có kẻ địch chứ?”

“Kẻ địch?” Lâm Thành Hoa nhìn Lâm Thành Trác, cười nói, “Kẻ địch của Lâm gia, không có khả năng sống sót.”

Lâm Triều Hi cảm giác trong ánh mắt ôn nhuận kia lộ ra sự hứng thú, giống như kho bạc dưới mảnh đất này, hay như hồ nước trầm tĩnh ở dưới là sóng ngầm mãnh liệt, có lẽ mới là Lâm Đường Hoa chân chính? Nhưng lãnh ý lướt qua giây lát trong con ngươi sáng ngời khiến cho Lâm Triều Hi hoài nghi có phải là mình ảo giác hay không, có lẽ trích tiên vốn lạnh nhạt xuất trần như vậy, hay nàng lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử?

“Lâm gia lại có tiền như vậy, so với ta chúng kiến còn giàu có hơn. . . .” Đầu ngón tay nàng lướt qua châu bảo, kinh ngạc lú lú.

Ngao ngao ngao!

Tay nàng run lên, vội vàng chạy ra sau Lâm Đường Hoa, khuôn mặt lạnh băng của Lâm Thành Trác cũng dịu đi, không biết là thấy Ma Diễm hay vì thấy bộ dạng của người nào đó.

“Ma Diễm!” Lâm Thành Trác tiến lên một bước gọi.

Một bóng đen nhanh chóng bay ra từ phía sau núi vàng, thân hình nó cường tráng, giống như cười mây đập gió mà đến, theo đó là một tiếng kêu gào như có thể xuyên núi, thứ màu đen tròn tròn nhào vào lòng Lâm Thành Trác, như sự ôm ấp của một con gấu đen.

Lâm Triều Hi nắm lấy vai Lâm Đường Hoa, thò đầu ra nhìn.

Về mặt nghiêm túc muôn đời lạnh như băng của Lâm Thành Trác hiện lên sự nhu hòa ít thấy, nụ cười kéo dài không tan, giống như ánh mây tràn khỏi núi tuyết. Khóe môi hắc hơi cong, chuyên chú vuốt ve bộ lông của Ma Diễm, quỳ một gối xuống đất, lưng thẳng tắp, khuôn mặt nhìn nghiêng anh tuấn mê người. Hai chân Ma Diễm gồng gượng đứng thẳng, đầu lưỡi liếm lòng bàn tay hắc, trong lòng bàn tay kia vẫn còn vết thương phỉếm máu, ánh mắt đại gia hỏa kia như quả nho giữa hè, mắt màu tím đen tròn căng, tựa hồ đang vô cùng đau lòng vì chủ nhân bị thương, tiếng kêu của nó không tê tâm liệt phế như ngày thường, mà lại ô ô giống như con chó nhỏ mới sinh, vóc người tuy lớn nhưng tính hoang dã giảm đi không ít.

Lâm Triều Hi nhìn đến mê mẩn, bất tri bất giác đặt cằm trên vai Lâm Đường Hoa, không hề chú ý người nọ trong nháy mắt sững sờ.

Vì sao, Lâm Thành Trác giờ phút này mơ hồ lộ ra cô đơn, người kiên cường như vậy cũng sẽ nhạy cảm, giống như trên đời này chỉ có ngao khuyến (chó ngao) hiểu hắn đau tiếc hắn, nếu như có thể rời xa giang hồ gió tanh mưa máu giết chóc tranh đoạt, hắn sẽ không còn là người thừa kế Lâm gia Lâm đại công tử Lâm Thành Trác?

Nhẹ nhàng, yên tĩnh, loáng thoáng có tiếng nước truyền đến, một buồng ánh sáng vàng nhạt óng ánh làm người ấm áp, cả thân lẫn tâm đều hơi lạnh xuống.

Lâm Phượng Âm cả người ẩm ướt đi xuống nhìn thấy Tiểu Tịch và nhị ca dựa vào nhau, nàng dán vào lưng hắn, mà nhị ca lại mặc cho nàng tựa vào, bóng lưng hai người vô cùng thân mật, không biết vì sao, hắn có chút ghen tuông, hừ nhẹ một tiếng cắt ngang yên tĩnh trong buồng.

“Đại ca nhị ca, ta đã trở về.”

Lâm Triều Hi lúc này mới quay đầu nhìn hắt, Lâm Phượng Âm tuy toàn thân ướt đẫm nhưng cũng có ý vị mỹ nhân, khuôn ngực trắng nõn lộ ra khiến người mơ màng, tóc dài phân tán có sợi quấn ở cổ, có sợi buông xuống, có sợi dán trên hai má, thoát nhìn âm nhu tuyệt thể, khoe miệng bên trái khe khẽ nhếch, mắt phượng đào hoa hẹp dài hấp dẫn, giờ phút này hắt tựa vào tường tuyệt đẹp như hoa lê thấm mưa, bàn tay thon dài như ngọc đang ngẩng ngó thứ gì đó, nghiêng mắt, nhìn nàng lại làm như đang nhìn chỗ khác, giống như đang trầm tư, lại như đang dưỡng thần nghỉ ngơi, thật sự là tiểu thụ lười nhác yêu mị!

Lâm Đường Hoa cũng hồi thần, cười nhẹ nói, “Là ẩn sĩ của người lại ra tay, hay là hoạn quan quỷ diện kia quá yếu?”

Lâm Phượng Âm bật cười nói, “Thái giám bắt nam bắt nữ thì làm được cái gì, thế nhưng trên giang hồ hắt lại có chút danh tiếng, lần này mới biết ngay cả một kích cũng không chịu được.”

Lâm Thành Trác đứng lên, Ma Diễm ngoan ngoãn đứng một bên, nhưng lại dữ tợn nhe răng trợn mắt với Lâm Triều Hi, nàng lại chạy lên đứng cạnh Lâm Phượng Âm để lánh nạn.

Lâm Thành Trác nhìn nàng một cái, nói với Lâm Phượng Âm, “Người này dù sao cũng là người triều đình, trên giang hồ phần đông là võ lâm thế gia, kì lạ là hắt chỉ là một hoạn quan, võ công dù không nhất thiết phải cực tốt, nhưng thế lực lại không thể khinh thường. Ta chỉ nghĩ không thông, hắt làm sao lại có quan hệ với người trong tộc Thánh nữ, còn bán mạng cho bọn họ. . . .”

Lâm Phượng Âm ném vật đang cầm trong tay ngẩng ngó tới nói, “Đây là sáo làm bằng ngà voi, ta kiểm tra qua thì thể của hắt, trên người có dấu hiệu kia, hắt là người tộc Thánh nữ.”

Lâm Thành Trác nhíu mày, “Hắt đúng là người tộc Thánh nữ?” Trầm ngâm một hồi mới sáng tỏ, “Nơi nguy hiểm nhất cũng chính là nơi an toàn nhất, ẩn thân trong cung đình nhiều năm nhưng không hề để lại manh mối, xem ra người này vô cùng cẩn thận.”

Lâm Phượng Âm cười nhạo hừ nói, “Chính vì rất cẩn thận, võ công đã theo đường nào thì không chịu thay đổi, ở trong cung hầu hạ hoàng thân quốc thích hơn mười năm, dân chúng cũng không thêm để vào mắt, khinh địch tất sẽ bại, hắt vì lý do này mà chết.”

Lâm Triều Hi nghe không hiểu, chỉ tiếp lời nói, “Lâm gia không phải dân chúng bình thường, rõ ràng là phú hào đệ nhất. Phú khả địch quốc có quyền có thế, chính quyền này chẳng lẽ bỗng chốc có thể sụp đổ?”

Lời vừa nói ra, Lâm Thành Trác im lặng, ánh mắt Ma Diễm lại nguy hiểm như người phán xét, Lâm Đường Hoa vẫn vân đạm phong khinh nhìn nàng cười nhẹ, trong mắt tràn ngập thần sắc mà người không hiểu, Lâm Phượng Âm nhìn người nói không có chừng mực bên cạnh, không tự giác vươn tay vỗ vỗ đầu nàng, cười nói, “Nha đầu, người thật đáng yêu.”

Một câu này vô cùng sủng nịnh, nàng như ngã vào chiếc giường đệm hàng ngàn bông vải mà bật lên bật xuống, trong mắt phượng của mỹ nhân tràn ngập tình ý dạt dào, đây gọi là quyến rũ? Nhưng so với quyến rũ còn mê tâm hơn, là một loại sức quyến rũ, sức quyến rũ làm nàng bình tĩnh. Một câu “Nha đầu”, làm nàng tâm an, nàng giống như một con chó nhỏ lang thang tìm được một chủ nhân cho nàng ăn thật nhiều xương, vẫy đuôi mừng chủ mà không phải chịu cảnh màn trời chiếu đất, chủ nhân sẽ đối với nàng thật tốt. Một câu “Đáng yêu”, tựa hồ không phải lời nói của một kẻ phong lưu hoa tâm, hắt không phải dùng “Người thật đẹp, thật gợi cảm, thực làm ta **” để hình dung một nữ nhân sao? Nhưng câu này, lại giống như người yêu nhau sẽ nói, mang theo chút xúc động, khiến lòng nàng liền mềm nhũn.

Lâm Đường Hoa nhìn hai người đắm đuối đưa tình, tay hắt còn đặt trên đầu nàng, chậm rãi nhẹ lướt xuống dưới, muốn vuốt ve gương mặt nàng, mà nàng hơi chu môi anh đào nhỏ, ánh mắt lấp lánh nhìn chăm chăm hắt, giống như thiếu nữ vô tri hoàn toàn đắm chìm trong bể tình.

“Tiểu Tịch cô nương.” Lâm Đường Hoa bỗng nhiên gọi nàng, nàng thần nhiên quay đầu, tựa hồ không hề xoay người lại, nhìn đến Lâm Đường Hoa thì nhíu mày, khoe miệng hơi nhếch rồi hạ xuống, nàng chớp mắt hỏi, “Có chuyện gì?”

Lâm Đường Hoa nhìn Lâm Phượng Âm khẳng định, tay hắt ngừng giữa không trung, ánh mắt không hề dời đi, hắt chẳng lẽ đã thật sự động tình?

“Tiểu Tịch cô nương, sau này, người vẫn là chủ mẫu Lâm gia, ba chúng ta tận lực giúp đỡ người, cho đến khi tìm được mẫu thân mới thôi, đây là nghĩa vụ của người.” Nụ cười của hắn mang theo chút giảo hoạt, hơi cúi đầu tỏ vẻ lễ độ, Lâm Triều Hi lại cảm thấy mình sắp bị ba thần giữ cửa khổng chế chặt chẽ.

Lâm Thành Trác nắm chặt lấy chiếc áo làm bằng ngà voi nói, “Ngài mai chúng ta đến Kiều phủ.”

Lâm Phượng Âm nhíu mày, “Cùng nhau?”

Lâm Thành Trác gật gù đầu, “Làm to chuyện để gây chú ý, cho thấy Lâm gia làm việc quang minh chính đại trừ hại cho vô lâm. Bứt dây động rừng là vì muốn lộ ra dấu vết của kẻ làm chủ phía sau, một mũi tên trúng hai con chim.”

Ma Diên bên cạnh tựa hồ vô cùng hưng phấn, ngoa ngoa một tiếng nhưng răng nanh lại rưng ra, cười so với khóc còn khó coi hơn, nó trợn mắt nhìn Lâm Triều Hi, giống như khinh bỉ chỉ số thông minh của nàng còn không bằng mình.

38. Chương 38: Kiều Gia Đưa Tang Không Thuận Lợi

Ngày Kiều gia đưa tang, sáng sớm tinh mơ đã chiêm trống vang trời, từng đợt gào khóc thảm thiết.

Kiều Dần một giọt nước mắt cũng không có, nhưng khuôn mặt u sầu ảm đạm, khi đi ngang qua các dân chúng đều đồng cảm cho rằng đứa con hiếu thuận này buồn bã tích tụ, hẳn lúc này đang thăng quan tiến chức thuận lợi, ra lệnh mọi người thay hắn khóc vang, khóc ra khí thế rung trời, coi như chính hắn đưa tiễn người cha chết uất ức này.

Những nhà có danh ở thành Hoa Châu đều tới tiễn đưa, Lâm gia đứng mũi chịu sào, nhưng lại đến tay không, khiến mọi người khóc thút thít.

Lâm Triều Hi bị ba nhi tử bắt đứng ở phía trước, Lâm Thành Trác đứng sau lưng nàng, chỉ cần xoay người rụt cổ làm mất thể diện hắn liền bắn ra chuỗi kiểm điểm huyết làm nàng khó chịu, đã trải qua một lần ngã một lần khôn ra, lúc này về mặt nàng nghiêm túc không giận mà uy, cả người đứng thẳng, trên khuôn mặt già nua là một đôi mắt lấp lánh như sao, khi quan tài ra khỏi cửa khê nhú mày, bước chân không khỏi lui về phía sau một chút.

Lâm Thành Trác cau mày, không biết có nên nhắc nhở nàng hay không, Lâm Phượng Âm lắc đầu cười, giữ chặt tay Lâm Thành Trác. Hắn biết nữ nhân này sợ thi thể, huống hồ còn chứng kiến Kiều lão gia chết thể thắm nên trong lòng sẽ có bóng ma, vì thế hắn đưa tay ra, vuốt nhẹ bàn tay đang run của nàng.

Cảm nhận được nhiệt độ ấm áp truyền đến, lòng của nàng an ổn hơn, không cần quay đầu lại cũng biết đôi tay này là của ai, ngón tay thon dài mềm mại không xương, móng tay ngắn tròn trịa, nàng thích nín chặt ngón tay út của hắn, giống như đang nghịch đồ chơi, dưới tay áo hai đôi tay đùa giỡn, ít ai chú ý đến sự vuốt ve nho nhỏ ấy, ngoại trừ Lâm Thành Trác và Lâm Đường Hoa.

Kiều Dần đi sau đội kiêng quan tài, thở dài cúi đầu chào hỏi mọi người, thấy người Lâm gia mặt lạnh nghiêm nghị bỗng nhiên đứng thẳng.

Lâm Phượng Âm néo nàng, Lâm Triều Hi khụ khụ hai tiếng rồi gần từng chữ nói ra lí do trước đó bọn họ đã chuẩn bị: “Ha ha ha, Lâm gia đến đây chúc mừng.”

Hai chữ chúc mừng nói rất nặng, mọi người không khỏi hai mặt nhìn nhau, ngày đưa tang còn chúc mừng cái gì?

Kiều Dần nhếch miệng cười nói, “Lâm chủ mẫu nói chuyện hơi bất kính thì phải, Kiều gia ta tuy rằng không bì kịp đại nghiệp của Lâm gia, nhưng ở thành Hoa Châu cũng là chủ một phương, huống hồ tương giao với Lâm gia khá tốt. Hôm nay là ngày đưa tang cha ta, ngài lại tới chúc mừng, chẳng lẽ thấy cha ta chết oan nên vui vẻ sao?”

Quả nhiên nói năng khí phách, mười phần chính nghĩa!

Lâm Triều Hi cười nói, “Không phải vậy, bệnh thụ tiền đầu vạn mộc xuân [1], Trường Giang sóng sau đè sóng trước, lão gia qua đời, Kiều thiếu chủ chính là chủ mới của Kiều gia, chẳng phải quá vui ư?!”

[1] Bên cạnh cây bệnh có rất nhiều cây tươi tốt.

Kiều Dân thấy người tới không có ý tốt, lạnh giọng nói, “Tang phụ đau buồn, đau trong lòng ta, hư danh này đâu có thể so với việc phụng dưỡng cha mẹ! Chẳng lẽ Lâm chủ mẫu chết, ba vị công tử Lâm gia cũng vui mừng?”

Lâm Triều Hi bĩu môi, biểu cảm này xuất hiện ở một lão bà không khỏi có chút hoạt bát, nàng ngẩng đầu hơi do dự nói, “Vậy thật xấu, ta có ba nhi tử, vậy thì phải đánh nhau đầu rơi máu chảy. Nhưng Kiều công tử lại thuận lợi, đại nương nhị nương vừa mới qua đời, hiện tại phụ thân cũng không có, người cũng không có huynh đệ mà phải tranh đoạt, địa vị cao quý đạt được dễ như lật bàn tay!”

“Hừ, Kiều Dân ta sao có thể là người ham phú quý địa vị như vậy, Lâm gia hôm nay tựa hồ có ý chế nhạo, xin đừng trách Kiều Dân còn trẻ không hiểu chuyện, nếu không thật lòng muốn tiền đưa cha ta, xin rời đi!”

Lâm Triều Hi vội vàng xua tay, nói, “Kiều thiếu chủ sao cáu kỉnh như vậy?” Nàng thu lại nụ cười lạnh giọng nói, “Hôm nay ta vì bạn cũ Kiều lão gia đòi lại công bằng, Kiều Dân trăm phương ngàn kế, giết cha đoạt vị, mất trí, đạo trời khó tha!”

Mọi người ồ lên, tiếng nghị luận ồn ào. Hạ nhân bên quan tài cũng không biết làm sao, ngay cả tiếng kèn tiếng chiêng trống cũng dần dần ngừng lại, gió thu hiu quạnh thổi qua, không khí nhất thời lạnh ngắt.

Ở tầng cao của một lầu cách Kiều gia không xa, Thu Vô Cốt ngồi ở gần cửa sổ nhà gian thưởng rượu, ánh mắt lạnh lùng, ngón tay cầm chén rượu bỗng tăng thêm lực.

“Công tử.” Ngọc Hoàn chào, Thu Vô Cốt gật đầu cho phép nàng ngồi xuống.

Nàng theo mắt hần nhìn qua, Lâm chủ mẫu và ba công tử Lâm gia?

“Bọn họ. . . .” Ngọc Hoàn kinh ngạc thở dài.

Thu Vô Cốt lắc lắc rượu trong tay, ánh mắt như nhìn về phương xa lại như nhìn về cửa lớn Kiều gia, nói, “So với tướng tượng của ta còn nhanh hơn, xem ra hiệu suất làm việc của Lâm gia vô cùng nhanh!”

Ngọc Hoàn khẽ nhú mày, nói, “Quý diện hoạn quan bị Lâm tam công tử giết, nhưng, không phải là tự hấn. Trên thi thể có mấy ngàn vết kiếm, nông sâu không đồng nhất, cũng không chỉ do một người, vết kiếm đâm vào ít có máu chảy ra, có thể thấy được sức vùng kiếm của người đó, thủ thế cầm kiếm ổn định, không phải là kiếm khách bình thường.”

Thu Vô Cốt để ly rượu xuống, một con chim sẻ bỗng nhiên bay từ cửa sổ vào, không có mắt đậu trên vai hần, trong nháy mắt liền ngã xuống, cánh chim ôm lấy cơ thể cứng ngắc.

Ngọc Hoàn nhìn con chim sẻ chết không lí do ở dưới đất, nhú mày hỏi, “Công tử, thân thể của ngài không phù hợp tu luyện thánh tuyệt hàn công đệ cửu trọng, chủ nhân đã nói. . . .”

Thu Vô Cốt ngược mắt nhìn nàng, nàng không tự giác im bật.

“Ngọc Hoàn.” Hần nói, “Chỉ có trở nên mạnh hơn, mới không phải chịu nhục. Đạo lý này, nhiều năm trước ta đã nói với người.”

Ngọc Hoàn cắn môi, gật đầu nói, “Vâng!”

Thu Vô Cốt dường như hơi mệt mỏi, tựa vào ghế nhắm mắt nói, “Không có Kiều gia cũng được, ta không thích Kiều Dân động chân động tay với người. Huống hồ, tự đánh gãy một đoạn xương sườn, so với bọn họ tưởng còn khó hơn. Người đi giúp bọn họ đi.”

Lâm gia Kiều gia giằng co, không khí vô cùng căng thẳng.

Mọi người ít có cơ hội thấy ba công tử Lâm gia cùng xuất hiện, có thể nói là hào hoa phong nhã cương nhu kết hợp, làm người ta không thể dời mắt. Giờ phút này lại có Lâm gia chủ mẫu nổi danh võ lâm, khí thế áp đảo, Kiều gia thoát nhìn thế đơn lực bạc không thể địch nổi.

Kiều Dân tức giận, chất vấn, “Các người có chứng cứ gì nói ta soán vị đoạt quyền, chuyện giết cha là do các người bịa đặt!”

“Hi hi. . . .” Trong đám người vang lên một tiếng cười duyên, Ngọc Hoàn mặc váy xanh biếc đi ra, thành Hoa Châu không ai không biết yêu cơ tuyệt sắc này, nhưng khi thấy nàng tại đây lại cảm thấy kì quái.

Nghi hoặc trong mắt Kiều Dàn chợt lóe rồi biến mất, Lâm Phượng Âm thì nhếch miệng xem diễn.

“Tuy rằng Kiều Dàn thật sự giết cha, nhưng chúng ta không có bằng chứng để thuyết phục mọi người.”

“Đại ca, người không cần quan tâm, đến lúc đó tự nhiên sẽ có người làm chứng.”

“A, tam đệ nói không sai. Có một số người hẳn rất vui vẻ nhìn Lâm gia và dòng nhánh Lâm gia cắn xé nhau.”

Đây là thành quả thảo luận hôm qua của bọn họ, Ngọc Hoàn tới đúng lúc, chính là bằng chứng tốt nhất.

Ngọc Hoàn dừng bước, cung kính khom người chào Lâm Triều Hi, lại kiêu mị cười với người quen là Lâm Phượng Âm đứng sau lưng nàng, sau đó chào mọi người, nói, “Kiều lão gia là do Kiều công tử giết, hẳn viết thư nói với ta, đây này.”

Nàng cười duyên đưa thư cho người bên cạnh, nhóm người bắt đầu nháo nhác xem, có đại hán thì thầm: Ngọc Hoàn thân mến, ta đã giết phụ thân để lấy vị trí này, sau này ta là thiếu chủ Kiều gia, sẽ mang thật nhiều lễ vật đến đón nàng vào cửa, luôn nhớ nhung nàng, không thể say giấc, lòng ta sáng tỏ như ánh trăng trên cao, nàng có cảm thấy. . . .

Sau khi đọc, trong đám người có tiếng cười nhạo, đại hán đỏ mặt không đọc tiếp nữa, Kiều Dàn tức giận, Ngọc Hoàn che mặt thẹn thùng.

Có người hỏi, “Ngọc Hoàn cô nương, đây chính là phu quân sau này của người, nếu hẳn thuyền đắm không phải cô cũng chìm?”

Ngọc Hoàn lườm hẳn nói, “Ngọc Hoàn ta cũng không qua đêm với người, bán nghệ không bán thân, qua tay nhiều người ở thanh lâu không phải cuộc sống của ta, con đường êm ả nếu bị xáo trộn không phải sẽ rất buồn bực? Ta tự cho là thanh cao, sao có thể cam nguyện làm thiếp, không bằng một thân một mình tự do tự tại trong thành Hoa Châu. Huống hồ, bất hiếu bất nghĩa giết cha, người người đều tru.”

39. Chương 39: Khi Không Bay Tới Hồng Môn Yên

Kiều Dàn tuyệt đối không nghĩ rằng đồng minh sẽ bán đứng mình, giờ phút này đối diện với ánh mắt miệt thị của mọi người, hẳn đã vô cùng tức giận, không nói hai lời liền ra tay đánh về phía Lâm Triều Hi.

Ngọc Hoàn sớm biết tính cách nôn nóng của hẳn, người như vậy nghĩ cái gì thì làm cái đấy, tùy tiện nói hai ba câu là có thể làm dấy lên lửa giận của hẳn, vì vậy nàng hiện tại đang núp ở chỗ an toàn xem bọn họ đánh nhau.

Một quyền vung tới, Lâm Triều Hi vì bảo toàn mặt mũi Lâm gia nên không ôm đầu chạy trốn, Lâm Phượng Âm ở sau đã nhanh chóng ôm nàng vào lòng mình, sau đó nghiêng người xoay tròn, nhấc chân đá vào bụng Kiều Dàn.

Kiều Dàn lùi lại hai bước, hoảng hốt thấy trước mặt tối sầm, khí lạnh đánh úp lại, ép xuống nội lực mà hẳn vừa khởi xương.

Vô ấn quyền của Lâm Thành Trác đã vung tới, hẳn không nghĩ rằng Kiều Dàn sẽ trực tiếp công kích nàng nên chậm nửa nhịp, nhưng nếu có ý đồ làm nàng bị thương, hẳn tuyệt đối không cho phép!

Rất ít người thấy qua Lâm Thành Trác sử dụng vô ấn quyền, ít có người đáng để hẳn sử dụng Lâm gia tuyệt học, huống chi là hạng người võ công bình thường như Kiều Dàn, nhưng vì hẳn tức giận mà đánh ra một quyền phong cuồng (gió rít), một quyền vân tán (mây tan), một quyền thạch liệt (đá vỡ), đều là mười thành nội lực, bình thường chỉ cần sử dụng một quyền cũng có thể chấn động tâm phách của mọi người, thế nhưng hôm nay hẳn lại sử dụng cả ba quyền, nội lực tràn đầy, khiến không khí xung quanh ngưng kết, mọi người từng bước lui về sau, sợ bị sát khí nồng đậm kia gây thương tích.

Kiều Dàn cảm thấy trước mắt một màn tối đen, bầu trời và mặt đất hỗn độn cùng một chỗ. Ba quyền kia liên tiếp đánh vào ngực, khiến hắn không thể đánh trả cũng không có sức đánh trả, hắn quỳ trên mặt đất học máu không ngừng, ầm một tiếng, đầu hắn đập vào quan tài.

Lâm Thành Trác nhanh chóng rút ra Mịch Phượng kiếm, mũi kiếm kề trên động mạch ở cổ hắn, từ trên cao nhìn xuống hắn ở phía dưới.

Kiều Dàn sắc mặt xanh tím, máu tươi loang trên áo bào, tựa vào quan tài không có sức lực nói chuyện.

“Đợi một chút!” Lâm Triều Hi kéo tay áo Lâm Phượng Âm thò đầu ra kêu, thật sự không đành lòng thấy người khác bị đánh thê thảm như vậy, mặc dù vừa rồi Kiêu Dàn còn muốn giết nàng.

Kiểm của Lâm Thành Trác hơi lùi về sau, Kiêu Dàn thở hổn hển ngồi xui lơ bên cạnh quan tài, những người làm còn lại đã sớm bị dọa, chạy tới nơi khác len lén quan sát.

“Thả hắn đi, hắn bị thương đã nặng lắm rồi, cũng không thể làm chuyện thương thiên hại lý gì nữa đâu. . .” Lâm Triều Hi mím môi nói.

Kiều Dàn nhìn nàng cười giễu nói: “Người không cần giả mù sa mưa. . . . Ai chẳng biết chủ mẫu Lâm gia tâm ngoan thủ lạt, người cho rằng địa vị Lâm gia của các người ngồi chắc rồi hả? Ta giết cha, thì đã sao nào? Cũng chỉ là loại bỏ một chứng ngại vật mà thôi! Hắn không phải cha ta, cũng không xứng làm cha ta!”

Lâm Triều Hi bỗng nhớ đến Kiêu lão gia khi xưng diễn, không khỏi thắc mắc, đó thật sự là hắn sao? Nghĩ đến cái chết của hắn, nàng không khỏi cảm thấy toàn thân lạnh run, chỉ có thể dựa sát vào người Lâm Phượng Âm tìm ấm áp.

Nàng thở dài một tiếng nói: “Người chẳng phải muốn địa vị cao nhất của Kiêu gia sao, mở miệng nói với hắn là tốt rồi, sao người biết hắn sẽ không cho người chứ?”

Kiều Dàn sưng sốt nhưng ngay sau đó lại cười khổ nói: “Trong lòng của hắn chỉ có diễn kịch, tất cả đều là diễn kịch, một người trụ cột của gia đình vậy mà đến cả thê tử của mình cũng không có năng lực bảo vệ! Kiêu gia ta suy sút đều là lỗi của hắn! Hắn không quan tâm sinh tử của bất cứ kẻ nào, không quan tâm cái nhà này, thứ ta muốn, hắn không cho được!”

Lâm Triều Hi buông tay ra, nhìn hắn mà cảm thấy thương xót: “Kiêu Dàn, người thử nghĩ xem, hắn thật sự ngu ngốc như vậy sao? Kiêu gia, dầu gì cũng là một trong bảy thế gia võ lâm, là nhà có tiếng tăm đếm trên đầu ngón tay ở thành Hoa Châu, Kiêu lão gia nửa đời dong dỏng danh chấn giang hồ, thật sự là phế vật làm gì cũng sai sao? Người cho rằng những mảnh khé nhỏ người dùng để giết đại nương nhị nương, hắn không tìm được dấu vết gì sao? Kiêu Dàn, người còn chưa đủ trưởng thành, có câu nói: gừng càng già càng cay. Người làm tất cả chuyện này, Kiêu lão gia đều biết hết, giống như chuyện bọn họ đã làm với mẫu thân của người, người chết không thể sống lại, hắn không có cách nào truy cứu, oan oan tương báo khi nào mới hết, hắn muốn người hiểu rõ đạo lý này, cho nên cố tình giả bộ như không có gì, nhưng thật ra là muốn đền bù và bồi dưỡng người!”

“Người không cần ăn nói lung tung!” Kiêu Dàn vung tay hô to, sau đó chỉ vào quan tài nói, “Hắn? Hắn muốn đền bù cho ta? Hắn căn bản không biết mình nợ ta cái gì! Mẹ ta khi còn sống đã phải chịu bao nhiêu tủ nhục, hai mươi năm nay ta từng giờ từng phút đều muốn đòi lại gấp ngàn lần!” Hắn kịch liệt ho ra máu, nói đứt quãng: “Được làm vua thua làm giặc, các người không cần giả vờ lương thiện làm gì, cho dù ta chết, cũng muốn hắn không được chết tử tế!”

Không có ai biết lực lượng mạnh mẽ kia từ đâu mà đến, dường như nó mang theo thứ gọi là thù hận, khắc sâu mà dữ dội.

Kiều Dàn đã hoàn toàn kiệt sức, nhưng chính ma niệm cuồng dại đã khiến hắn gắng sức làm ra chuyện điên cuồng cuối cùng.

Lửa lớn dấy lên hừng hực, ở trước cửa lớn Kiêu gia như có mấy chục con hỏa long vĩ đại đang nhảy múa, quan tài gỗ phát ra tiếng đom đóm, kèm theo là tiếng cười điên cuồng của Kiêu Dàn, tiếng cười đó làm cho người ta cảm thấy rợn tóc gáy, rồi lại thấy thương cảm.

Quan tài được vẩy một lượng lớn rượu vàng, một chút lửa cũng có thể gây cháy lan, ân oán Kiều gia bị thiêu cháy trong đại hỏa, bùng lên rồi tan biến.

“Cuối cùng, hấn vẫn không tha thứ cho cha hấn, cũng không buông tha chính mình.” Lâm Triều Hi ngẩng nhìn ngọn lửa, lòng bàn tay túa ra mồ hôi, Lâm Phượng Âm nắm lấy tay của nàng, nói: “Nếu chấp niệm ăn sâu bén rễ, cho dù phong ba bão tố cũng không thể xoay chuyển.”

Gia chủ Kiều gia đột tử. Từ đó, bảy thế gia trong võ lâm thiếu đi Kiều gia ở Hoa Châu, bọn hạ nhân rồi rít rời đi, gia sản của Kiều gia bị quan phủ lấy đi, trong một tháng đó, cửa vào và cửa phòng đều bị phá, không biết để xây cửa hàng hay công xưởng.

Lâm gia lấy thân phận thế gia đứng đầu Hoa Châu bỏ tiền hậu táng cha con Kiều gia, thi thể bị hỏa táng thành tro, thế nhưng việc này cũng chỉ mang tính tượng trưng mà thôi.

Ngày hôm đó, trời sáng khí trong, ở tiền đường Lâm gia mỗi nữ lang thôn hỏ yểu dùng bữa sáng, một câu thông báo của Lâm Thành Trác khiến nàng kinh hãi.

“Cái gì?” Lâm Triều Hi đập bàn sợ hãi kêu: “Ta không đi!” Sau đó lại tức giận cầm con gà quay lên nói: “Muốn ta đi, phải để ta ăn ít nhất một nửa con gà này!” Nói xong, nàng trợn mắt, bẻ cổ con gà quay xuống, vẻ mặt khùng bố như đi chém đầu.

Lâm Thành Trác không ngạc nhiên, đã đoán được nàng sẽ cự tuyệt. Bát cháo trắng của Lâm Đường Hoa đã quấy nhiều lần, khói bốc lên nghi ngút, càng ngày càng đậm đặc mà hấn vẫn không ăn, không biết đang suy nghĩ chuyện gì. Còn Lâm Phượng Âm nghiêng người dựa vào ghế, sáng sớm đã lấy rượu nho thơm ngon ra uống, nhàn nhả không quan tâm tới việc không phải của mình.

Lâm Triều Hi nhìn ba người, khóe mắt rũ xuống, miệng chu lên, bắt đầu giả bộ đáng thương, giống như sắp khóc nói: “Người ta đang lúc tuổi xuân tươi đẹp, còn là một mỹ nữ, chẳng lẽ các người muốn ta mất cái mạng nhỏ này?”

Ba người con vẫn không nói lời nào, căn bản không thèm để ý một khóc hai nháo ba thất cổ của nàng. Tại sao chiều này không có tác dụng với bọn họ? Đi đời nhà ma rồi!

Lâm Triều Hi khóc không ra nước mắt, bọn họ, bọn họ lại muốn nàng đi tìm Thu Vô Cốt!

Thu Vô Cốt là người như thế nào? Hấn chính là địa ngục Tu La! Nàng lần trước chỉ nhìn hấn một cái đã thấy kinh hồn bạt vía, nếu ngồi đối diện hấn có lẽ sẽ chết ngay lập tức.

Lý luận của ba đứa con là: Hấn là người của tộc Thánh nữ, địch ý với Lâm gia không phải bình thường, có lẽ có liên hệ mật thiết với việc chủ mẫu Lâm gia mất tích, lúc này chưa tìm ra manh mối, từ hấn mới tìm ra được đường tắt, hướng chỉ Thu Vô Cốt sáng sớm đã phái người đến cửa đưa tin! Mời chủ quản của Lâm gia, rõ ràng là muốn một mình Lâm Triều Hi đến dự!

Hồng Môn yến, ai là Hạng Vũ ai là Lưu Bang*? Nàng tình nguyện biến thành con muỗi, ít nhất có thể tham sống sợ chết.

* Hạng Vũ và Lưu Bang: Theo đánh giá của các nhà sử học, Lưu Bang hoàn toàn trái ngược với đối thủ Hạng Vũ. Trong khi Hạng Vũ thường được thể hiện là một người lãng mạn và quý phái, Lưu Bang thường bị coi là thô lỗ. Hạng Vũ luôn tỏ ra nhân đức đối với các tướng và lính tráng. Tuy nhiên, Vũ lại là một nhà chính trị kém cỏi. Hàn Tín () miêu tả Hạng Vũ là “có lòng nhân của đàn bà”, có nghĩa rằng, theo ý Tín, sự “nhân đức” của Hạng Vũ chỉ là nhỏ mọn và không mang lại lợi ích cho chế độ cũng như nhân dân của Vũ.

Hạng Vũ cũng không biết cách sử dụng tài năng của các tướng; ví dụ, Hàn Tín từng là tướng dưới quyền Hạng Vũ, và sau này đã bỏ trốn theo Lưu Bang, trở thành danh tướng của họ Lưu, gây ra những tổn thất cực to lớn cho Hạng Vũ. Những vấn đề khác là cách đối xử tàn bạo của Hạng Vũ trong những chiến dịch quân sự, không chấp nhận phê bình và những lời khuyên khôn ngoan, cũng như không thể giao phó công việc cho người khác.

Trái lại, Lưu Bang là người dũng cảm và kiêu ngạo. Truyền thuyết cho rằng ông biết cách thao túng tướng lĩnh. Ông phong tước và cấp đất hậu hĩnh cho họ mỗi lần giành chiến thắng, vì thế ông được các tướng

lĩnh quý mến. Tuy nhiên, khi đã trở thành Hoàng đế, để đảm bảo tối đa quyền lực chính trị của mình, Lưu Bang đã đàn áp họ một cách tàn nhẫn và hành quyết rất nhiều người để tránh mưu phản, đáng chú ý nhất là việc sát hại cận thần khai quốc Hàn Tín và Bành Việt. Kinh Bồ buộc phải làm phản vì sợ cũng sẽ bị giết. Những điểm mạnh của Lưu Bang là khả năng đưa ra quyết định dựa trên những lời khuyên khôn ngoan của những người khác, sự sáng suốt thiên bẩm giúp ông biết rõ lời khuyên nào là tốt và lời khuyên nào không nên nghe theo; khả năng ủy thác công việc; và khả năng biết cách làm những người khác theo mình.

40. Chương 40: Bị Vạch Trần Thân Phận, Giết Người Diệt Khẩu

Nếu gọi Lâm Triều Hi là hàng nhái, vậy thì ba vị công tử Lâm gia chính là người quản lý hiệp hội chống hàng giả và bảo vệ thương hiệu 315, bọn họ chỉ ra vài chiêu, Lâm Triều Hi đã biến thành nhân vật nhỏ bé như tôm tép.

Ăn xong bữa sáng, Lâm Triều Hi ăn mặc đơn giản sau đó lên xe ngựa đã được Lâm Đường Hoa và Lâm Phượng Âm lo liệu trước.

Chiếc xe ngựa này nhìn vào phong nhã lịch sự mà không mất đi khí phách, rất có khí chất của Lâm Đường Hoa, nhưng quan trọng nhất là kết cấu bên trong, ván gỗ có kèm một lớp thép có tác dụng phòng công kích của đao kiếm, dưới chỗ ngồi còn có cơ quan ám khí phòng ngừa, chiến xa kiểu mới này quả là phương tiện cần thiết khi ra ngoài.

Đồng chí Lâm Thành Trác dịch dung thành người kéo xe, mặc vào quần áo vải gai được làm một cách cầu thủ, tay vung roi, khi đứng lên lộ ra một loại ngạo nghễ, nếu không đội mũ, ai thấy khuôn mặt lạnh lùng tuần tú kia sẽ vừa yêu vừa sợ.

Địa điểm hẹn gặp mà Thu Vô Cốt định ra là một trạch viện bên hồ nước vùng ngoại thành phía tây Hoa Châu, vừa đến cửa liền thấy bảng hiệu màu nâu nhạt trên vòm cổng, mặt trên là nét bút sắc bén: Vô Cốt viên.

Nổi cả da gà, vậy mà có người lấy làm tên, không phải đang nói “Người tới không thấy lại thấy xương trắng” chứ? Lâm Triều Hi sợ run cả người, quay đầu nhìn Lâm Thành Trác cầu xin, Lâm Thành Trác mím môi, nhìn khu vườn rộng lớn, đi xuống xe ngựa, từ trong ngực lấy ra một chiếc vòng đeo lên cổ cô, “Có gì nguy hiểm, cô thôi cái còi này, tôi sẽ đến ngay lập tức.”

Lâm Triều Hi nhìn vòng cổ trước ngực, là một cái còi làm bằng vỏ ốc vô không thể nói là đẹp hay không vì bị giấu trong vạt áo nên nhìn không rõ, nhớ tới võ công tuyệt thế của Lâm Thành Trác, cô gật đầu nói, “Chúc tôi may mắn bình an đi!”

Lâm Thành Trác nở nụ cười, lúc này gió thu thổi qua lá trúc trong sân, không gian yên tĩnh, Lâm Thành Trác bất giác vươn tay vuốt tóc cô, “Yên tâm, cô sẽ không sao.”

Lâm Thành Trác thấy mình như bị trúng tà, làm ra hành động như vậy, chẳng khác nào đang “đùa giỡn”. Lâm Triều Hi đương nhiên không chú ý tới vẻ xấu hổ trên mặt Lâm Thành Trác, đắm nhẹ vào ngực hắn, “Không được ngủ gật, lúc nào cũng phải nghe thấy tôi gọi!” Nói xong bóng người chợt lóe, nhảy vào vườn.

Trong viện là thực vật bốn mùa xanh ngắt, nếu không phải có gió thu man mát, cô còn tưởng rằng bây giờ là mùa xuân. Đình nghỉ mát bốn góc, hành lang đỏ kéo dài, nước chảy trên núi giả, yên tĩnh không một bóng người. Bỗng nhiên một tiếng sáo vút lên, hù dọa lũ chim đang ngủ yên, chim chóc véo von bay lên trời rồi hạ xuống một cây khác, núp trong cành lá xum xuê.

Tiếng sáo đẹp mà tình mịch, bi thương phiền muộn. Lâm Thành Trác ngồi trên xe ngựa chưa hề nháy mắt, không dám buông lỏng cảnh giác. Chủ nhân tiếng sáo dùng điệu nhạc nói cho hắn: không hề có ác ý với cô.

Theo ngọn nguồn của tiếng sáo, cô cuối cùng thấy được Thu Vô Cốt ngồi trên núi giả. Hắn vẫn một thân bạch y như trước, một ống sáo xanh biếc dán nghiêng bên môi, đôi môi trắng bệch khẽ mấp máy, ngón tay linh động di chuyển trên mặt sáo, khi cô đi vào, ánh mắt hắn dừng trên người cô không rời.

Lâm Triều Hi chớp mắt mím môi, đứng im một chỗ rất không dễ chịu, chỉ mong hắn thổi hết khúc, nói rõ ràng mọi chuyện rồi vỗ mông rời khỏi.

Khúc sáo thổi được một nửa rồi dừng, nhưng không trung dường như còn có tiếng vọng lưu động, dư âm lượn lờ.

Ánh mắt vẫn như trước, lạnh thấu xương, chỉ cần nhìn đến liền sa vào địa ngục. Lâm Thành Trác từng dặn cô, không được nhìn hắn, bằng không sẽ khiến hắn nổi lên sát ý.

Lâm Triều Hi tránh né ấp úng nói, “Người, người tới tìm ta làm gì, ta bận rộn nhiều việc, có việc gì thì nói mau. . . .”

Thu Vô Cốt ném sáo ngọc vào trong hồ, bọt nước văng khắp nơi, sáo ngọc dần chìm xuống, thật lâu chưa có tiếng động, có thể thấy được độ sâu của hồ, không giống với hồ nước nuôi cá bình thường.

“Lâm chủ mẫu sao có thể nơm nớp lo sợ như vậy, ngài oai phong vô lâm đã vài chục năm, vẫn bối không tạo được uy hiếp gì với ngài.” Thu Vô Cốt nhìn cô chằm chằm, trong mắt không có ý cười, nhưng lời nói lại trào phúng sâu sắc.

“Ta. . . . Ta không thêm động dao động thương với tiểu bối, người sáng không nói lời tối, ta không ăn cơm không uống trà của người, người nói thẳng người có mục đích gì đi! Lâm gia chúng ta chưa từng kết thù kết oán với tộc Thánh nữ, ta không biết vì sao người đối với ta lại có địch ý!”

Thu Vô Cốt nhếch khóe miệng, âm lãnh cười nói, “Không có thù hận? Không từng kết oán? Lâm chủ mẫu nói xạo mà không ấp úng a.”

Lâm Triều Hi kinh ngạc, thốt lên, “Quả là có thù! Mẹ nó! Mình bị lừa!”

Thu Vô Cốt nhíu mày, lớn tuổi mà lại nóng nảy hấp tấp như thế, đậm chân cắn môi, già mồm cái lão như thiếu nữ. Cho dù tìm thể thân, cũng phải tìm loại tương xứng với lời đồn, đáng vẻ đoan trang đa mức túc trí, quả thật không hợp với cô ta.

Hắn hừ nhẹ nói, “Lâm Triều Hi thật ở trong tay ta.”

Lâm Triều Hi giả sửng sốt, nhất thời giống như hóa đá, “Người. . . . Người nói cái gì?”

Thu Vô Cốt nhìn cô, nói, “Người tuy chỉ là thể thân, nhưng quá rối tiến trình của ta, ta không thể lưu người lại. Hiện tại, người có hai lựa chọn, hoặc là theo ta, hoặc là, chết.”

Chữ chết kia nói rất nặng, khiến toàn thân Lâm Triều Hi phát run, dù cô không thể động đậy giống như bị buộc một khối sắt ngàn cân, muốn chốn cũng không nổi.

“Ta, ta không muốn chết, ta còn chưa sống đủ. . . .” Lâm Triều Hi uất ức nói, “Ta chết một lần lại một lần, còn phải chết bao lần nữa, thật không công bằng!”

Thu Vô Cốt nhìn nữ nhân già mồm ở dưới, bỗng dưng rất muốn biết bộ mặt chân thật của cô.

Hắn nhìn thẳng cô hỏi, “Thuật dịch dung?”

Cô nhìn vào con người đen lạnh lẽo kia, vô thức trả lời, “Ừm.”

Giọng của hắn giống như vang vọng bên tai, “Sợ nước hay sợ dao?”

“Nước.”

“Được rồi.” Thu Vô Cốt bỗng bay tới cạnh cô, sau đó nhấc cổ cô lên, bùm một tiếng, vật nặng rơi xuống nước.

Lâm Triều Hi bỗng tỉnh táo lại, dòng nước lạnh thấu xương, cô liều mạng giãy dụa. Mẹ nó! Bà đây không biết bơi!

Cô muốn kêu cứu mạng, nhưng vừa mở miệng đã uống một đồng nước, bị sặc vô cùng khó chịu, híp mắt lại thấy đàn cá nhỏ tung tăng bơi qua, cô thâm than bản thân mệnh suy, còn không bằng súc sinh!

Không ngừng chìm xuống, chìm xuống, rốt cuộc hồ này sâu bao nhiêu?

Đứng ở trên bờ nhìn mặt nước, không hề có bọt khí, Thu Vô Cốt nhíu mày, nữ nhân này không biết võ công cũng không biết bơi? Chết tiệt!

Khu vườn này rất vắng lặng, là biệt viện có mình hấn, một hạ nhân cũng không thấy, nhưng hấn quyết không để người chết ở đây!

Lại bùm một tiếng, như một con rồng trắng nhảy vào nước. Tay áo của hấn căng phồng trôi nổi trong nước, tư thế vô cùng tuyệt mỹ, những con cá cũng tới gần hấn, bơi vòng quanh.

Cuối cùng cũng thoáng thấy bóng dáng nữ nhân kia, cô đang úp mặt nằm xuống, áo bào rộng rãi phồng lên, nhìn như một con rùa chết.

Đến gần rồi, sắp tới rồi.

Ánh mặt trời xuyên qua làn nước ánh trên da thịt cô, đôi mắt nhắm nghiền, an tâm ngủ say giống như đứa trẻ trong tã bọc, rực rỡ như hoa mùa xuân, sáng như trăng thu, lông mày hơi nhíu vào biểu thị nỗi sợ hãi của cô, mí mắt nhắm nghiền mắt khiến người thương hại. Đúng vậy, thương hại, từ này dường như sẽ không bao giờ xuất hiện trong từ điển của Thu Vô Cốt, hôm nay ngay cả hấn cũng không rõ, vì sao muốn cứu cô? Hấn không biết. Nhưng hấn chưa từng hối hận vì đã cứu cô, chưa từng.

Nữ tử dán vào trong lòng hấn ngủ, hấn gạt rong quần quanh người cô, những sợi rong cũng quấn lấy hấn, thế nên không có cách nào lên bờ, chỉ có thể bị rơi xuống sơn động dưới nước.

41. Chương 41: Hiểm Cảnh Dẫn Lửa Thiêu Thân.

Đây là thánh địa tốt nhất để hấn tu luyện thánh tuyết hàn công, bởi vì nơi này đặt hàn băng ngàn năm mà hấn thu thập, lạnh tới cực điểm, giống như một hầm băng vĩ đại.

Hấn đã quen với nhiệt độ như vậy, nhưng nữ tử trong lòng hấn run rẩy không ngừng, đôi môi trắng bệch, giọt nước trên tóc đã bắt đầu đông lại, cô rúc vào lòng hấn, hướng về nơi ấm áp, cứ nắm chặt lấy vạt áo của hấn, hoàn toàn ngã vào lòng hấn, không an phận động đây, thậm chí. . .

Nữ nhân đáng chết, người còn động đây nữa ta sẽ giết người. Thu Vô Cốt hờn giận, bởi vì cô ngồi trên đùi hấn, không ngừng nhúc nhích và cọ xát vào nơi riêng tư của hấn. . .

“Tĩnh đây!” Thu Vô Cốt hét to, đáng tiếc đối với một người đang hôn mê thì tiếng vang rung trời đến mức nào cũng chỉ nhỏ như tiếng muỗi bay. Hấn bị kẻ địch chiếm tiện nghi! Không hiểu vì sao lại bị chiếm tiện nghi! Hấn muốn đẩy cô ra, nhưng cô lại giống như bạch tuộc quấn quýt làm phiền, thậm chí còn vươn tay bắt lấy cái kia của hấn lắc lắc nói, “Đừng nhúc nhích.”

Thu Vô Cốt hóa đá trong nháy mắt, cơn tức lan tràn, sắc mặt từ trắng biến thành đỏ, từ đỏ thành tím, ngay sau đó cổ và trán nổi gân xanh, tay nắm chặt lại, vũ trụ nhỏ bùng nổ, hận không thể ném cô đi!

Lâm Triều Hi đương nhiên không biết có người hận mình thấu xương, cảm thấy thứ trong tay thật dài thật thô, nhưng lại không giống với cây gậy bình thường, chẳng lẽ là quả chuối? Người đang rất cần năng lượng như cô bỗng mỉm cười, há mồm cắn.

Thu Vô Cốt kêu to, khả năng tự bảo vệ của thánh tuyết hàn công phát tác, chân khí trong cơ thể tản ra ngoài, đánh úp về phía Lâm Triều Hi.

“A!” Kêu đau một tiếng, cô ngã trên mặt băng, nhưng còn chưa kịp tỉnh lại đã bị người điếm huyết ngủ.

Thu Vô Cốt thấy mí mắt cô chớp chớp có dấu hiệu tỉnh lại, cũng không để cô tỉnh dậy xem bộ dáng chật vật của mình lúc này, vì vậy điếm một cái, cô lại tiếp tục hôn mê.

Hấn nhìn nữ tử đang ngủ, quả là ngu xuẩn khi không phòng bị với người xa lạ, ba công tử Lâm gia cũng không phải là kẻ đầu đường xó chợ, vậy mà lại chọn một người như vậy. . . . Hấn chỉnh lại quần áo của mình, khi đưa tay xuống bụng bỗng run rẩy, nữ nhân kia làm hấn. . . . Cái kia của hấn lại nổi lên phản ứng.

Nữ nhân đáng chết! Hấn ngẩng đầu nhìn, hai người không thể bơi lên, xem ra chỉ có thể mang cô đi vào mật đạo.

Hắn bắt đắ dĩ xách một cánh tay của Lâm Triều Hi, nữ nhân kia lại như bạch tuộc dán lên, càng run rẩy hơn lúc trước, nơi này rất lạnh sao? Tuy hắn không cảm thấy, nhưng nhiệt độ nơi này quả là khiêu chiến với người thường, hơn nữa cô còn mặc mỏng và bị dính nước, nhìn đôi mày nhăn chặt của cô, sắc mặt trắng bệch, giống như một con chó nhỏ đáng thương cuộn trong lòng mình, hắn bỗng nhiên nhớ tới chuyện cũ mười mấy năm trước.

Hắn từ nhỏ không cha không mẹ, được sư phụ nhận nuôi, sư phụ thu lưu rất nhiều đứa nhỏ, mỗi ngày đều vô cùng nghiêm khắc dạy võ cho bọn hắn, hắn rất muốn thấy sư phụ cười với mình, bởi vì trước đây hắn từng thấy sư phụ mỉm cười nhìn về ngọn núi phía xa, nụ cười kia quả thật rất đẹp, nhưng mà người nhỏ yếu như hắn khó có thể được sư phụ ngợi khen, thậm chí ngay cả liếc mắt một cái cũng không.

Sư phụ thường nói, muốn trở thành người mạnh nhất thì phải trả giá. Trước phải ngoan độc với chính mình mới có thể càng độc ác đối với người khác.

Vì thế hắn chịu khó luyện công, khổ luyện đến mức không phân biệt được mùa hè nóng bức hay mùa đông giá rét, cả đêm không ngủ. Khi nhỏ hắn có một nguyện vọng: ta muốn sư phụ nhìn ta với cặp mắt khác xưa.

Lúc mười tuổi, hắn và sư huynh tỷ muội chấp hành mọi nhiệm vụ của sư phụ. Phóng hỏa, giết người cướp của, hơn nữa còn phải diệt khẩu để không lưu lại mối họa về sau, hắn nhớ rằng lần đầu tiên giết người mình rất sợ hãi, nhìn người đàn bà kia hoảng hốt chạy trốn, hắn rút kiếm ra, từng bước ép sát, nhắm mắt lại đâm kiếm qua bụng nàng. Năm sau đó hắn đều nằm mơ, về sau giết người nhiều hơn, mùi máu tươi càng ngày càng đậm, hắn đã không còn cảm giác tim đập nhanh nữa.

Người trong ngực hiện tại, giống như hắn trước kia, hôn mê ba ngày ba đêm trong trời băng tuyết, cuối cùng nhờ bát canh nóng của Ngọc Hoàn mà được cứu sống.

Bộ dáng của cô, cũng không khiến người chán ghét đến vậy, chỉ cần gỡ xuống túi da Lâm Triều Hi này là được rồi, khuôn mặt lạnh băng của hắn xuất hiện nụ cười hiếm thấy, hắn nhìn vào ánh nước, ôm nàng đi vào sâu trong sơn động, hiện tại chỉ có thể đi đường vòng mà thôi.

Khi Lâm Triều Hi tỉnh lại, trên người đã thay thành xiêm y sạch sẽ, nhưng đó lại là nam trang rộng rãi, màu trắng như tuyết của Thu Vô Cốt, cô đuổi người, thấy sắc trời đã chập tối, cô kích động kiểm tra lại người mình, may mà vẫn còn cái còi, hiện tại có nên phát tín hiệu cho Lâm Thành Trác đến cứu không? Hay là lén lút trốn đi?

Cô nhìn chung quanh một chút, không có người, vì thế rón rén bò xuống giường, đi tới cạnh cửa.

Thu Vô Cốt nằm nghiêng trên giường trêu tức nhìn cô, nữ nhân này quả là ngu xuẩn, chỉ lo xem chỗ khác có người không, lại xem nhẹ người bên cạnh mình. Hắn vốn nằm bên cạnh cô.

“Người muốn đi đâu.”

Lâm Triều Hi vừa chạm vào cửa, nghe thấy giọng của Thu Vô Cốt thiếu chút nữa thì ngã xuống, cô kích động quay đầu lại, thấy Thu Vô Cốt cũng thay đổi quần áo, tay chống cằm nằm trên giường, lạnh lùng nhìn cô.

Chẳng lẽ, hắn vẫn cùng giường chung gối với cô?

“Người người người. . . .” Lâm Triều Hi ấp úng chỉ vào hắn, sau đó nhìn nhìn quần áo trên người mình hỏi, “Không phải người thay quần áo cho ta chứ?”

Thu Vô Cốt nói, “Vô Cốt viên không có người thứ hai ở, trừ chỗ này cũng không có phòng thứ hai, cho nên, ta phải tự mình làm.”

Ô hô! Ăn đậu hủ của người khác mà còn thản nhiên!

“Người người người. . . .” Lâm Triều Hi nói không ra lời, mặt đỏ bừng.

Thu Vô Cốt nhíu mày, “Thì sao nào, người cũng không có gì đáng xem.”

Đang nói dáng người cô không đẹp? Lâm Triều Hi hai tay chống nạnh, nắm lấy eo nhỏ của mình, rất duyên dáng mà! Lại vỗ vỗ mông mình, hàng tốt đấy nhé! Rồi xoay một vòng, đúng là phong thái kiêu mị!

Thu Vô Cốt nhìn cô ngọc này đang tự kiểm tra, còn mang vẻ tự tin tràn đầy, thở dài bất đắc dĩ.

Lúc này, hai mắt Lâm Triều Hi tỏa sáng. Dù Thu Vô Cốt là người nguy hiểm, nhưng hắn vẫn chưa nói sẽ làm gì mình, nửa ngày chưa bị hắn giết chứng tỏ mình an toàn. Tu la này lại đẹp như vậy, dù là mỹ nhân lạnh lùng cũng chỉ được đến thế mà thôi! Huống hồ, hắn còn nói cô không có sức hút, vậy cho hắn mở mang kiến thức là được!

Lâm Triều Hi nhanh chóng trở về giường làm Thu Vô Cốt giật mình, vừa rồi chỉ nằm nghỉ trên giường cùng cô một chút, chỉ nhìn da thịt như ngọc của cô vài lần, trừ đó ra không động tâm tư gì khác, mà cô lại không hề hổ thẹn, còn chủ động quay lại, điều này khiến hắn ngỡ ngàng cả người.

Lâm Triều Hi xoay người, nhìn hắn cười nũng nịu, vươn ngón tay ngọc điểm bờ môi của hắn nói, “Quan nhân, ngài chờ thiếp đã lâu rồi.”

Nổi cả da gà, quả là nữ yêu tinh! Nữ nhân đáng chết này! Nhiều lần châm ngòi hắn!

Lâm Triều Hi nhích vào lòng hắn, hai tay vòng qua eo, dán vào trong ngực hắn nói, “Người ta tối nay là của chàng!” Nói xong, còn “ừm” một tiếng kéo dài.

Có chút khô nóng, có chút khô nóng. . . . Người tu luyện thánh tuyệt hàn công chưa bao giờ cảm thấy khô nóng, nữ nhân này đã vài lần khiến hắn khơi dậy cảm giác như vậy!

“Quan nhân, người ta theo ngài rồi.” Lâm Triều Hi càng thêm táo tợn, một cái chân không an phận vòng qua người hắn, hai tay ôm cổ hắn, hướng người về phía trước, môi anh đào nhỏ dán lên môi mỏng lạnh như băng.

Thu Vô Cốt cứng đờ, nhìn mi mảy gần trong gang tấc, lông mi dày thoáng run, hàng mi như liễu, da thịt non mềm đẹp đẽ như ngọc, cộng với xúc cảm trên môi, tuyệt vời, nhẹ nhàng trần trọc, liếm láp mà lưu luyến.

Một loại nóng nảy không cách nào hình dung sinh ra, hắn không kiềm lại được, kích động ôm chặt cô, xoay người đè cô xuống dưới, sau đó từ thế bị động thành chủ động, bắt đầu cắn cắn cắn môi tuyệt vời kia, công thành chiếm đất, ngang ngược cạy mở hàm răng của cô, tiến sâu thăm dò, ôm thật chặt lấy cô như hận không thể mang cô vào lòng.

Lâm Triều Hi cảm thấy không khí thay đổi trong nháy mắt, dường như chệch khỏi quỹ đạo mong muốn của mình. Chỉ đùa hắn một chút để hắn thấy sức hút của mình mà thôi, vậy mà dẫn lửa thiêu thân rồi! Trước đó rõ ràng là cô chiếm thế, lúc này khách đổi thành chủ biến cô thành món ăn. Hơn nữa, nhìn dáng vẻ của hắn, giống như mãnh thú đói khát tìm thấy suối ngọt, dù cô giả dựa thế nào cũng vô ích, động tác gượng gạo mà ngây ngô, một cái hôn sâu khiến cô thấy đau, tiếng hít thở ồ ồ của hắn như kíp nổ trước khi kích, phát ra cảnh cáo nguy hiểm.

42. Chương 42: Hiểu Lâm

Thần tiên đến cứu mạng a, lần đầu tiên phải có ý nghĩa, phải tìm một người tốt đẹp tại một nơi tốt đẹp lưu lại ấn tượng tốt đẹp! Đây, đây. . . Người trước mắt là kẻ địch, nếu không tốt thì về sau sẽ đối chọi người chết ta sống, hiện tại ngọt ngào như vậy thì không ổn.

Trong đầu Lâm Triều Hi xuất hiện một cảnh tượng buồn nôn:

“Đừng mà, ngấm lại một đêm ** của chúng ta tuyệt vời cỡ nào!” Lâm Triều Hi quỳ trên đất, đau khổ cầu xin nam tử áo trắng đang chữa kiếm vào mình.

Về mặt nam tử áo trắng thật lạnh lùng, lạnh đến mức hận không thể uống máu cạo xương cô.

Hai người bọn họ hiện tại là kẻ địch, đúng vậy. . .

Lâm Triều Hi rơi lệ lã chã, ghen ngào khó khăn nói, “Thiếp còn có con của chúng ta. . .”

“Không!” Thu Vô Cốt hét lớn, miệng phun máu tươi lui về sau, “Vì sao?! Mệnh của thầy làm khó ta phải giết nàng, nhưng vì con của chúng ta, ta. . .”

Lâm Triều Hi nhân cơ hội chạy trốn, Thu Vô Cốt bỗng nhiên tỉnh táo, vùng kiếm đâm thẳng, kiếm từ sau lưng xuyên thủng bụng cô.

“Ta sẽ chết cùng nàng, chúng ta làm một đôi vợ chồng quý, mang theo con của chúng ta cùng xuống suối vàng.”

Cảnh tượng thật đau đớn, Lâm Triều Hi đột nhiên run rẩy, nhìn Thu Vô Cốt vẻ mặt mê ly, thấy quần áo của mình dần dần bị cởi bỏ, cảnh xuân trước ngực lộ ra hoàn toàn, ánh mắt hắn càng thêm cuồng nhiệt, đen thẳm như không có ánh sáng, người hắn càng lạnh hơn, không ngừng tỏa ra khí lạnh xâm nhập vào trong cô, khiến cô cảm thấy như bị thi thể cưỡng bức.

“Người, buông ta ra!” Lâm Triều Hi vội vàng đẩy hắn, hắn đã mất đi lý trí, lúc này đang dục hỏa đốt người?

Thu Vô Cốt giống như không nghe thấy, tay chân cứng ngắc trời chặt cô, cô như côn trùng bị tơ nhện quấn lấy, không đào thoát được.

“Thu Vô Cốt, tỉnh lại! Người trúng tà nên điên rồi sao!” Cô ra sức giãy dụa, nhưng sức lực của Thu Vô Cốt thật kinh người, một bàn tay chế trụ hai cái tay vùng lung tung của cô, tay kia thì xé rách quần áo cô, roẹt roẹt, quần áo bị xé thành mảnh nhỏ, “Cứu mạng, cứu mạng!” Lâm Triều Hi hoảng sợ, hắn tuyệt đối không bình thường!

Tuy rằng động tác bờ ngõ, nhưng dù sao cũng là nam nhân, bản năng giao phối bẩm sinh sai sử hành động của Thu Vô Cốt, hắn đã tách hai chân của cô ra, vén lên áo của cô, sẽ. . .

Hu hu, chẳng lẽ phải hiến thân sao!

Hallelujah! [1] Hắn dừng lại rồi.

[1] Từ dùng để ca ngợi Thiên Chúa, để bày tỏ niềm hân hoan vui mừng và cảm ơn vì được nhiều ơn lành của Thiên Chúa.

Một cục đá rơi trên mặt đất, hắn bị điểm huyết, giường nanh múa vuốt không động đậy, Lâm Triều Hi ngã xuống giường, nhìn tạo hình kì quái của hắn, vừa muốn khóc vừa buồn cười. Cúi đầu nhìn cục đá, cô nhặt lên.

“Huyết!” Một tiếng còi vang lên, Lâm Thành Trác canh giữ ở bên ngoài mới buông lỏng, hắn xoay người một cái, biến mất giống như độn thổ, nháy mắt xuất hiện đằng sau Lâm Triều Hi.

Nhìn mảnh nhỏ quần áo tán loạn trên đất và biểu cảm kinh hồn bạt vía của cô, tâm hắn bỗng đau nhói.

Mình đã tới chậm sao?

Cô chậm rãi xoay người, nhìn thấy hắn liền cười mỉm, cuối cùng có thể thả lỏng rồi. Nhưng đối với hắn thì tươi cười ấy lại châm chọc và chua xót.

Hắn đi ra phía trước, ngờ vực nhìn Thu Vô Cốt đang bị điểm huyết, sau đó hắn nhắc khăn trải giường trắng lên, khăn trải như một đám mây từ trên trời bay xuống, bọc lấy thân thể cô, lấy mây làm váy, vẻ thanh lệ của cô càng xuất trần.

“Chúng ta đi thôi.” Hắn nói rất nhẹ nhàng, buông tiếng thở dài, tay hắn vòng qua vai cô. Hắn ý thức được một loại cảm giác nhói nhói mà trước đây chưa có, là yêu sao? Không thì, là gì?

“Thật xin lỗi.” Hắn lên xe ngựa, kéo xe chạy băng băng, rồi vùng lên lại hạ xuống, bánh xe nghiền trên đá phát ra tiếng, mà Lâm Triều Hi trong ngựa thì không biết gì, quan sát cục đá trong tay.

Thu Vô Cốt không phải từng nói nơi này không có người sao? Rõ ràng là có người cứu cô, là Lâm Thành Trác sao? Có lẽ là thế, không thì sao hắn có thể xuất hiện nhanh như vậy.

Phòng ngủ trong Vô Cốt viên, cửa sổ giấy bị một cục đá bắn thủng, Thu Vô Cốt cả người mềm oặt, ngã quỵ mê man trên giường.

Lâm Triều Hi dùng khăn trải giường che người chạy về phòng, trong phòng chỉ còn hai người bọn họ, Lâm Triều Hi chỉ chỉ bình phong nói, “Tôi có thể tắm trước không, đổi bộ quần áo rồi nói cho anh những chuyện xảy ra?”

Lâm Thành Trác muốn nói lại thôi, suốt một đường nói thật xin lỗi nhiều lần, khi đối mặt cô thì một chữ cũng không phun ra.

Hắn gật đầu, xoay người đóng cửa lại, đứng ở ngoài đợi.

Chim trở về nhà, lá cây bay trong gió, một đợt lá rụng vì vu.

Nắng chiều hôm nay sao lại u ám đến vậy, tầng mây nhuộm màu che khuất ánh mặt hắt, hắn không ngừng tự trách: để một nữ tử đứng ra, không phải là lỗi của nam nhân sao?

Mình ôm tâm tình đùa giỡn như Lâm Đường Hoa và Lâm Phượng Âm, lúc chạy xe ngựa liền cảm thấy hối hận, vì vậy bọn họ ngồi im trong phòng, nghe thấy biến động nhỏ thì lập tức đến gặp cô.

“Đại ca, nàng ấy. . .” Lâm Phượng Âm dường như đã uống không ít rượu, mùi rượu nồng đậm tràn ngập, thậm chí che kín mắt phượng trong trẻo của hắn.

Lâm Đường Hoa đứng một bên, ngón tay vô thức phất qua lá rụng phiêu lãng theo gió, nhỏ giọng hỏi, “Xảy ra chuyện gì vậy?”

Lâm Thành Trác tay nắm thành quyền, lồng ngực phập phồng, nhú chặt mày nói, “Nàng, bị làm nhục. . .”

Sét đánh giữa trời quang!

Bọn họ không ngờ rằng, khi nghe tin ấy mình lại luống cuống như vậy. Tươi cười trên mặt Lâm Phượng Âm đột nhiên biến mất, tay khựng lại như không thể tin. Tay Lâm Đường Hoa bỗng run lên, vài miếng lá rụng đột nhiên biến thành bụi khô, Lâm Thành Trác thì như phải vác cả một tòa núi, hơi thở nặng nề.

Cô, chỉ là một nữ tử xâm nhập vào ngoài ý muốn, chỉ là một đứa trẻ thích vui đùa, là gia vị làm phong phú cho cuộc sống nhàm chán của bọn họ, vì sao, tâm mình lại đau? Hay là, cô đã sớm ở trong lòng, đã sớm chiếm cứ địa vị không thể thay thế, đến mức không muốn cô chịu bất cứ tổn thương gì!

“Hắn tuyệt đối không sống qua hôm nay!” Lâm Phượng Âm xoay người, tức giận làm mất hết lý trí, hận không thể giết chết Thu Vô Cốt.

Cánh cửa mở, Lâm Triều Hi nhô đầu ra, xác định bốn phía không người mới cười an tâm.

Ba người nhìn khuôn mặt không son phấn của cô, sau khi tắm rửa hai má còn ửng hồng, mặt như hoa đào càng thêm xinh xắn, nhưng họ lại cảm thấy tươi cười của người trước mắt không chân thật, giống như hoa trong sương mù, trắng rằm trong nước.

Cô bị bọn họ dùng để đặt cược! Cô thất trình lại cười gượng, bọn họ ấy vậy tự trách.

Lâm Triều Hi không rõ chân tướng nhìn biểu cảm rối rắm của ba đứa con, tưởng mình mặc không đẹp, vì vậy cúi đầu nhìn, tuy là quần áo bình thường, nhưng không hiện nổi lộ nước hồ ngực lộ nhũ, vậy mà không được sao?

“Này, tôi lười mang mặt nạ, lại không có người ngoài, các anh vào nói chuyện đi.”

Cửa khép lại, Lâm Triều Hi ngồi cạnh bàn tự rót một chén nước, ở trong thành này có thể mua được hoa quế rất ngon, cô sau khi tắm xong đều uống một ly, lành lạnh thơm ngọt, ngon miệng thanh tâm.

Ba đứa con sắc mặt khác nhau, đều cúi đầu không nói, thái độ khác thường, cô cũng không nói, hôm nay rất vui vì thoát khỏi miệng hổ, vì thế cứ uống một ly lại một ly. Nhưng cô không biết, trạng thái của cô càng làm đau đớn lòng người, bị tưởng lầm là mượn rượu tiêu sầu.

Bọn họ cũng không ngăn cản, để cô say đi, ít nhất có thể tạm quên đi sỉ nhục và đau khổ.

Hôm nay Lâm Đường Hoa rất hào phóng, ngay cả bình rượu ngọc lan khuyên thành ủ bảy năm cũng lấy ra. Đủ loại rượu ngon mà Lâm Phượng Âm cất chứa cũng đưa ra như dâng vật quý, Lâm Thành Trác ngày thường không uống rượu cũng uống vài chén, một chén một ngụm vô cùng hào sảng, Lâm Triều Hi không ngờ rằng hôm nay có tận ba mỹ nhân hầu hạ, hầu chuyện hầu uống hầu ngắm trăng, vì thế càng thêm đắc ý, uống say khướt.

Cho lui hết hạ nhân, đêm nay bọn họ phải say mới ngừng, hạ nhân không được quấy rầy, nếu không giết không tha.

“Ngày qua ngày trôi đi không giữ được, lòng ta bối rối biết bao chuyện ưu phiền.” Lâm Triều Hi lão đảo đi trong sân, một bước trái một bước phải, tay trái giơ ly rượu, ngón tay phải chỉ trắng sáng, cười đọc thơ, bắt đầu bắn ra ngoài những câu lộn xộn.

“Đời người như mây bay, chuyện xưa như mộng.” Cô cười ngậm, xoay người ngửa đầu uống một hơi cạn sạch. Áo choàng màu trắng ngà tung bay theo gió, tóc đen bay trong gió xinh đẹp phiêu dật, dường như một trận gió lên, cô sẽ thuận gió mà đi, bước chân như đạp trên mây, đứng không vững nhưng cũng không ngã, con người như nước hồ thu ngập nước mắt, vẻ mặt mê say.

“Nằm mơ phải không? Tôi đi tới đây, gặp mọi người, chính là một giấc mộng không có thật!” Cô nhắm mắt, vỗ vỗ đầu nói, “Tôi tới thế nào nhỉ? Sao tôi không nhớ được?” Cô bĩu môi, chăm chú nhớ lại, nhưng chỉ có cảm giác choáng đầu hoa mắt.

Lâm Thành Trác ngồi trên bàn đá một chén lại một chén, muốn say nhưng lại không say, gân xanh trên mu bàn tay hiện lên, bóp nát rất nhiều chén rượu. Lâm Đường Hoa tìm kiếm Mịch Phượng, tùy hứng múa, lá rụng rục rở, bóng đêm nặng nề, tay áo màu trắng cầm kiếm như tiên nhân cung trăng hạ phàm. Lâm Phượng Âm lấy lá cây thổi, khúc ca như si như say, như khóc như thán.

“Chủ làm khách say mê, quên mất quê hương. Nơi nào là quê hương của hân?” Lâm Triều Hi cười khổ, không kìm được chảy nước mắt, giờ phút này, cô cảm thấy cô đơn, hồn ma đến từ dĩ vãng, không có họ tên, không có kí ức, thể xác và trái tim đều trống rỗng, cô muốn nương tựa, nhưng chỗ dựa lại thành bọt nước, cô muốn tin, nhưng đâu có ai toàn tâm toàn ý mà không lợi dụng cô?

Đêm này, không hề yên ả, trong Vô Cốt viên, Thu Vô Cốt cầm một cục đá, nhúu mày trầm tư.

43. Chương 43: Đóng Gói Mỹ Nhân Công Tử .

Sau khi tỉnh rượu, Lâm Triều Hi cảm giác toàn thân đau nhức, đầu đau như búa bổ. Chính mình nằm ở trên giường, còn Lâm Phượng Âm thì ngồi dưới đất, gối đầu trên giường của nàng ngủ say. Cửa đóng chặt, có lẽ bọn họ không biết làm sao phải dịch dung cho gương mặt già nua nên mới lưu lại một người trông coi nàng đi?

Người đang kéo lấy góc chăn ngủ rất an ổn mà điềm tĩnh, dù là trong giấc mộng, khóe miệng của hân vẫn uốn cong nhẹ nhàng như cũ, trên gương mặt tuần tú như ngọc là đôi mắt phượng tà mị quyền rũ, hàng lông mi rất dài rất dày bao lấy, có lẽ thiếu đi một chút phong lưu, nhưng nhiều hơn một phần đáng yêu. Lâm Triều Hi vô thức mà duỗi ngón tay ra sờ lên hàng lông mi của hân, rất kích động muốn nhéo một cái. Lâm Phượng Âm như vậy càng thêm mê người, không quá thông minh lời đời, chỉ thuần khiết giống như tiểu thiên sứ.

Tiểu thiên sứ, để chị sờ vàng sáng của em được không? Tiểu thiên sứ, cái đuôi nhỏ của em ở đâu rồi?

Lâm Triều Hi nổi lên hứng thú, lúc thì bóp bóp mặt của hân, làn da trong suốt như có thể chảy ra nước, lúc thì kéo kéo mũi của hân, sống mũi cao thẳng khác thường, chẳng lẽ là hồn huyết? Chăm chú miêu tả lông mày của hân, không cần cất tia mà cũng đẹp như vậy.

Lâm Phượng Âm đã tỉnh từ lúc nàng tỉnh dậy rồi, chỉ là thấy nàng không có động tĩnh nào nhất định là có tâm tư quấy rối, nên mới yên lặng theo dõi xem nàng định làm gì, kết quả là bị trêu ghẹo rồi. Hân bất đắc dĩ cười khổ trong lòng, nữ nhân này thật là không tìm không phổi mà.(ý nói là người vô tư)

Ngay lúc nàng đang run run rẩy rẩy muốn đi nghiên cứu bờ môi của hân thì hân chợt mở mắt, chỉ một cái liếc mắt nhưng lại để cho nàng lộ nguyên hình trông hết sức quái dị, nàng kinh hãi từ từ bò vào trong góc giường. Khóe miệng của Lâm Phượng Âm khẽ nhếch lên, hài hước cười một tiếng, sau đó cúi người sắp lại gần nàng, hai cánh tay vây nàng ở trong góc, nghiên ngẫm nhìn nàng.

“Ta . . . ta” Lâm Triều Hi ngẩng đầu nhìn hắn một cái, rồi lại nhanh chóng cúi đầu, bây giờ là tình huống gì đây? Đùa giỡn người ta giờ thì bị người đùa giỡn ngược lại sao?

“Tiểu Tịch cô nương, chào buổi sáng.” Trên người của Lâm Phượng Âm còn có mùi rượu nhàn nhạt, hắn lưỡi biếng vừa nói vừa tiến lại gần nàng thêm một chút.

“Ha ha, chào buổi sáng.” Nàng xấu hổ nói, nếu nhìn thêm lần nữa không chừng sẽ đụng ngã hắn rồi ăn sạch sành sanh luôn, yêu nghiệt à, người dừng lại gần ta nữa có được hay không?

Nhìn vẻ mặt của nàng chợt khẩn trương, tim của hắn đột nhiên cứng lại, nhớ tới ngày hôm qua nàng có thể bị sỉ nhục, lúc này bộ dạng trêu chọc nàng của hắn làm cho nàng rất khó chịu sao? Hắn lui ra, sau đó lui dần về cạnh cửa, đưa lưng về phía nàng nói: “Ta ra cửa canh chừng, nàng thu thập xong rồi ta dẫn nàng ra ngoài giải sầu.”

Lâm Triều Hi khó hiểu nháy mắt mấy cái hỏi: “Giải sầu? Đi đâu giải sầu?”

Lâm Phượng Âm cười một cái rồi nói: “Nàng muốn đi đâu thì đi đó, muốn làm cái gì cũng có thể nói cho ta biết.”

Cảm giác của Lâm Triều Hi so với trúng số còn happy hơn(happy là nguyên văn của tg), quả thật là khối vàng từ trên trời rơi xuống đập tỉnh Lâm Phượng Âm rồi. Thừa dịp bây giờ hắn còn chưa đổi ý phải hành động nhanh lên. Nàng luyên thuyên bò xuống giường, tóm lấy y phục trong ngăn kéo chạy vào phía sau bình phong mà hô: “Người đứng đây không được nhúc nhích, không được nhìn lên đây, ta xong ngay!”

Khoảng chừng năm phút sau, Lâm Triều Hi liền đổi xong một bộ đồ thường, cái gọi là đồ thường nhưng chính là đồ mặc ở nhà của Lâm chủ mẫu. Khi nàng tùy tiện ở trước mặt hắn lộ vẻ vui cười, hắn chợt sinh ra một chút thương yêu, đưa tay vuốt nhẹ gò má của nàng, hỏi: “Chờ mọi chuyện kết thúc, vẫn ở lại Lâm gia có được không?”

“Hả?” Lâm Triều Hi trợn tròn mắt, nhìn nụ cười mê hoặc của hắn, thật sự là sẽ làm cho người ta đắm chìm trong đó.

Lâm Phượng Âm vén những sợi tóc đen tán loạn trên trán nàng, cười nói: “Mua vài bộ y phục mà nàng thích đi.”

Lâm Triều Hi chưa từng hài lòng như vậy mà đi dạo quanh thành Hoa Châu, lần trước tới Kiều phủ xem diễn là một ác mộng ngoài ý muốn, lần này mới chân chính là đi dạo chơi. Hai người ăn mặc bình thường, đi bộ ở trên đường. Đáng tiếc, danh tiếng của Lâm Phượng Âm quá rộng, đi tới nơi nào cũng có những thiếu nữ thiếu phụ nhìn theo hắn một cách si mê, sau đó bên cạnh họ luôn có phụ thân (cha) hoặc trưởng phu (chồng) kéo họ rời đi, vẫn không quên xì mũi phỉ nhổ coi thường Lâm Phượng Âm. Lâm Phượng Âm cũng không phải là người bận tâm thái độ của người khác, một cái nhăn mày một nụ cười trong lúc đó liền phát ra nhu tình vạn chủng, quả thật là một tên sát gái. Lâm Triều Hi nắm chặt tay áo bấu môi đi phía sau hắn, cúi đầu đếm bước, hối hận sao ban đầu không ngồi xe ngựa cho rồi.

Đi phía trước, Lâm Phượng Âm đột nhiên dừng lại, nàng đang bước đi theo quán tính không phản ứng kịp, sau đó đâm đầu vào lưng hắn.

“Ai da.” Lâm Triều Hi ôm mũi mắng: “Đang đi người tự dưng dừng lại làm gì hử!”

Lâm Phượng Âm bật cười, áo khoác màu xanh nhạt khiến cho cả một vùng trời đất cũng xuân ý dồi dào, hắn ngoái đầu nhìn nàng cười một tiếng, nàng liền thoải mái phập phồng, quả nhiên nàng cũng giống như những nữ nhân bình thường, không chịu nổi hấp dẫn này của hắn.

“Đến nơi rồi.” Lâm Phượng Âm cười một tiếng mê người, thế nhưng lần này không phải là nụ cười khêu khích như ngày thường mà là vô cùng nghiêm chỉnh, hoàn toàn là nụ cười đáng yêu đó, còn có hai núm đồng tiền nho nhỏ, đôi môi mềm mại sáng bóng nhẵn mịn như là thạch hoa quả, đôi mắt hoa đào khê híp, ánh mắt trời ở phía sau lưng của hắn, giống như hắn đang ở trung tâm của vòng ánh sáng đó.

Nàng như bị quỷ thần sai khiến mà bị hắn mê hoặc, dưới ánh mắt trời liền thất thần đứng đó mỉm cười ngây ngô, hoàn toàn quên hết chung quanh rồi.

Đây là một cửa hàng thêu, hình như hần và ông chủ rất quen thuộc, nhìn thấy hần mang theo nữ tử tới đây lại có chút ngạc nhiên, rất hiếu khách mà dẫn nàng đi xem khắp nơi trong cửa hàng, giới thiệu toàn là những loại vải vóc đẹp dễ quý giá.

Lâm Phượng Âm ngồi thưởng thức trà ở một bên, thỉnh thoảng liếc nhìn nàng một cái, chỉ cần chạm phải ánh mắt của nàng, hần sẽ bày ra khuôn mặt tươi cười, làm nàng không có sức kháng cự mà như bị điện giật choáng váng.

Mỹ nhân như vậy, cho dù là mỹ nhân khuynh thành so ra vẫn còn thua xa, Lâm Triều Hi nghĩ ngợi, rồi nhìn về phía chương quỹ đang cầm trong tay là một khối tơ lụa có màu sắc và hoa văn sắc sỡ, khi vuốt lên cảm xúc thật trơn mịn, nàng cẩn mật nhìn về phía Lâm Phượng Âm, có chút vô tội đáng thương hỏi: “Hôm nay đều theo ý của ta sao?”

Cái ly trong tay Lâm Phượng Âm hơi chậm lại, nước trà lung lay dao động, thiếu chút nữa đổ ra, hần chợt có cảm giác chằng lành. Sau đó liền bị Lâm Hưởng Hi kéo lên, dùng cây thước đo tới đo lui trên người hần. Chương quỹ nhìn thấy một trận muốn buồn nôn, một bên ghi lại số đo, lại thấy Lâm Phượng Âm cũng không có phản đối, mau chóng làm xong rồi chạy nhanh như làn khói về phía trong nhà.

Cái này gọi là anh hùng khó qua ải mỹ nhân sao? Lâm Phượng Âm là một lãng tử phong lưu mà cũng bị thu phục sao?

Một thanh niên tài tuấn quần áo màu lam nào đó nhạt nhẹ nhàng lay động quạt giấy, chỉ về phía xa xa mà ngâm nga: “Trời thăm thăm, đất mênh mông, gió thổi cỏ cây cúi đầu thấy dê bò.”

Một cô nương mặc quần áo sắc sỡ nào đó yếu điệu bật cười: “Thơ của công tử thật là hay, chất lượng đạt đến đỉnh điểm luôn.”

Vị công tử nào đó lấy quạt che mặt, lộ ra ánh mắt sáng chói mà cười nói: “Mỹ nhân không cần quá khen, ta biết nàng chỉ là an ủi ta thôi!”

Mỹ nhân nào đó nhu thuận cúi đầu, mắt phượng hẹp dài dốc hết vẻ phong lưu, khẽ phúc thân bộ dáng thiên kiều bá mị, hoa lệ đầm mưa hỏi: “Không biết công tử muốn đi nơi nào?”

Công tử mặc đồ lam nhạt trầm ngâm một lát, bỗng nhiên thoải mái cười một tiếng, nói: “Không bằng ta và nàng làm một đôi uyên ương vui vẻ lưu lạc chân trời có được không?”

Mỹ nhân mặt mày như vẽ, cười nhạt: “Chỉ cần công tử không ngại, thiếp thân nguyện ý lấy thân báo đáp, không bằng trong ruộng lúa mạch vàng óng ánh ở đây, làm nơi động phòng.”

Mỹ nhân ghé sát, hương thơm lan tỏa, Lâm Triều Hi nháy mắt mấy cái, nhìn Lâm Phượng Âm mặc nữ trang, chắc chắn, thật là ‘hoa nhường nguyệt thẹn, chim sa cá lặn’ cũng không đủ để tán thưởng đâu, nhất là âm điệu lạnh lạnh trong dáng người mềm mại, hoàn toàn là tiên nữ hạ phàm nha!

Đang lúc hai người trầm mặt, chợt nghe được trong ruộng lúa mạch có một âm thanh nỉ non: “Ca ca!”

Âm thanh kia hàm chứa run rẩy, giống như thở dốc, Lâm Triều Hi cùng Lâm Phượng Âm hai mắt nhìn nhau, trong lòng hiểu ngầm, chẳng lẽ thật sự có người ở nơi này đánh dã chiến, còn phát ra âm thanh rên rỉ nữa?

Bọn họ dựa theo nơi phát ra âm thanh mà tìm kiếm, lặng lẽ đến gần, bỗng nhiên một kiếm sắc bén bay ra, Lâm Triều Hi vừa kêu lên hoảng hốt, đã được Lâm Phượng Âm kéo ra phía sau che chắn. Hần lập tức bề gây một cọng rơm làm vũ khí cản trở về, vậy mà làm cho người kia phải lùi về sau một bước. Lâm Phượng Âm ném cọng rơm không hề chút nào đi, nắm chặt tay Lâm Triều Hi, chất vấn: “Ai?”

44. Chương 44: Hậu Duệ Gia Tộc Thần Bí

Người đối diện thấp giọng kêu một tiếng, sau đó còn có một người nhẹ giọng thở dài, u oán hô: “Ca ca.”

Giọng nói nghe thật quen tai, âm điệu nhu nhược đáng thương như vậy, trong đầu Lâm Triều Hi nhớ lại những người đã từng quen biết từ khi xuyên đến dị giới tới nay, chợt cao giọng hỏi: “Là Ngân Túc Nguyệt Duy phải không?”

Lập tức có người đẩy rơm rạ ra, xuất hiện trước mặt bọn họ là một pha hương diễm.

Mái tóc ngắn gọn màu bạch kim của Ngân Túc, tóc đen dài tới eo của Nguyệt Duy, hai người trần truồng** quần lầy nhau. Ngân Túc ngồi dưới đất, Nguyệt Duy nằm ở trên đầu gối của hắn, mí mắt hơi khép lại, xích thể trắng nõn như tuyết, bộ dạng hai người giống như là người tuyết, ở trong bùn đất rơm rạ, nhưng tuyết đối không bị cảnh sắc chung quanh che lấp, cứ như vậy mà nổi bật.

Thế nhưng, một giây sau, Lâm Triều Hi ngẩng ngẩn cả người, nàng nhìn thấy bộ vị của họ, sau đó kinh ngạc hé miệng, lại thò đầu ra gần hơn để nỗ lực tìm kiếm.

Lâm Phượng Âm bỗng chốc dùng tay áo che kín đầu của nàng, giam giữ đầu của nàng trong ngực của mình, Lâm Triều Hi vùng vẫy muốn tránh thoát, trong miệng lầm bầm: “ Hai người đều là nam nhân! Thế nào mà Nguyệt Duy cũng là nam nhân rồi! A, ta còn tưởng rằng hắn là muối muối của người nha!”

Lâm Phượng Âm khẽ cau mày nhìn về phía hai người kia, Ngân Túc vừa nhìn thấy mỹ nhân (LPA) thì ánh mắt chợt ngưng ngừng, rụt một cái nói: “ Tiểu thư, xin ngài, xoay người sang chỗ khác.”

Lâm Phượng Âm bật cười, lúc này mới nhớ tới chính mình đang mặc trang phục và đạo cụ của nữ nhân, xem ra thật sự là người gặp người thích hoa gặp hoa nở, ngay cả nam nhân nhìn thấy đều lộ vẻ háo sắc.

Hắn kéo Lâm Triều Hi đi sâu tới bên cạnh bụi cây ngải, chỉ chốc lát sau hai huynh đệ kia đã ăn mặc chỉnh tề đi tới. Nhưng mà Nguyệt Duy suy yếu ngã ở trong ngực Ngân Túc, mồ hôi trên trán rịn ra liên tục, hình như bị thương rất nặng.

Lúc này Lâm Phượng Âm mới buông nàng ra, Lâm Triều Hi sửa sang lại tóc, hung hăng trợn mắt nhìn Lâm Phượng Âm một cái, vậy mà quấy rầy nàng xem mỹ nam, thật đáng chết! Nàng anh tuấn mở rộng quạt giấy, đuổi cánh quạt tới bên cổ Ngân Túc, bưng cầm của hắn nhú mày hỏi: “ Ngân Túc tiểu mỹ nhân, đã lâu không gặp có nhớ gia không?”

Ngân Túc cau mày, nhưng e ngại Nguyệt Duy ở trong ngực của hắn không tiện cử động, chỉ có thể nghiêng đầu né tránh. Nhưng Lâm Triều Hi hình như không nhận ra, cây quạt đuổi theo cầm của hắn, thích thú đùa giỡn.

Lúc này Lâm Phượng Âm không nhìn nổi nữa, một phát bắt được cổ tay của nàng, lực độ không lớn nhưng lại vừa đủ để cho nàng nửa bước không thể dời đi, làm cho nàng tức giận đến giậm chân.

Lâm Phượng Âm khẽ phún thân(cách chào của nữ tử cổ đại), lại bày ra bộ dạng mỉm cười mê người, dùng lời nhỏ nhẹ nói: “ Không biết hai vị đây là người quen biết cũ với gia nhà ta, thất lễ rồi.”

Lâm Triều Hi vội che miệng muốn cười phụt ra, ánh mắt bén nhọn của Lâm Phượng Âm bắn tới làm nàng im miệng lại. Ngân Túc cung tay đáp lễ, có chút xấu hổ nói: “ Đúng, đúng, thật xin lỗi, là chúng ta làm phiền hai vị mới phải.”

“Được rồi, được rồi, khách sáo cái gì, người mau nói cho ta một chút, hai người các người đều là nam hả?” Lâm Triều Hi tìm tòi nghiên cứu nhìn Nguyệt Duy, xem ra, thật giống như là sinh đôi.

Ngân Túc vén lại tóc tai tán loạn của Nguyệt Duy, nhẹ giọng nói: “ Nguyệt Duy là đệ đệ của ta, chỉ là đa số người đều cho rằng hắn là con gái, như vậy cũng tốt . . . ”

“Tốt cái gì mà tốt? Có nam nhân nào nguyện ý bị người khác nói mình giống nữ nhân chứ? Ồ!” Lâm Triều Hi bật thốt lên, sau đó xấu hổ nhìn Lâm Phượng Âm, nhưng thấy trên mặt hắn không có vẻ không thoải mái, thì chợt hiểu ra, quả là yêu nghiệt!

Lâm Phượng Âm nhìn lướt qua Nguyệt Duy rồi nói: “ Bởi vì các người yêu nhau, cho nên tình nguyện để người đời xem hắn như là nữ nhân, vì như vậy các người có thể danh chính ngôn thuận ở cùng một chỗ đúng không?”

Trong mắt Ngân Túc lóe lên tia kinh ngạc, còn có điểm đau đớn, nặng nề gật đầu một cái.

Lâm Triều Hi nuốt chút nữa thì kêu to ra tiếng, đây chính là đam mỹ cổ đại sao? Gào khóc!

Lâm Phượng Âm đi tới, đè xuống mạch tay của Nguyệt Duy, nhú mày lẩm bẩm nói: “Vãng sinh cổ?”

Ngân Túc ôm Nguyệt Duy đang suy yếu, trong mắt đều là thâm tình cùng đau lòng, gật đầu nói: “Là Vãng sinh cổ. Mỗi đêm em ấy sẽ chịu đựng ác mộng hành hạ, đêm qua là trăng tròn, càng thêm đau khổ dày vò.”

“Vãng sinh cổ là cái gì?” Lâm Triều Hi cầm lấy một cọng rơm, quét tới quét lui trên chóp mũi Lâm Phượng Âm, buồn bực sao hắn không bị ngứa mà nháy mũi chứ.

Lâm Phượng Âm đến gần nàng, nhìn như kiêu mị ngã vào trong ngực nàng, trên thực tế là ôm nàng vào lòng, bởi vì Lâm Phượng Âm cao hơn nàng một cái đầu. Hắn giải thích cho nàng: “ Vãng sinh cổ là một loại cổ độc của tộc Thánh nữ, người thi cổ(người làm ra cổ) dùng máu tươi của chính mình nuôi dưỡng, sau đó gieo cổ vào trong cơ thể người chịu cổ. Người chịu cổ mỗi đêm đều sẽ bị ác mộng hoành hành, trong cơn ác mộng phải trải qua núi đao biển lửa, lúc thì nóng bức, khi thì giá rét, giống như đi qua một vòng luân hồi. Hơn nữa, vào đêm trăng tròn còn tệ hại hơn, người chịu cổ thường phải chịu đau đớn khó nhin cho đến khi tự phá hủy(tự làm hại) chính mình. Lúc như vậy, chỉ có nam tử huyết khí dương cương mới có thể tạm thời trấn định tâm thần.”

Lâm Triều Hi giống như phát hiện ra vùng đất mới mà hỏi: “ Hôm qua trăng tròn, hai người ở chỗ này giao hợp có phải không, có phải hay không vậy?”

Mọi người uể oải Vì sao nữ tử này không biết kín miệng như vậy chứ, một chút xấu hổ cũng không biết sao?

Lâm Triều Hi nhất quyết không tha, xoay chung quanh Nguyệt Duy mấy vòng, than thở nói: “Thật là đẹp quá đi, vừa thấy đã thương, hay là để cho ta ở rể đi! Nếu không ta lấy cả hai người các người?” Trong đầu nàng thoáng hiện cảnh tượng ướm át 3P, không nhin được nuốt một ngụm nước bọt.

Lại một lần nữa Lâm Phượng Âm thật bất đắc dĩ kéo nàng trở lại, hỏi: “Nếu các người là sinh đôi, màu tóc cũng nên giống nhau chứ . . .”

Ngân Túc cau mày nói: “ Sau một ngày một đêm hắn bị tai nạn trúng cổ, tóc liền chuyển thành màu đen.”

Lâm Triều Hi lại là không hiểu mà hỏi: “Không phải người ta thường nói sầu lo đến bạc đầu sao, nào có buồn đau đến đen tóc chứ, ha ha!”

Lâm Phượng Âm chợt cười khê nói: “Quả nhiên là người Vụ Linh tộc.”

Ngân Túc kinh ngạc, hốt hoảng vì bị người nhìn thấu diện mạo chân thực dưới lớp mặt nạ che dấu. Lâm Triều Hi không biết vì sao hắn lại hốt hoảng cùng sợ hãi như vậy, cho đến sau này Lâm Phượng Âm giải thích cùng nàng. Thì ra là Vụ Linh tộc đã bị diệt tộc từ trăm năm trước, tộc nhân của bọn hắn cũng có một loại linh lực trời ban nhưng mà nguyên nhân diệt tộc thì phải hỏi người trong cuộc mới biết được.

Lâm Triều Hi nhiệt tình mời mọc, nàng đưa người thiếu chút nữa đẩy nàng vào chỗ chết là Ngân Túc vô cùng yêu thương em ruột trở về Lâm gia. Thời điểm Lâm Đường Hoa nhìn thấy cổ nhân có chút buồn cười cùng tò mò, Lâm Thành Trác dù không biết rõ lắm sự tình nhưng cũng đáp ứng. Chỉ là huynh đệ hai người lúc nhìn thấy Lâm Phượng Âm trong bộ dáng nữ nhân cũng tấm tắc tán dương.

“Kể từ khi Tiểu Tịch cô nương xuất hiện, cũng ngay sau đó mang đến thật nhiều chuyện kỳ lạ nha.” Lâm Đường Hoa pha trà ngon, đưa tới trước mặt Ngân Túc. Một phòng người ngồi vào chỗ của mình, cùng nhau thưởng thức trà nghệ của Lâm Đường Hoa, lưu hương tỏa khói chung quanh.

Hương khói lượn lờ, tiếng nước sôi trào, hương trà bốn phía, làm người vui vẻ không màng danh lợi.

“ Nhật Nguyệt ngưng tinh nội công của Lâm gia ta, quả thật có thể hóa giải áp chế cổ độc, nhưng không có cách nào trị tận gốc, chỉ có thể bảo vệ tính mạng trong ba năm.” Lâm Thành Trác bắt mạch cho Nguyệt Duy, lúc này hắn đã tỉnh lại, như chim nhỏ nép người vào trong ngực Ngân Túc, né tránh đối mặt với ánh mắt của Lâm Triều Hi.

Lâm Triều Hi nắm cái ly ấm áp, bên trái là Lâm Đường Hoa, bên phải là Lâm Phượng Âm, trước mặt là Lâm Thành Trác, thế nhưng đều là những gương mặt nhìn đến chán rồi, có tuần tú hơn nữa thì cũng quen mắt thôi. Nhưng gương mặt Nguyệt Duy thì khác, vẻ đẹp âm nhu trong trẻo nhưng lạnh lùng, điềm đạm đáng yêu như vậy làm cho người ta sinh ra cảm giác muốn bảo vệ. Nàng vẫn gắt gao nhìn chăm chăm Nguyệt Duy, nhìn đến nỗi làm cho người ta sợ hãi, trực tiếp chui vào ngực của anh trai mà trốn tránh.

Tay trái bị một người giữ chặt, tay phải cũng bị một người giữ chặt, hai đứa con trai này còn giả bộ giống như không có việc gì.

Ngân Túc và Nguyệt Duyệt đồng thời quỳ xuống trên mặt đất, rất có khí phách mà nói: “Ngân Túc Nguyệt Duyệt nhận được đại ân của Lâm gia, nhất định không quên, từ nay về sau sinh tử không rời.”

“Ha ha ha.” Lâm Triều Hi cười nói: “ Tại sao lại giống như lời hẹn thề đính ước vậy.”

Ngân Túc lần nữa thật muốn giấu mặt đi, hảo cảm của Nguyệt Duyệt tăng lên gấp bội đối với Tiểu Tịch cô nương, cảm thấy nàng là một cô nương rộng lượng phóng khoáng.

Lâm Đường Hoa cũng có đồng cảm, nhớ tới nàng chịu khổ mà đau xót trong lòng, nắm tay của nàng càng chặt hơn.

Chuyện của Ngân Túc Nguyệt Duyệt cứ quyết định như vậy, Lâm Thành Trác cùng Lâm Phương Âm dùng Nhật Nguyệt ngưng tinh- Âm Dương cương nhu, cho Nguyệt Duyệt cơ hội có cuộc sống mới. Sau bảy ngày bọn họ bế quan tu luyện, Nguyệt Duyệt với mái tóc bạc trắng từ trong nhà bước ra, dung nhan tỏa sáng chói mắt người nhìn, giống như là Minh Châu dưới đáy biển sâu, làm người ta kinh ngạc không thôi.

Mà trong bảy ngày này, Lâm Đường Hoa ngày đêm làm bạn bên Lâm Triều Hi, lúc có người ngoài thì mẫu tử tử hiếu, lúc chỉ có hai người thì không ngừng khôi hài.

45. Chương 45: Bảy Ngày Vui Vẻ Của ‘lão Nhị Tiểu Tịch’

Ngày thứ nhất.

Trải qua một đêm chiến đấu hăng hái, Lâm Triều Hi lại một lần nữa lấy thất bại thảm hại mà kết thúc.

Cờ vậy, không thắng, vậy cờ năm quân chắc có cơ hội nhỉ? Lâm Triều Hi trong lòng tràn đầy tự tin cuối cùng thua không còn manh giáp, không thắng được một ván nào, thật là thiên nộ nhân oán(người người oán trách)! Cả đêm không ngủ, thấp đèn tán gẫu việc nhà, ngoài miệng của Lâm Triều Hi lại là: “ Ta đánh nhầm(quân cờ)!” Lâm Đường Hoa luôn luôn chỉ cười nhạt nhếch lên quân cờ nói: “Đa tạ tiểu Tịch cô nương.”

Một buổi sáng tinh mơ, Lâm Triều Hi chống đôi mắt quầng thâm cùng cái đầu tổ quạ đi ra cửa phòng, u mê nhìn lướt qua sân nhỏ. Oanh Oanh đang bước tới từ bên trái, quy củ bụng chầu đồng tới phục vụ nàng rửa mặt, vừa giơ gương mặt nhìn, cả hai người đều cả kinh!

Oanh Oanh dừng chân, nghiêng đầu, cẩn thận quan sát nàng và căn phòng sau lưng nàng. Lâm Triều Hi nháy mắt cúi đầu, xong rồi! Mình còn không có dịch dung!

Hốt hoảng xoay người chạy vào trong, kéo lấy Lâm Đường Hoa đang gối đầu trên bàn gỗ nhắm mắt dưỡng thần mà hoa tay múa chân.

Hắn giơ gương mào, mắt phượng trong treo ảm áp, cười nhạt hỏi: “Tiểu Tịch cô nương gặp quỷ sao?”

Một ngón tay Lâm Triều Hi chỉ ra bên ngoài, một ngón tay chỉ vào gương mặt tiêu tụy của mình, ra dấu nói: “ Oanh Oanh . . .”

Lâm Đường Hoa chợt hiểu nàng vì chuyện gì mà gấp gáp, không phải là nàng gặp quỷ mà là người khác gặp quỷ là nàng.

“ Ta đi dịch dung, dịch dung!” Lâm Triều Hi vội vàng bò đến trên giường tìm tòi mặt nạ bị giấu ở bên dưới. Lâm Đường Hoa xuyên thấu qua cửa sổ giấy nhìn thấy bóng dáng của người tới, có lẽ đã đến bên ngoài cửa rồi.

“ Chủ mẫu, ngài đã thức chưa?” Oanh Oanh run run rẩy rẩy hỏi.

Lâm Triều Hi choáng váng, sắc mặt buồn khổ, quỳ gối trên giường vẽ mặt đưa đám nhăn nhó, giống như da chú cẩu. Lâm Đường Hoa đi tới, buồn cười quan sát nàng, sau đó kéo cổ áo của nàng ra, xé nát làn váy của nàng, lại làm xáo trộn cái chăn trải giường rồi nói: “ Xem ra, ta phải chịu uất ức một chút rồi.”

Hắn kêu Oanh Oanh vào cửa, Oanh Oanh sưng sốt một chút, có lẽ không ngờ công tử sẽ ở trong phòng chủ mẫu, nàng lại nhìn trên giường, không nhìn thấy phu nhân, cũng không bị ảo giác, quả thật thấy được cô nương lúc này.

Nàng có ngũ quan tinh tế, chỉ là mang theo nét tiêu tụy của cả đêm không ngủ, đuôi mắt cụp xuống, ảm đạm không có tinh thần, lông mi dày đặc che khuất tầm mắt, nhưng lại xuất hiện tư thái yêu kiều trong chớp mắt. Oanh Oanh nghĩ, nếu nàng ăn mặc trang điểm, nhất định sẽ diễm áp quần phượng(xinh đẹp nhất). Nhưng mà lúc này, người đẹp vì lựa ngựa tốt nhờ yên, còn nàng thì đầu tóc rối tung, quần áo xốc xếch, dưới đất còn mảnh vải vụn của xiêm áo bị xé rách rơi ngổn ngang, tất cả cảnh tượng cho thấy đêm qua điên long đảo phượng hương diễm ra sao. Oanh Oanh cúi đầu, lộ vẻ tức giận nhìn Nhị công tử.

Mặt Lâm Đường Hoa không đổi sắc nói: “ Phiên Oanh Oanh rồi, thay ta chăm sóc Tiểu Tịch cô nương cho tốt, được không?”

Oanh Oanh gật đầu, cắn môi hỏi: “ Còn chủ mẫu thì sao ạ?”

“ Mẫu thân của ta đang chiếu cố khách mới đến, đêm qua lại quá lo lắng cho thân thể của Nguyệt Duy cô nương nên đến viện của đại ca chăm sóc rồi.” Dù Lâm Đường Hoa đang nói dối vẫn giữ bộ giáng như tiên giáng trần như cũ. Cái gì là Nguyệt Duy cô nương chứ, rõ ràng là Nguyệt Duy tiểu tử! Cái gì mẫu thân đến viện của đại ca chứ, đi đến đó xem bọn hắn cởi hết luyện công sao? Đối mặt với tên lương gạt này, Lâm Triều Hi á khẩu không nói được lời nào, đúng là núi cao còn có núi khác cao hơn á!

Oanh Oanh không dám hỏi thêm, hỏi nữa chính là vượt quá khuôn phép. Như vậy Tiểu Tịch cô nương chính là người yêu của Nhị công tử, mà chủ mẫu lại nhường phòng của mình cho hai người huyền náo khẳng định là đồng ý chuyện của hai người. Chủ mẫu luôn luôn rộng rãi cởi mở, huống chi lại hết mực cưng chiều với mấy người con trai, cho phép chuyện này cũng là dễ hiểu, chỉ là, không ngờ Nhị công tử cũng giống như Tam công tử . . . phóng khoáng.

Suy nghĩ một chút, vẫn là Đại công tử tốt nhất, tác phong làm việc nghiêm túc đáng tin.

Nghĩ đi nghĩ lại, nàng không khỏi cười ra tiếng, cũng không chú ý mà lôi kéo tóc của Lâm Triều Hi rồi.

“Éc . . . hí . . .” Lâm Triều Hi soi gương làm một cái mặt quỷ, ngẩng đầu nhìn bộ dạng thất thần của Oanh Oanh.

“Thật xin lỗi, Tiểu Tịch cô nương.” Oanh Oanh hốt hoảng buông tay, cẩn thận búi lại tóc cho nàng.

Lâm Triều Hi nhú mày, ho khan một cái rồi hỏi: “Oanh Oanh đang nhớ người thương có phải hay không?”

“ Hả?” Oanh Oanh sưng sốt, trong nháy mắt che mặt, Lâm Triều Hi che miệng cười ngửa tới ngửa lui, hỏi: “Người Lâm gia sao?”

Oanh Oanh xấu hổ cắn môi, Lâm Triều Hi nhìn dáng vẻ lúng túng của nàng thì không hỏi nữa, ở chung với nàng ta lâu như vậy, với tính bất quá(nhiều chuyện) được nuôi dưỡng lâu như vậy, làm sao lại nhìn không ra người trong lòng của Oanh Oanh là- người đã từng chỉ với mấy chiêu đã thu phục được tên ác bá - Lâm Thành Trác cơ chứ?

Vì không muốn làm cho nhiều người nghi ngờ hơn, ngày hôm sau, Lâm Đường Hoa quyết định mang nàng đi ra ngoài.

Trạm thứ nhất, thành Bắc, hôm nay là tết trùng cửu(mừng chín tháng chín).

Sở dĩ đi tới thành Bắc là bởi vì nơi này có chợ phiên lớn nhất cũng là ngày thăm viếng Tự Miếu, mỗi khi vào dịp lễ tết nơi này cũng là nơi lớn nhất để du ngoạn vui chơi mà.

Mặc dù là ban ngày, nhưng đèn lồng đã được treo đầy trên mái hiên cùng tất cả các góc đường, đủ các màu sắc hình dạng khác nhau. Lâm Triều Hi cầm lấy một cái đèn lồng hình con thỏ mà ngăn người, ghen hòng chọt nhớ tới con rối trong một bộ phim Hàn quốc.

Lâm Đường Hoa đi tới, Lâm Triều Hi quay đầu lại cười hỏi: “Lâm nhị công tử học rộng tài cao, đa tài đa nghệ, đã từng thấy qua một loại động vật gọi là heo thỏ chưa?”

Lâm Đường Hoa nhìn lướt qua đèn lồng hình con thỏ, cười nói: “ Là thỏ mũi dài như heo hay là heo có tai dài như thỏ?”

Lâm Triều Hi kinh ngạc, Lâm Đường Hoa có lối suy nghĩ quả thật là . . . có thể so với người hiện đại rồi!

Lâm Triều Hi cứ như con đũa mà bám lấy hắn, hỏi hắn không ngừng nghỉ: “Người biết Miêu nữ không? Người biết người sói không? Người biết voi cổ dài không? Người có biết hồ ly sư(sư: sư tử) không? Người biết người nhện không?”

Lâm Đường Hoa không nói một lời, anh tuấn nho nhã mà bước đi, đi tới nơi nào đều là phiêu dật mà xuất trần, quang cảnh như thơ như họa.

Lâm Triều Hi đang nhìn chăm chăm vào một vòng tay được đan thủ công của một gánh hàng rong, có điểm giống phong cách cổ xưa, nàng đang trả giá thấp đến nỗi người bán hàng rong đỏ mặt hời lạnh. Lâm Đường Hoa trả cho hắn một mảnh bạc vụn, thế nên mua bộ vòng tay kia với giá ban đầu.

“Này, người có biết tiết kiệm trị gia hay không?” Lâm Triều Hi ngoài miệng oán trách, thực tế cười tươi như hoa nở.

“ Đó là đức tính tốt đẹp của nữ nhân, còn nam tử thì không sao cả.” Lâm Đường Hoa cười nói, sau đó xoay người lại, ngón tay lại vuốt nhẹ cánh hoa Thù Du, nhụy hoa màu vàng nhạt khẽ mở khéo léo linh động theo gió, hắn cài nó lên tóc của Lâm Triều Hi, gật đầu nói: “ Cho dù là Trân Châu Phỉ Thúy, cũng không bằng hoa cỏ thể gian.”

Gió thu phiêu cước nhụy, ngọc lộ khóc du cành.

(Gió thu nhẹ thổi nhụy hoa, lộ ra vẻ đẹp của cành thù du)

Lâm Triều Hi nín lấy tay áo trắng của Lâm Đường Hoa, riu rít như chim sẻ nhỏ. Có một cái thẻ tín dụng vô hạn ở bên cạnh(ý nói tiền của anh Đường Hoa), cả buổi chiều nàng mua sắm ở hầu hết các cửa hàng kinh doanh trang phục và phụ kiện, đến gần tối, ráng chiều rơi xuống, Lâm Triều Hi ngồi xuống một tiệm mì, nhìn thần thái tự nhiên thoải mái của Lâm Đường Hoa, lại nhìn bản thân mình có chút long đong mệt mỏi, thầm than tố chất thân thể của người luyện võ cùng người bình thường như nàng thật sự quá khác biệt.

Lâm Triều Hi vô cùng sướng khoái mà uống từng bát từng bát trà to, còn Lâm Đường Hoa thì nhìn chăm chăm tiểu nhị rửa đi rửa lại cái bát đến N lần mới dùng. Lâm Triều Hi xì sà xì sụp ăn mì không chút hình tượng nào, Lâm Đường Hoa thì từ từ nhắm nuốt, tinh tế thưởng thức ưu nhã như một tiểu thư khuê các. Cho nên trong vô tri vô giác mà hai người tốn gần hai canh giờ vì một chén mì. Rốt cuộc sắc trời gần tối, tất cả đèn lồng cũng được thắp sáng, trên đường đám trẻ con cũng nhiều lên, nhóm thiện nam tín nữ ôm nhang đèn sôi nổi tràn vào viếng chùa.

Hai người gửi đồ đã mua nhờ tiệm mì trông coi, Lâm Triều Hi chờ không kịp liền lôi kéo hắn đi tham gia náo nhiệt, rất nhanh hòa nhập vào đội ngũ của bọn nhỏ, tay cầm tay cùng bọn họ xoay vòng vòng nhảy múa. Lâm Đường Hoa đứng ở một bên nhìn, một vòng người đồng nhất chọt nhiều hơn một người như hạc giữa bầy gà nổi bật trong đám trẻ con, hơn nữa còn cười khoa trương đến như vậy. Lần đầu tiên Lâm Đường Hoa cảm thấy, có lẽ vào đêm tết trùng cửu nên ấm áp như vậy, nhìn đôi mắt sáng long lanh cùng nụ cười xinh đẹp thiện lương của nữ tử kia, sau bao nhiêu lần tỉnh mộng giữa đêm khuya, giờ đây đây lòng của hắn chỉ là một mảnh mềm mại.

“Vì sao bọn họ đều đi Tự Miếu vậy?” Lâm Triều Hi giơ nửa xâu kẹo hồ lô hỏi.

“Mỗi lần dịp tết Trùng cửu, vào ngày chùa mở cửa cho khách viếng thăm, Trí Ngộ đại sư sẽ đích thân lựa chọn người có duyên với nhà Phật để giải đáp nghi hoặc của người đó. Đây là cơ hội duy nhất chỉ có một lần trong năm, mà mỗi lần đại sư cũng chỉ lựa chọn một người.” Lâm Đường Hoa nhìn ngôi chùa cách đó không xa, tiếng chuông vang vọng ngân nga, giữa phố xá sầm uất ồn ào náo động lại có sự tĩnh mịch khác biệt.

Lâm Triều Hi ờ một tiếng, đưa kẹo hồ lô tới bên miệng của Lâm Đường Hoa nói: “Nếm thử một chút, sơn tra thật là chua . . .!”

Lâm Đường Hoa bởi vì có bệnh yêu sạch sẽ, sẽ không đụng tới đồ người khác đụng qua, nhưng thanh âm trong trẻo của Lâm Triều Hi cùng với ánh mắt mong đợi của nàng để cho hắn như bị quỷ thần xui khiến mà phá lệ rồi, nhẹ nhàng cắn một cái. Lâm Triều Hi lại cắn nửa miếng kẹo hồ lô hắn vừa ăn, nuốt nhanh xuống, nháy mắt ra hiệu nói: “Chua quá đi! Thật là chua!” Lâm Đường Hoa lại cảm thấy rất ngọt, so với mật ong còn ngọt hơn.

Trong lúc hắn còn đang thất thần, Lâm Triều Hi đã khoát cánh tay của hắn, kéo hắn hòa nhập vào dòng người chật kín, tràn về phía cổng chùa.

“Chúng ta cũng thử vận may một chút đi, thử xem có thể được đại sư chỉ giáo chút nào không.”

“À, ta cùng với Trí Ngộ đã quen biết từ lâu rồi.”

“Vậy ông ta có tiết lộ thiên cơ gì cho người không?”

“Không có, năm đó mẫu thân mang theo ba huynh đệ chúng ta, nhưng đại sư chỉ giữ lại đại ca thôi.”

“À? Ông ấy nói gì?”

“Nói hắn năm năm sau gặp phải một đại kiếp nạn.”

“Năm năm sau? Vào lúc nào?”

“Sang năm.”

46. Chương 46: Lão Hòa Thượng Thần Bí Lải Nhải

“Người nói cái lão hòa thượng kia ở đâu ?” Lâm Triều Hi lôi kéo Lâm Đường Hoa liềm mạng chen vào bên trong.

“Là Trí Ngộ đại sư, hắn là ở bên trong đại điện đi.” Lâm Đường Hoa thông thả nói.

“Con mẹ nó, sao còn đòi mạng hơn cả lúc chen lấn trên xe bus vào giờ cao điểm vậy!” Lâm Triều Hi than thở, quay đầu lại nhìn thấy vẻ mặt nghi vấn của Lâm Đường Hoa, sau đó nghiêng đầu liền nhìn thấy bộ dạng háo sắc của mấy thiếu nữ trẻ tuổi ở bên cạnh, nàng hơi nhanh trí, đáng thương hỏi: “Tiểu nhị, người nói đi, có đôi khi làm ra việc đầu cơ trục lợi cũng là do thời thế mong muốn, đúng không?”

Nụ cười của Lâm Đường Hoa liền cứng lại, mỗi lần nhìn thấy nữ nhân này dùng biểu cảm oai phong lẫm liệt như thế thì nhất định là đang nghiên cứu làm thế nào để tra tấn người khác!

Lâm Đường Hoa không kịp che miệng của nàng, nàng liền bắt đầu hô lên giống như tú bà đang chào hàng: “Nhìn vị công tử này một chút nào, được gọi là một người phong lưu lỗi lạc, siêu phàm thoát tục, bẻ nguyệt tu hoa (hoa nhường nguyệt thẹn), chim sa cá lặn! Đây chính là biểu ca của ta, biểu ca còn chưa thành thân đâu!” Nàng lớn tiếng kêu la, thu hút sự chú ý của một loạt nữ tử, bọn họ nhao nhao dời mắt lên trên người Lâm Đường Hoa, hận không thể một ngụm nuốt trọn, con người cũng biến thành hình trái tim hồng.

Lâm Đường Hoa vạn phần bất đắc dĩ đối với Lâm Triều Hi, nhưng vì bất ngờ không kịp đề phòng đã bị đám người chen ngang, tay hắn buông lỏng, Lâm Triều Hi liền theo một bên chạy ra ngoài.

Kết quả là, Lâm Đường Hoa bị bao vây, đám người chen lấn vào đại điện lập tức chia làm hai hướng, hoàn toàn vì Lâm Triều Hi lộ ra một con đường thênh thang. Nàng vẫn không quên vừa ăn sạch xâu kẹo hồ lô lớn vừa hướng hắn vẫy tay kêu: “Biểu ca, ca xem mắt thật tốt nhé! Cha mẹ chờ người mang nàng dâu về đó!”

Lâm Đường Hoa luôn luôn ôn hòa nho nhã cũng có lúc muốn cười mà không được, hắn âm thầm cắn răng, nụ cười cương cứng trên mặt, ánh mắt liếc qua con thỏ nhỏ kia, lạnh lẽo có thể giết chết người.

“Ai nha, đây chính là đại diện đó!” Lâm Triều Hi cầm que gỗ đi tản bộ xung quanh, nhìn mọi người đều quỳ gối trên đệm coi thành tâm cầu nguyện. Lư hương, át gia khí, mõ, keng, từng đồ vật ngược lại đều rất hài hòa, vẻ mặt của những bức tượng Phật Bồ Tát dát ngọc hiền từ giống như đang cúi xuống nhìn nàng.

Nàng cũng thức thời một chút, liền ném que gỗ ra ngoài cửa, sau đó chấp tay trước ngực qua loa cúi đầu, ngoài miệng lầm bầm: “Chư vị Đại La thần tiên, Bồ Tát, Phật Tổ, điểm hóa cho con đi, trí nhớ kiếp trước của con đã bị mất, nhưng mà con không muốn sống vô tri vô giác như vậy, tốt nhất cho con chút ánh sáng Phật pháp giác ngộ gì đó...”

“A di đà phật, ánh sáng Phật pháp chiếu rọi khắp nơi, phổ độ chúng sinh, chẳng lẽ nữ thí chủ chưa từng cảm nhận được sao?”

Lâm Triều Hi quay đầu lại, thấy một lão hòa thượng có chòm râu và lông mày đều bạc trắng đi vào, đầu nhẵn bóng tròn vo hặn không thể đi lên võ một cái, hằn mặc áo cà sa đã cũ rách phai màu, đôi giày dưới chân cũng đã mòn đế, bục ra vài sợi chỉ.

“Trí Ngộ đại sư, Trí Ngộ đại sư!” Phía sau là tiếng kêu gọi ồn ào, Lâm Triều Hi kinh ngạc đánh giá hẩn, Tự Miếu nổi tiếng trên đời này lại có thể ngược đãi đại sư chủ trì sao?

Mà vị chủ trì này thật tiết kiệm, tay trái còn đang cầm que gỗ xâu mít quả nàng ném ra, tay phải thì lần tràng hạt kêu cạch cạch, ánh mắt nhỏ hẹp của lão hòa thượng lóe ra ánh sáng hiền lành, đang mỉm cười quan sát nàng.

Lão hòa thượng hướng vào phía trong đại diện gật đầu rồi ôn tồn nói: “Hôm nay người có duyên với lão nạp chính là vị nữ thí chủ này, mời các vị thí chủ lương thiện trở về đi.”

Không kịp nhìn tình hình chung quanh, sau đó nàng được một Tao Lão Đầu (lão đầu mục) dẫn vào một nơi gọi là phòng của chủ trì. Ngoại trừ đàn hương lượn lờ thì không còn thấy cái gì khác. Lâm Triều Hi tùy ý ngồi trên băng ghế, thế nhưng kinh ngạc phát hiện trên bàn bày rượu thịt món ngon! Nàng chậm chạp chỉ chỉ bàn ăn trước mắt hỏi: “Cái này của ông?”

Lão hòa thượng gật đầu một cái, ngồi phía đối diện với nàng nói: “Thí chủ thật thông tuệ, quả thật là người cùng Phật có duyên, không bằng cùng nhau dùng bữa đi.”

Lâm Triều Hi muốn nói mình vừa mới ăn no, nhưng nghĩ tới tô Mì Dương Xuân có nước béo vừa rồi chẳng thể làm no bụng! Vì vậy, nàng vỗ tay nói: “Tốt!”, thuận tiện rót hai ly rượu.

“Náo loạn nửa ngày thì ra là hòa thượng giả!” Lâm Triều Hi gấp một khối thịt bò bỏ vào miệng, mùi vị không tệ.

Trí Ngộ đại sư nở nụ cười nói: “Thí chủ cũng là giả bộ lừa gạt người khác thôi.”

Thiếu chút nữa phun ra miếng thịt, Lâm Triều Hi ho khan một cái rồi nghiêm mặt nói: “Cơm có thể ăn bậy, nhưng không thể nói bậy đâu.”

Trí Ngộ đại sư tự mình rót rượu, nhấp môi rồi nói: “Thí chủ không cần quá lo lắng, thời cơ đến, duyên cơ sẽ đến thôi.”

Lâm Triều Hi cứ có cảm giác lão hòa thượng này nói như biết rõ ràng mọi chuyện, chẳng lẽ là thần tăng thật sự biết được thiên cơ? Nàng lập tức thay đổi sắc mặt, nịnh nọt lấy lòng nói: “Đại sư đại sư, ngài thật sự là một vị thần, thế nhưng biết con không phải thật...Này, ngài còn biết cái gì về con?”

“Lão nạp biết thí chủ không phải là người ở đây, cũng không phải là người ở bất kỳ nơi đâu, đến vô thanh vô thức, lại không đi được”.

Lâm Triều Hi suy nghĩ một chút, dường như lão đầu này cũng có chút bản lĩnh, vì vậy, làm bộ như thật đáng thương hỏi: “Đại sư có biết làm sao con mới có thể trở về không?”.

“Cái này...” Trí Ngộ đại sư trầm ngâm, đi tới bên cửa sổ bấm ngón tay tính toán một hồi rồi nói: “Thí chủ còn cần phải ở lại nơi này. Năm năm trước lão nạp từng bấm quẻ cho Lâm đại công tử, sang năm hẩn có một kiếp nạn, cõi chuông phải do người buộc chuông, thí chủ không đi được”.

Lâm Triều Hi bị tức mà cười, trừng mắt hỏi: “ Hắn bị thương hay là sẽ chết? Ta vừa không phải là thần y cũng không phải là thần thánh, ta làm sao mà cứu hắn... Có lẽ đại sư tính lầm, ta chỉ là người phàm, chỉ là tôm tép mà thôi, còn Lâm Thành Trác rất dũng mãnh, làm sao có người đã thương được hắn chứ!”

Trí Ngộ đại sư lắc đầu một cái, dựa vào tường nhắm mắt nghỉ ngơi lại lẳng lặng mà nói: “ Thí chủ, kiếp trước của ngươi cũng không như ý, chỉ bằng quên hết quá khứ đi, hưởng thụ sinh mệnh mới mà Ngã Phật ban cho ngươi. Lão nạp chỉ có thể nói, sau này thí chủ sẽ phải đối mặt với hai sự lựa chọn, một con đường tươi sáng, một con đường là vực sâu vạn trượng, thí chủ cần phải suy nghĩ cho kỹ thì tốt hơn!”

“ A a a, Lão Đầu Nhi nguyên rủa ta sao!” Lâm Hướng Hi la hét, “ Vậy ông nói cho ta biết làm sao mới có thể chọn được con đường tươi sáng đây!”

“Thuận theo lòng mình, thích ứng trong mọi hoàn cảnh, khi thí chủ không phân được thật giả, hãy tự hỏi tâm của mình, Phật tổ sẽ chỉ đường cho thí chủ . . .” Sau đó lão hòa thượng gục đầu xuống, thế mà đã ngáy khò khò rồi!

“Đứng cũng có thể ngủ sao? Ông thật đúng là đủ mạnh mẽ!” Lâm Triều Hi dậm chân, “Vào đúng thời khắc mấu chốt, ông làm gì mà thần bí thế!”

‘Két’ một tiếng, cửa được mở ra, trước tiên là một cái đầu trọc ngó vào, phía sau là Lâm Đường Hoa đang đưa mắt lạnh lùng nhìn nàng.

Tiểu hòa thượng khoảng bảy tám tuổi, giọng nói còn non nớt, “ Nữ thí chủ, sư phụ đã ngủ, mời trở về đi”.

Lâm Triều Hi đối với sự đáng yêu là không có sức chống cự, đột nhiên nhớ tới tiểu hòa thượng Nhất Hưu, liền vươn tay sờ sờ đầu trọc của tiểu hòa thượng. Tiểu hòa thượng rất không thích người khác sờ đầu mình, quệt miệng trừng nàng né tránh đi. Lâm Triều Hi chạy đuổi theo hắn xoay quanh cái bàn, cuối cùng bị Lâm Đường Hoa dốc sức kéo lại.

47. Chương 47: Lời Hứa Của Quân Tử Với Giai Nhân

Buổi tối, bầu trời điểm đầy sao, đúng là đoạn kiều kinh điển cho nam nữ ái muội. Vào giờ phút này, Lâm Triều Hi cũng hóa thân thành tiểu công chúa ưu buồn, tay cầm hoa đăng đứng ở trên cầu đá chờ mỹ nhân. Cách đó không xa, Lâm Đường Hoa với dung mạo như thiên tiên, tay cầm hoa cúc đang nhanh nhẹn đi tới, nụ cười tao nhã làm cho người ta say mê.

Giai nhân đứng trên cầu thẹn thùng ngoái đầu nhìn lại, mắt sáng long lanh, mỹ nhân chậm rãi đi tới, đưa hoa cúc tới trước mặt. Ánh sao thấp thoáng, hai người im lặng ngắm nhìn, ánh mắt đắm đuối, tựa như đôi thần tiên quyến lữ, sầu triền miên.

“ Thiếp chờ thật lâu.” Giai nhân nói giọng nhẹ nhàng mang theo chút giận hờn.

“ Ta cũng vậy.” Nụ cười nhạt của mỹ nhân vẫn không giảm, phong hoa tuyệt đại, tay giơ lên, ngón tay thon dài như ngọc thạch đẹp đẽ.

“ Bánh ngọt hình hoa cúc đâu? Lấy bông hoa cúc này làm gì, cúng bái tổ tiên hả?” Giai nhân chợt thay đổi thái độ, không khí tốt đẹp bỗng sụp đổ trong nháy mắt.

Ngón tay Lâm Đường Hoa rung động, từ vạt áo trước ngực lấy ra một túi giấy dầu được buộc kỹ, nhét vào trong ngực nàng, giận dữ nói: “Trong nhà không thể làm hay sao? Còn bắt ta phải xếp hàng mua chứ!”

Lâm Đường Hoa vốn có rất ít cảm xúc kích động như vậy, Lâm Triều Hi có chút sững sờ, cúi đầu nhìn, dùng đèn lồng chiếu sáng, thì ra là người nào đó đã bị chạm vào điểm mấu chốt rồi!

Chỉ thấy trên áo bào vốn trắng như tuyết lại bị dính rất nhiều vết bẩn, nếu cẩn thận phân biệt còn có thể thấy được vết dầu mỡ cùng nước bùn.

Lâm Triều Hi tràn đầy cảm động trong lòng, cầm tay của hắn mà nói: “Đường Đường chịu uất ức rồi, đặc biệt thưởng cho một nụ hôn nha!” Nói xong, nhón chân lên, môi hồng phấn lấm lấm liền dán lên đôi môi mỏng đang nhếch lên.

Đêm lạnh như nước, trong không trung tràn ngập hương vị ngọt ngào của hoa cúc bánh ngọt cúc hoa.

Lâm Đường Hoa còn chưa kịp nhắm mắt, Lâm Triều Hi tập kích bất ngờ làm cho hắn có một giây thất thần, sau đó kéo thân thể Lâm Hương Hi lại, đoạt lại môi mềm đang muốn rời xa.

Đây chẳng qua là nụ hôn muốn an ủi thôi mà, đâu phải là nụ hôn thâm tình thâm thiết có cách thức, ý thức, mỹ thức tiêu chuẩn chứ! Lâm Triều Hi kinh ngạc tròn tròn mắt, tay trái nắm bánh ngọt cúc hoa, tay phải xách theo hoa đăng, bị Lâm Đường Hoa ôm chặt trong ngực, giống như là trừng phạt mà gặm cắn môi nàng, nhưng là rất nhẹ nhàng, dịu dàng mà không mất kỹ xảo, lưu luyến trần trọc trên đôi môi đầy đặn của nàng. Hắn đưa tay ra, phủ lên mí mắt nàng, rót cuộc nàng nhắm mắt lại, bị động mà hưởng thụ được ôm trong vòng ngực ấm áp cùng với nụ hôn lôi cuốn mà ẩm ướt.

Dùng nụ hôn bịt miệng, dùng nụ hôn tiết giận, dường như là tuyệt sát (chiêu giết sạch) của Lâm Đường Hoa. Bình thường khiến cho Lâm Triều Hi thụ hưởng có loại cảm giác ngắt ngảy như chiếm được tiện nghi.

Sao trên trời nhiều không đếm xuể, nhưng lúc này lại giống như chỉ cần vươn tay là chạm đến, và nàng thật sự đưa tay ra, có tư thế nắm lấy mặt trăng.

Bởi vì Lâm Đường Hoa đang ôm thiếu nữ tự cho là Cửu Thiên Huyền Nữ này phi nhanh trên không trung (thật ra bởi vì đường bộ quá đông người chen chúc), chợt có người ngẩng đầu kêu lên: “Thần tiên hạ phàm kia!”, dẫn tới một phen xôn xao. Mọi người chỉ cảm thấy hai người trước mắt thật như từ trong mây rơi xuống, trong chớp lát xẹt qua bầu trời đêm, lại thành ngôi sao đẹp nhất.

Trở lại Lâm gia, tinh thần Lâm Triều Hi còn chưa hồi phục từ trong không khí vui sướng như trước, vừa đi vừa cắn bánh ngọt cúc hoa, Lâm Đường Hoa cười chế giễu, sau đó đưa tay lau đi mảnh vụn bên miệng nàng nói: “Làm sao nàng giống như con chó nhỏ thế này?”

Lâm Triều Hi cảm thấy mỹ nhân trước mặt rất chói mắt, chói lóa chói lóa, so với đèn nê ông còn sáng hơn, nhớ tới nụ hôn kích tình vừa rồi, nàng chợt cảm thấy thật ngượng ngùng.

“Ta đi về phòng trước!” Lâm Triều Hi chỉ chỉ một gian phòng gần đó, rồi vội vã chạy về. Lâm Đường Hoa cười nhạt nhìn nàng, vẫn là lần đầu tiên thấy nàng lộ vẻ ngượng ngùng, thì ra nàng cũng có tư thái mềm mại của tiểu nữ nhân.

Một đêm này, Lâm Đường Hoa tắm rửa hết một canh giờ, sau cùng ngay cả nha hoàn đổ nước đều sắp ngủ gật, hắn mới sửa soạn xong xuôi.

Trong mấy ngày này, Lâm Triều Hi hài lòng vượt qua ngày nghỉ dưới sự an bày của Lâm Đường Hoa, quả thật có thể nói là vui đến quên cả trời đất. Nhưng mà luôn luôn có một sự phiền muộn làm cho nàng cảm giác ngày càng nặng nề.

Mỗi ngày vui chơi đến kiệt sức, sau khi trở về Lâm Triều Hi vừa dính lên giường là ngủ ngay, nhưng vẫn luôn lặp lại một hồi ác mộng.

Trong mộng mây mù vờn quanh, hình như thấy được rất nhiều người, dĩ nhiên toàn là mỹ nam, nói thí dụ như thiếu chủ của tứ Thiếu gia Hoa Châu, còn có minh tinh đẹp trai trong trí nhớ mơ hồ, vốn là ngủ say sưa, nước miếng cũng chảy một mảng lớn. Tiếc rằng, bất thành linh một thanh đao sắc bén chặn ngang trước mặt, thẩm sát toàn bộ những gì tốt đẹp nhất. Lập tức, bên tai hình như có người trầm giọng, sau đó có một bóng dáng nặng nề ngã vào vũng máu đỏ, mà nam tử áo đen ngã vào vũng máu, là Lâm Thành Trác? Hắn đã hôn mê, vết thương chồng chất, toàn thân không chỗ nào là không có vết thương, máu tươi không ngừng tuôn ra, vũng máu càng ngày càng lớn càng để lâu lại càng nhiều hơn. Nàng kêu cứu không được, cổ họng khàn khàn không phát ra được âm thanh, mà trong mắt máu đã thấm đầy tay áo, nàng giống như là rơi xuống một cái ao không cách nào thở được.

“A!” Nàng chợt thức giấc, chỉ cảm thấy toàn thân ướt đẫm mồ hôi lạnh, lần nữa ngẩng đầu lên, đã thấy ánh mặt trời chiếu vào cửa sổ giấy, một đêm hoảng hốt đã trôi qua như thế.

“Tiểu Tịch cô nương đã dậy rồi sao?” Ngoài cửa, Oanh Oanh thử hỏi.

Lâm Triều Hi cảm giác đầu đau như muốn nứt ra, chợt ngả đầu lên gối phía sau, có lệ nói: “Người vào đi.”

Oanh Oanh đặt chậu nước rửa mặt trên kệ, nhìn sắc mặt trắng bệch của Lâm Triều Hi hỏi: “Tiểu Tịch cô nương, cô không khỏe sao?”

Lâm Triều Hi xoay đầu nhìn nàng, trong nhất thời vẫn chưa tỉnh táo được từ trong cơn ác mộng, lúc này trong lòng vẫn còn sợ hãi, nhìn thấy màu sắc váy áo mà Oanh Oanh đang cầm lập tức nhú mày: “Bỏ cái áo này đi.”

Oanh Oanh bị tiếng nàng làm hoảng sợ, liền tranh thủ đặt váy ở trên bàn rồi hỏi: “Tiểu Tịch cô nương, có muốn nô tì đi mời đại phu không?”

Lâm Triều Hi không dám nhìn bộ xiêm áo đó, màu sắc giống như là bị nhuộm máu tươi, trong đầu nàng không ngừng hiện lên hình ảnh Lâm Thành Trác ngã trong vũng máu mà chết đi như cây khô, còn có toàn thân đầm đìa máu tươi.

Khi đang nói chuyện, có tiếng người truyền đến từ đình viện, Oanh Oanh mừng rỡ nói: “Đại công tử xuất quan rồi!”

Lâm Triều Hi cười giận mắng nàng một câu: “Làm sao ngươi không nói tam công tử xuất quan chứ, tại sao không nói Nguyệt Dục được cứu rồi chứ, vậy mà chỉ nghĩ đến đại công tử, chắc chắn. . .”

Oanh Oanh cúi đầu, nhanh chóng giấu mặt trong tay áo, lại lấy ra một bộ váy mới từ trong ngăn kéo đưa cho nàng, nói: “Tiểu Tịch cô nương lại cười nô tì, cô mau mặc vào đi, Nhị công tử cũng sắp đến đây rồi.” Khi nói chuyện còn có một chút trêu ghẹo, giống như muốn nói: Cô và Nhị công tử còn có gian tình mà!

Lâm Thành Trác và Lâm Phượng Âm đứng ở ngoài cửa trong đình viện, Ngân Túc Nguyệt Dục tựa sát vào nhau đứng ở một bên, như là một đôi thần tiên quyến lữ tươi đẹp, mọi người đều coi bọn họ là một đôi uyên ương, thật ra không hề biết là một đôi khinh thường tình yêu.

Lâm Triều Hi nhìn mấy mỹ nam trong đình viện, nàng chợt nảy ra một loại ý tưởng tươi đẹp. Hiện tại, nàng đang tạo ra một khu vườn, nuôi dưỡng mấy con thú nhỏ độc nhất vô nhị, văn võ song toàn, tài hoa hơn người, nàng có thể trái ôm phải ấp.

“Tiểu Tịch cô nương tâm tình rất tốt nhỉ!” Lâm Phượng Âm tựa vào trên thân cây, từ từ mở mắt, một đôi mắt phượng hẹp dài mang theo nụ cười sáng chói tà nghệ nhìn nàng, khóe môi khẽ cong, mê hoặc tâm trí.

Lâm Triều Hi chậm rãi đi qua, chợt đứng lại, sững sờ nhìn Lâm Thành Trác. Lâm Thành Trác nâng mắt cũng nghi hoặc nhìn nàng, trong đôi mắt đẹp đang tìm tòi nghiên cứu kia thế nhưng lại cất giấu lo âu và bi thương?

“Ngươi không sao chứ?” Lâm Triều Hi nhẹ giọng hỏi.

Được nàng ân cần thăm hỏi, cảm giác mệt mỏi của Lâm Thành Trác trong bảy ngày này cũng tan thành mây khói, thì ra là nàng còn nhớ hắn, sắc mặt hắn bình thản, nói: “Không có việc gì.”

“Như thế nào lại không hỏi thăm ta chứ, ài, thật là người không có lương tâm mà.” Lâm Phượng Âm tựa vào trên thân cây, đưa tay đón lấy từng mảnh lá rơi, giả vờ than thở.

“Ha ha ha.” Lâm Triều Hi cười gượng gạo, trông nàng có vẻ như ngơ ngác hơn so với bình thường. Lúc Lâm Đường Hoa đi tới liền nhìn thấy nàng đang mắt hờn nhìn chằm chằm Lâm Thành Trác, không biết đang suy nghĩ gì.

Lâm Đường Hoa đi qua bên cạnh Ngân Túc Nguyệt Dục, hướng về phía bọn họ khẽ mỉm cười, Ngân Túc hình như không tiếng động nhận được tin tức, nhú mày nói: “Ta sẽ nói cho các người biết.”

Lâm Đường Hoa gật đầu một cái, nói: “Được.”

Vì vậy, Ngân Túc Nguyệt Dục liền nói hết những chuyện bọn họ đã trải qua.

Ngân Túc cùng Nguyệt Dục là con cháu duy nhất còn lại của Vụ Linh tộc, bọn họ vốn không tranh quyền thế, ẩn cư trong núi sâu. Nhưng vào một ngày hè nào đó bỗng nhiên bị Thu Vô Cốt xông vào mang đi. Bên cạnh Thu Vô Cốt có một nữ tử xinh đẹp rất giỏi dùng cổ, ả ta hạ Vãng Sinh cổ vào trong cơ thể Nguyệt Dục, dùng điều này uy hiếp Ngân Túc làm việc cho họ.

Người của Vụ Linh tộc phải đến mười tám tuổi mới có linh lực trời ban, mà Nguyệt Duy chỉ mới có mười bảy tuổi. Vãng Sinh cổ ăn mòn huyết mạch của hắn, càng đem linh lực của người Vụ Linh tộc phong ấn, tóc vốn có màu bạch kim dần phai màu rồi biến thành tóc đen không khác gì người bình thường.

Mà Ngân Túc lại bị bức ép đi làm một số chuyện bừa bãi, Trợ Trụ Vi Ngược (nói giáo cho giặc). Mỗi lần phải chấp hành nhiệm vụ, hắn cũng sẽ bị ả dùng độc đó hạ xuống trăm nghìn mị được, cưỡng ép hắn đi làm những chuyện mà hắn không muốn làm.

Lâm Triều Hi đau lòng nhìn bọn họ, cảm thấy hai đứa bé này thật đáng thương. Ngân Túc rõ ràng là gay, còn bị người bức hiếp đi JQ nữ nhân, mà Nguyệt Duy còn phải trơ mắt nhìn ca ca thân ái vì thuốc giải của mình mà phải chịu những khổ sở này. Nghĩ tới đây, Lâm Triều Hi cắn răng nghiêng lợi mà nói: “Những tên cặn bã này, Thu Vô Cốt cũng không phải là thứ tốt gì!”

Lâm Thành Trác có chút run rẩy siết chặt cái ly trong tay, Lâm Phượng Âm liếc nhìn nàng, Lâm Đường Hoa thu lại nụ cười, ba người bọn họ đồng thời tập trung nhìn nàng, nhìn trong mắt nàng lộ ra phần hận, chẳng lẽ lại nhớ tới chuyện đau lòng lần đó bị Thu Vô Cốt chà đạp sao? Thu Vô Cốt, người tổn thương nàng, nhất định sẽ hoàn trả lại cho người gấp trăm ngàn lần!

Vào giờ phút này, Lâm Triều Hi dĩ nhiên không biết, ba vị công tử khuynh tâm vì nàng hận không thể đem Thu Vô Cốt chặt thành trăm mảnh, bọn họ cho là hắn đã vấy bẩn sự trong sạch của nàng, nhưng nàng vẫn là băng thanh ngọc khiết hoàng hoa khuê nữ, cái đó gọi là có áp lực liền có động lực. Nàng càng không biết huynh đệ ba người đã sớm đạt thành nhận thức và quyết định chung, người nào chính tay giết được Thu Vô Cốt, thì người đó liền cưới Lâm Triều Hi! Nếu không, ba người họ phải tuân thủ quy tắc cạnh tranh công bằng, làm bạn bên cạnh nàng, thủy chung bảo vệ, không hề đề cập tới chuyện trăng hoa.

48. Chương 48: Thiếu Niên Không Hiểu Chuyện Yêu Đường

Bên kia, Thu Vô Cốt lại im lặng vài ngày, bởi vì hắn bị thương.

Trên đời này có lẽ chỉ có vài người biết rõ thương thế của hắn ra sao, nỗi đau đớn tê tâm liệt phế là như thế nào.

Sắc thu ngưng trọng, bởi vì trong Vô Cốt viên không còn ai khác ở chung mà càng có vẻ im lìm vắng vẻ hơn. Ngọc Hoàn đạp bước trên đường đá nhỏ, theo lối đi quanh co đi tới trước cửa phòng Thu Vô Cốt. ả đưa tay ra ý muốn mở cửa, nhưng lại mím môi thu tay về.

Lúc này, cửa phòng chợt mở, Thu Vô Cốt một thân bạch y đi ra, hắn đỡ khung cửa, sắc mặt tái nhợt, trong mắt hắn lên tia máu, sắc môi tím tái, cả người rất tiêu tụy giống như là thức trắng mấy ngày mấy đêm.

Ngọc Hoàn kinh ngạc, hơn mười ngày không có tin tức gì của công tử, thì ra là hắn bị trọng thương!

Tâm tư cảnh giác của Thu Vô Cốt cuối cùng cũng bình phục lại, ánh mắt từ từ ảm đạm. Hắn quan sát một thân y phục màu xanh biếc của Ngọc Hoàn, khóe miệng nhẹ nhàng cong lên, sau đó cười yếu ớt, liền té ngã lên vai nàng ta.

Ngọc Hoàn cả kinh, tay chân luống cuống kêu: “Công tử, công tử . . .”

Ả điu Thu Vô Cốt vào phòng, lúc này mới nhìn thấy ga giường vốn màu trắng như tuyết giờ đều thấm máu đỏ tươi!

Ả nhú mày, lúc này mới nhìn thấy cả lưng áo của Thu Vô Cốt cũng nhiễm đỏ dính máu, hắn vẫn luôn một mình nằm ở trên giường mà chịu đựng đau đớn sao? Gối đầu, chân đắp đều bị xé nát, thanh giường nát vụn, đều là dấu vết lưu lại trong lúc hắn chịu khổ sở đây vò sao?

“Công tử . . .” Ngọc Hoàn canh giữ ở bên giường, lấy khăn tay trong ngực nhẹ lau mồ hôi cho hắn.

Trong cơn hôn mê, Thu Vô Cốt hình như vô cùng sợ hãi đối với bên ngoài, hắn dùng tay che chở trán của mình, cả người co thành một đoàn, không ngừng tiến về phía giữa giường, một mình cắn răng nhịn đau.

Đây là tư thế của người thiếu cảm giác an toàn! Hai mươi năm rồi, hắn gần như hoàn toàn thay đổi, khác biệt một trời một vực, không bao giờ còn là bé trai mặc cho người khi dễ nữa, hắn biến thành kẻ giết người

không chớp mắt, máu lạnh vô tình Lãnh Huyết Thiếu Chủ. Nhưng mà, biết nhau thời gian dài, ả ta biết, thật ra hần chưa từng thay đổi, hần chỉ đem chính mình phong bế trong một cái lọ, trong lọ đó không có đường khí không có nguồn sống, hần dùng một phương thức gian nan nhất để ép buộc chính mình sống sót.

Hần vẫn cô độc như trước, giống như là cô độc trăm năm ngàn năm, hần sẽ không mở rộng cửa lòng với bất cứ ai, sẽ không hoàn toàn tin tưởng với bất cứ người nào. Không dám yêu, không dám lấy dùng khí yêu cầu điều gì, điều hần muốn thì hần sẽ lấy cho bằng được, nếu không lấy được hần sẽ tự tay phá hủy, hần không hiểu là phải bỏ ra rồi mới nhận được. Thế nhưng hần lại hết mực trung thành với sư phụ, bởi vì đó là tín ngưỡng của hần, sư phụ mang hần trở về từ cõi chết, bồi dưỡng hần để cho hần trở nên cường đại hơn cả sư phụ nữa!

Ngoài cửa sổ, chim di trú bay về phía nam, thỉnh thoảng phát ra tiếng gào thét, như tiếng thở than xuyên phá bầu trời.

Ngọc Hoàn nhớ tới mùa đông năm ấy, ả và hần đồng thời được sư phụ mang về thu dưỡng. ả rất kiên cường cũng rất lạc quan, tối thiểu chưa bao giờ ôm oán hận gì đối với cuộc sống. Có được thì là may mắn của ả, mất đi là mệnh của ả, đây cũng là tâm tư của ả. Sống cũng tốt, chết cũng được, không sao cả, cũng chỉ là chuyện trong nháy mắt mà thôi. Vì vậy, ả có thể rất tự nhiên đối mặt với huấn luyện tàn khốc của sư phụ. Bảy tuổi, liền phải một mình trải qua đêm với mãnh hổ trong núi sâu. Chín tuổi, quyết đấu cùng mười người nam nhân bị hạ xuân được, chỉ cần một chút lơ là sẽ có nguy cơ bị chà đạp. Mười hai tuổi, ả bị xếp đặt ở thanh lâu làm kỹ nữ . . .

Trong những năm này, ả mấy lần bất tỉnh thương tích khắp người, mấy lần trở lại từ quỷ môn quan, mỗi lần thoát chết, ả sẽ làm một việc để tự an ủi chính mình: hái một đóa hoa cài lên tóc rồi tươi cười xinh đẹp. Sư phụ không thích nhất là thấy ả tươi cười quá mức chói mắt tươi đẹp, nên sư phụ nói, vĩnh viễn không được cười với chính mình, không được tự mãn, nếu không chờ đợi người chính là âm mưu cùng đao kiếm của kẻ địch.

Mà Thu Vô Cốt, cũng chỉ có ả nhìn thấy được mặt yếu đuối trẻ con của hần. Hần sẽ chỉ vào hình dạng khác nhau của mây trắng trên bầu trời mà hưng phấn kêu to, nhìn thấy những con kiến lỏi kéo vật nặng trên mặt đất sẽ duỗi ngón tay mà vuốt ve chúng, nhìn thấy bướm bướm xinh đẹp sẽ hái cành cây mà đuổi theo, hần sẽ giặt quần áo giúp bạn đồng môn trong suối, hần sẽ bày ra nụ cười rực rỡ nhất như ánh mặt trời trên thế giới này, chân thật, thiện lương, ngọt ngào.

Năm đó sư phụ thu dưỡng bảy đồ đệ, sau đó, trong quá trình bọn họ trải qua tầng tầng thí luyện lựa chọn cùng với thi hành nhiệm vụ mà dần dần chết đi. Cuối cùng chỉ còn lại ba người: Thu Vô Cốt, Ngọc Hoàn, cùng với Đại Sư huynh không hiểu sao lại đột nhiên biến mất nhiều năm trước.

Thu Vô Cốt ấy à, thế nhưng trở thành ác ma giết người giỏi nhất, nào còn đâu hình ảnh bé trai tức giận dùng bàn tay bé nhỏ bị đông lạnh túm lấy tay áo của nàng, cứ như vậy đã bị thời gian phủ bụi mờ.

Ả nhớ đã từng hỏi qua hần: “Vì sao ban đầu không giết ta?”

Hần nói: “Ta vĩnh viễn đều nhớ một chén canh nóng sưỡi ấm ngày đó.”

Bảy đệ tử, chỉ còn lại ba, sư phụ nói, trên cõi đời này muốn đưa bé kiên nghị nhất, trung thành nhất làm đệ tử. Vì vậy, sớm chiều làm bạn cùng họ là huynh đệ tương tàn, vì sinh tồn, mặc cho nước mắt che mờ đôi mắt, bọn họ không ngừng vung đao múa kiếm vào nhau, nghe tiếng kêu rên đau đớn của đồng môn, trái tim từng chút từng chút xoắn lại. Mà năm đó, Thu Vô Cốt là nam hài giỏi nhất, tất cả đều bị hần chém giết hết, chỉ lưu lại Ngọc Hoàn gần như đã hôn mê rồi.

Một chén canh nóng? Đúng nha, đó là ký ức tốt đẹp nhất của họ.

Một mùa đông giá rét kia, vùng vẫy trong tuyết rơi dày đặc, hần thương tích đầy mình hôn mê trên đồng cỏ ngoài cửa hết ba ngày ba đêm. Bị sư phụ chặn ngoài cửa bởi vì hần thất bại nhiệm vụ được giao. ả thừa dịp sư phụ ngủ say giữ lại một chén canh nóng cho hần, chính là một sự đồng tình nho nhỏ lại giúp mình giữ được một mạng.

Trong lúc vô tình nhớ lại chuyện xưa, lã chã rơi lệ, nước mắt của ả rơi xuống bàn tay của Thu Vô Cốt, Thu Vô Cốt hình như an ổn hơn nhiều, hoang mang nỉ non: tịch . . .

Hi? Lâm Triều Hi? Hay là kẻ lừa đảo Tiểu Tịch không rõ lai lịch?

Ngọc Hoàn vươn tay ra dò xét mạch đập của hắn, trong chốc lát lại kinh ngạc không thốt nên lời.

Một hồi lâu, ả cười khỏ, tràn đầy giễu cợt mà cười khỏ.

“Trong cuộc sống duy nhất không thể đánh bại cũng chỉ có một chữ ‘tình’, người cũng không ngoại lệ sao?”
Ả kinh ngạc nhìn cổ độc cắn trả tâm mạch của hắn, bất đắc dĩ thở dài: “Ta đã cứu người một lần, đây là lần thứ hai, công tử, chỉ mong về sau người còn có thể nhớ tới người còn nợ ta một phần ân tình mà trả lại cho ta.”

Trong lúc nói chuyện, ả gỡ xuống cây trâm trên đầu, vươn cánh tay, kiên quyết rạch một cái trên cổ tay mình, lại rạch một cái trên cổ tay Thu Vô Cốt, trên cổ tay màu máu đỏ tươi dung hợp lại với màu máu đen, giống như hai con sông cùng chảy vào đại dương, lấy lại màu sắc đỏ tươi mà từ từ thấm vào cơ thể.

Trên trán Ngọc Hoàn rịn mồ hôi, xé rách tấm màn để băng bó vết thương cho hai người, đứng ở bên giường nhìn sắc mặt Thu Vô Cốt dần dần ổn định.

“Cổ tình của người phát tác, hai mươi năm qua, ta hầu như muốn quên đi trên đời này sao lại có loại cổ độc tàn nhẫn tuyệt tình như vậy trong cơ thể của người. Đây là lần đầu tiên khiến nó nảy mầm, kế tiếp thì sao đây, người tính toán để nó tiếp tục sinh sôi nảy nở sao? Cô gái kia thật sự làm người động lòng rồi sao? Thu Vô Cốt vô tình mà, cũng có một ngày sinh tình sao, quả thật là sai lầm nghiêm trọng!”

Khi Thu Vô Cốt tỉnh lại, trên bàn còn để cháo loãng cùng một chút thức ăn nhẹ, đè ép phía dưới là một phong thư, là Ngọc Hoàn để lại.

Chỉ là nói ít lời dặn dò hắn, trước sau như một giống như người thân mà quan tâm chăm sóc, hắn ngồi xuống cầm thìa lên, lúc này mới nhìn thấy cổ tay mình được băng bó kỹ, lập tức liền hiểu được chuyện gì xảy ra.

Hắn kinh ngạc nhìn cổ tay bị thương của mình, hình như có cái gì đang thiêu đốt làm nóng bỏng trái tim của hắn. Buồn cười làm sao, cũng thật đáng buồn cỡ nào, hắn không thể không thừa nhận, mình động lòng với nữ tử kia, chỉ tiếp xúc ngắn ngủi như thế, vậy mà đối với nàng động lòng rồi.

Hắn từng hỏi sư phụ: yêu, đến tận cùng là loại cảm giác gì? Tại sao mọi người đều biết yêu sẽ mang đến tổn thương lại cố tình vẫn muốn sa vào?

Sư phụ nói: yêu là chuyện buồn cười nhất thế gian, có thể làm cho người ta rối loạn mất đi chính mình như là một kẻ điên, cho nên người không cần phải hiểu yêu, ta sẽ giúp người vĩnh viễn không phải chịu nỗi khổ của ái tình.

Vì vậy, sư phụ gieo độc tình cho hắn. Khi đó còn nhỏ, hắn nhìn một con côn trùng nho nhỏ chui ra từ cổ tay của sư phụ, sau đó ngoa nguẩy tiến vào thân thể hắn, hắn thật tò mò, cũng rất vui vẻ sư phụ có thể suy nghĩ cho hắn như vậy. Sau khi lớn lên, hắn lại càng không quên nhìn người ta thề non hẹn biển đến chết không rời. Bởi vì hắn giết rất nhiều người, thấy quá nhiều mặt xấu xí của con người khi đứng trước ích lợi, sống còn. Hắn cho là, đời này kiếp này của hắn đều không cần chạm vào ái tình giống như những người mù quáng kia.

Nhưng mà hình như hắn sai lầm rồi, không ngờ yêu lại lạnh lẽo tới như vậy, chỉ một cái liếc mắt, một lời nói, tim của hắn liền động.

Hắn chợt nhớ tới hôm đó hắn giống như nổi điên mà mạnh mẽ muốn nữ tử kia, lại nghĩ tới cục đá đánh vào huyệt vị của hắn, lực đánh không nặng nhưng vừa vặn có thể làm cho hắn trấn định lại. Hắn đang nghĩ, người này rốt cuộc là ai, có thể không tiếng động đi vào Vô Cốt viên, hơn nữa có vẻ như biết được mọi chuyện, biết được hắn bị tẩu hỏa nhập ma mà cứu hắn?

49. Chương 49: Bận Rộn Lúc Cuối Năm

Nếu như em yêu anh
Tuyệt không giống lăng tiêu bám víu
Cho anh mượn cành cây cao khoe khoang mình
Nếu như em yêu anh
Tuyệt không học con chim si tình
Vì Lục Ấm lặp lại ca khúc đơn điệu
Cũng không chỉ giống như ngọn núi cao và hiểm trở
Gia tăng độ cao cho anh
Tôn lên uy nghi cho anh
Em phải phải là một bụi Kapok bên cạnh anh
Làm cây hình tượng và đứng chung một chỗ với anh
Cây
Nắm chặt dưới mặt đất
Lá
Chạm nhau ở trong mây
Chúng ta chia sẻ nguồn không khí lạnh
Phong lôi
Sét đánh
Chúng ta cùng hưởng sương mù
Nước chảy
Cầu vòng ngũ sắc
Giống như vĩnh viễn chia lìa
Rời lại cả đời gắn bó

(Mình nghĩ có lẽ đây là một ca khúc nhạc Hoa nhưng mình không biết tựa cũng như lời bài hát nên chỉ có thể edit tạm tạm gần sát nghĩa thôi. Với lại mình cũng không biết tiếng Hoa nên mn thông cảm! Có bạn nào biết thì chỉ mình với nhé. Tks!)

“Tiểu Tịch cô nương, ngài đây là đang chờ đợi một tình yêu sao?” Nguyệt Duy nằm trên thảm cỏ, lấy tay che ánh mặt trời lóng lánh trên cao, nhìn mây trắng xa xa xuyên qua kẽ tay.

Lâm Triều Hi nằm ở bên cạnh hắn, chợt thở dài một tiếng nói: “Ừ, ta đang chờ tình yêu đích thực duy nhất của mình.”

“Chuyện này hình như rất đơn giản mà, ta cùng ca ca đã như vậy, người và các công tử cũng sẽ như vậy thôi.” Nguyệt Duy mỉm cười nói.

Lâm Triều Hi nghiêng đầu nhìn hắn, một đầu tóc bạch kim phiêu phiêu thấp thoáng cùng màu vàng của sân cỏ, hắn mỉm cười thuần khiết như thế, giống như đóa hoa sen trắng duy nhất trên thế gian này không bị vậy bẩn bởi nước bùn.

Lâm Triều Hi cũng mỉm cười nhìn hắn nói: “Người cùng ca ca nhất định phải hạnh phúc, để cho ta nhìn thấy một tình yêu thủy chung không thay đổi.”

Nguyệt Duy nghiêng đầu, khóe môi nâng lên nụ cười tươi như hoa, sáng rõ long lanh đầy sức sống.

Lâm Triều Hi không khỏi thương cảm, nhẹ nhàng thở ra một hơi, gần đây tâm sự đè nén có chút mệt mỏi, mặc kệ là trong giấc mộng hay là lúc tỉnh cơn mơ, giống như bị một tầng khói dày đặc bao phủ, vô cùng áp lực.

May mắn có Nguyệt Duy làm bạn, đơn giản khiến cho người ta thư thái. Đầu tiên hẳn là một mỹ nam, phù hợp với tiêu chuẩn kén vợ chọn chồng của Lâm Triều Hi. Tiếp theo là ba nhi tử kia của nàng không hề lo lắng nàng sẽ bị lừa gạt mê hoặc, bởi vì Nguyệt Duy người ta là hoa đã có chủ. Thêm nữa, gần đây ba nhi tử đang đắm chìm trong việc trù tính khẩn cấp, giống như chuẩn bị cho một cuộc đại chiến ác liệt.

Bởi vì Lâm Thành Trác cùng Lâm Phượng Âm bởi vì chia ra nắm giữ tuyệt học Nhật Nguyệt ngưng tinh là tuyệt học nội công bị thất truyền của Lâm gia, đại phát thiện tâm dẫn đầu nhân sĩ các gia tộc đi về phía Hoa Châu thành đi cứu tộc nhân quan trọng bị độc hại của tộc Thánh nữ. Các gia tộc càng thêm phức tạp đối với Lâm gia, còn các gia tộc nhỏ thì càng thêm theo lệnh mà làm, tán thưởng hai người giống như chúa cứu thế đều là mỹ nam tử như nhau. Trong thời gian này, mọi chuyện lớn nhỏ của Lâm gia đều do Lâm Đường Hoa xử lý, đây cũng là điều Lâm Triều Hi thật không ngờ tới, hẳn từ một người nhàn rỗi bỗng dưng trở thành ông chủ.

Lúc nàng mới đến thì do quản gia Lâm Tông xử lý tạp vụ ở Lâm gia ngay ngắn rõ ràng, sau đó Lâm Tông chết rồi, công việc sổ sách giao cho kế toán viên mới quản lý là Oanh Oanh được Lâm Triều Hi khai thác. Cũng may chỉ tiêu ở Lâm gia vẫn như lệ cũ thi hành không có gì trở ngại. Nhưng mà khi tới cửa ải cuối năm, Lâm gia sẽ phải kết toán một khoản lớn từ đầu năm tới cuối năm. Khoản này có thể làm cho Oanh Oanh trở nên luống cuống tay chân do chưa từng thấy cảnh đời. Sự ngu dại ngây ngốc của Lâm Triều Hi càng thể hiện rõ ràng, cầm đồng sổ sách cùng bọn hạ nhân đến báo cáo mà mắt to trừng mắt nhỏ.

Hoa Châu thành không ai không biết, không người nào không hiểu Lâm nhị công tử Lâm Đường Hoa siêu phàm thoát tục, tuyệt đối là quý công tử phong hoa tuyết nguyệt, nhưng mà chưa từng có người nhìn thấy được bộ dáng của hắn hiện giờ.

Một tử sách bày đầy sổ sách ghi chép, tay trái của hắn thật nhanh gõ bàn tính, tay phải cầm bút hoay động như rồng bay phượng múa trên từng tờ sổ sách. Từng quyển từng quyển từ trái chuyển sang phải, quả thật có thể coi là đọc nhanh gió, viết nhanh như bay. Lâm Triều Hi ở một bên im lặng mài mực, kinh ngạc nhìn Lâm Đường Hoa tính toán sổ sách, rất muốn kiểm tra một chút xem có phải tâm trí của hắn còn lợi hại hơn cả bàn tính gấp trăm lần.

Dần dần, Lâm Triều Hi cảm thấy xương sống thất lực đều mỏi, xoay xoay cái cổ, đá đá cái chân, nhìn sang ngoài cửa sổ, vậy mà đã sắp hoàng hôn rồi.

“Ai . . .” Nàng than thở, đã hao phí thời gian hết một ngày rồi, không ngờ thậm chí cuối năm lại có nhiều chuyện như vậy cần xử lý. Ví dụ như mua sắm lễ vật làm tặng phẩm cho các gia tộc lớn nhỏ các nơi, kết toán cửa hàng lớn nhỏ của Lâm gia, tử mĩ thưởng phạt cho các cá nhân trên dưới ở Lâm gia, các khoản thuế cho triều đình, vân . . . vân. Nếu không có Lâm Đường Hoa, nàng chắc chắn có thể hộc máu bỏ mình.

Lâm Đường Hoa dừng tay, ngẩng đầu lên ghé mắt nhìn nàng hỏi: “Mệt rồi sao?”

“Ừ.” Nàng gật đầu, sau đó duỗi lưng một cái.

Lâm Đường Hoa cũng dừng bút lại, ngả đầu về phía sau nhắm mắt nghỉ ngơi, duỗi ngón tay xoa xoa mi tâm của mình, sau đó nhẹ nhàng phát ra một tiếng thở dài.

Lâm Triều Hi thừa cơ hội hoạt động gân cốt, nàng đi tới cản lại tay của Lâm Đường Hoa cười nói: “Cho người thử một chút tay nghề của bốn cô nương.” Vì vậy nàng nhẹ nhàng xoa bóp huyết thái dương, còn có dọc theo hai hàng lông mày đẹp đẽ của hắn.

Lâm Đường Hoa nở nụ cười thản nhiên, lần này thật sự là nụ cười hiểu ý. Trước kia, hắn cười đối với mọi người là nụ cười thấu hiểu, nhưng lại cười đến không có độ ấm, nhìn như rất để ý đối với mỗi người, trên thực tế đối với người nào cũng đều thờ ơ. Nhưng sự xuất hiện của nàng cho hắn biết, trên cái thế giới này còn có người có thể chống cự lại sự lạnh nhạt của hắn. Bao nhiêu lần nhìn bộ dạng buồn cười của nàng

không nhin được mà phải bật cười, nhìn thấy nàng nghịch ngợm nháy mắt cũng sẽ ngẫm hiểu mà mỉm cười, chỉ cần là nàng vui vẻ thì hẳn liền thấy vui vẻ.

Hắn biết, nàng tình cờ xông vào sinh mệnh của hắn, lại cũng là điều tất nhiên, nếu không thì hẳn làm sao có thể trôi qua quang cảnh cuộc sống cô đơn trăm năm đây!

“Ta gần đây thường xuyên suy nghĩ, cuộc sống nam cày ruộng nữ dệt lụa mới có phải là cuộc sống tốt đẹp nhất hay không?” Lâm Đường Hoa sâu kín hỏi.

Lâm Triều Hi không chút nghĩ ngợi nói: “Người cày ruộng còn ta canh cửi, người lựa chọn nước ta tới tưới vườn, lưng công bé con đáng yêu, một nhà ba người . . . ha ha ha.” Nàng ngu ngơ cười ha ha, quả thật rất muốn niềm thử cuộc sống đơn giản không chút ưu phiền như vậy.

“Nếu như có thể, người có nguyện ý . . .”

Lời còn chưa dứt, Lâm Phượng Âm vốn đang nghiêng người tựa cửa lại không nhin được nữa, hắn đẩy cửa ra chậm rãi đi vào, vẫn là bộ dáng cười tà như cũ, đùa giỡn nói: “ Tiểu Tịch cô nương, làm sao người lại mang mặt nạ của mẹ ta rồi, như vậy luôn làm cho ta có cảm giác sợ hãi.”

Lâm Triều Hi không tự chủ dừng tay, đi tới néo lỗ tai hắn nói: “Ta hiện tại là mẹ của người! Con trai ngoan!”

Lâm Phượng Âm cũng không giận, tiếp xúc khoảng cách gần như vậy ngược lại làm cho hắn cảm thấy càng thêm thân thiết, hắn vòng tay một cái, ôm chắc vòng eo của nàng, bộ dáng tươi cười mỉa hoặc, mắt phượng chăm chú nhìn nàng, chỉ chút nữa là gần sát.

“ Nương, nhi tử muốn hôn người một cái, được không?”

Lâm Triều Hi kinh ngạc, sau đó nhìn Lâm Đường Hoa xin giúp đỡ, Lâm Phượng Âm cũng thu liễm nụ cười nhìn thẳng huynh trưởng của mình, buông lỏng tay nói: “Ta không thích lợi dụng lúc người gặp khó khăn, cũng biết đưa xanh hái không ngọt, cũng biết, nhất ngôn ký xuất tứ mã nan truy.”

Lâm Đường Hoa nhìn chằm chằm hắn một lúc lâu, Lâm Triều Hi nhất thời cảm thấy không khí giữa hai huynh đệ có chút tế nhị lan tràn, không thể nói rõ là cái gì, nhưng ngẫu nhiên có cảm giác thoáng qua một mùi thuốc súng.

“Éc Thành Trác đâu?” Lâm Triều Hi hỏi.

Lâm Phượng Âm lúc này mới thu hồi ánh mắt, tùy ý đi tới một bên cầm lấy ly trà uống một hớp rồi nói: “Đại ca đang thu dọn đồ đạc, muốn đi Diệu Châu.”

“Hả?” Lâm Triều Hi kinh ngạc, “Tại sao muốn đi Diệu Châu?”

Lâm Phượng Âm nở nụ cười nói: “ Phùng gia ở Diệu Châu vốn cùng Lâm gia giao hảo, Phùng lão gia tử một lòng muốn thu đại ca làm con rể lâu rồi, lần này Phùng đại tiểu thư cập kê, chỉ đích danh đại ca đến đó.”

Lâm Triều Hi chép miệng, lại nói mình đi tới thế giới này còn chưa từng ra khỏi thành, ở Lâm gia cũng là một người vô dụng, còn phải lo lắng đề phòng để không bị người khác nhận ra, không bằng theo Lâm Thành Trác đi ra ngoài làm quen với thế giới này.

Nàng cắn tay cười âm hiểm, nhưng mà trốn không thoát pháp nhãn của Lâm Đường Hoa và Lâm Phượng Âm. Lâm Đường Hoa xử lý việc Lâm gia tạm thời không thể rời đi, mà Lâm Phượng Âm quản lý Thanh Phong Các đang muốn điều tra rõ một chút tin tức nên cũng không thể đi được. Đại ca nói tạm thời chưa có ý đón dâu, đối với Tiểu Tịch cũng là tình huynh muội. Nếu để cho nàng ngày ngày gây sự quấy nhiễu không bằng để cho nàng ra ngoài khuây khỏa đi.

Lúc này Lâm Đường Hoa viết xuống một chứng từ đưa cho nàng nói: “ Lúc trước phát ba ngàn lượng coi như chi phí tiêu dùng, nếu có thêm người thì thêm hai ngàn nữa đi.”

Lâm Phượng Âm chắc chắn nói: “ Thật sự là nữ nhân phá sản mà.”

Cứ như vậy, vào sáng sớm ngày hôm sau, lúc chim sẽ lúu rúu kiếm ăn, lần đầu tiên Lâm Triều Hi còn dậy sớm hơn gà, thật ra bởi vì quá kích động thôi. Lâm Triều Hi lấy thân phận Tiểu Tịch theo Lâm Thành Trác “xuất chinh”. Đối với bên ngoài thì tuyên bố là Lâm gia chủ mẫu phải đi bái tế phu quân đã quy tiên. Bởi vì Oanh Oanh lưu luyến không rời cùng với tình cảm chân thành, Lâm Triều Hi dứt khoát kiên quyết mang nàng cùng lên đường, tranh thủ cho nàng cùng Lâm Thành Trác tạo ra nhiều cơ hội hơn.

50. Chương 50: Tai Họa Bất Ngờ Trời Mưa Xuống.

Lâm Triều Hi và Oanh Oanh thay đổi trang phục ban đầu, hóa thân thành thư đồng người hầu, lấy tư thế chó cậy gần nhà, gà cậy gần chuồng mà đi theo phía sau lưng Lâm Thành Trác, lại có vẻ vừa thấp vừa gầy lại ồn ào huyền ảo. Oanh Oanh còn tạm được, ánh mắt hoàn toàn tập trung vào Lâm Thành Trác, hẳn nói một nàng tuyệt đối không nói hai. Lâm Triều Hi sốt ruột cắn răng dậm chân, liều mạng nháy mắt ra dấu, Oanh Oanh chính là thái độ thận trọng rụt rè thiếu tự nhiên, ngay cả đưa trà cho Lâm Thành Trác cũng là thẹn thùng run rẩy.

(Chó cậy gần nhà, gà cậy gần chuồng: giống như ý thể chủ nhà mà lên mặt)

Ngay sau đó, Lâm Triều Hi lấy ra giấy bút xem bói cho Oanh Oanh, tính toán xong, phát hiện nàng ta thuộc chòm sao Cự Giải. Có thể nói, hơn phân nửa nữ tử thời cổ đại tiêu biểu thuộc chòm sao Cự Giải hoặc chòm sao Song Ngư, có câu chăm lo việc nhà, giúp chồng dạy con, tam tòng tứ đức, tuân thủ nữ giới, ài! Lâm Triều Hi ngửa đầu kêu rên, lúc nào mới có thể làm cho nàng ta mở mang đầu óc được đây!

Những việc Lâm Triều Hi cố gắng làm, Lâm Thành Trác đều nhìn thấy cả. Không phải là không thương tâm nhưng cũng chứng minh nàng không thương hắn, trong lòng của nàng không có hắn. Hắn cũng nhìn ra được tình ý của Oanh Oanh đối với hắn, nhưng hắn tình nguyện cầm kiếm lưu lạc chân trời cũng không mong muốn làm chậm trễ hạnh phúc cả đời của một cô gái.

Lâm Triều Hi ngoại trừ làm mối cho hai bọn họ thì chỉ có đi trêu chọc tiểu cô nương xinh đẹp như hoa.

Dọc theo đường đi nhìn thấy mỹ nữ, nàng luôn huyết sáo chào hỏi, lần lượt đợi người ta mang tặng hầu bao tự tay mình làm để ngẫm ám chỉ thì nàng liền như một làn khói mà cao chạy xa bay biến mất, dọn dẹp rồi đi ngay trong đêm.

Đêm nay, đám người bọn họ dừng lại nghỉ ngơi trong một rừng cây, Oanh Oanh lấy ra lương khô cùng nước đặt ở trên đất, nhìn rất giống như đang ăn cơm dã ngoại.

“Chúng ta ăn cái này hử!” Lâm Triều Hi cầm lấy miếng bánh nướng méo miệng nói.

Lâm Thành Trác uống một hớp nước nói: “Lúc đầu có thể ở lại gian khách sạn kia, nhưng người . . . ài. . .”

Oanh Oanh liếc mắt nhìn Lâm Triều Hi một cái, nháy mắt mấy cái rồi cắn bánh nướng ăn. Lâm Triều Hi nhìn sang hai người đánh xe ngựa cũng đang oán trách nàng, vì vậy liền cúi đầu thành thật ăn uống.

Chao ôi, ai kêu nàng vừa vào khách điểm liền nhìn trúng bà chủ lẳng lơ làm chi, liền cùng người ta tán gẫu chút chuyện linh tinh. Bà chủ là một quả phụ, cho rằng có người thanh niên tài tuấn coi trọng nên nàng muốn tái giá. Lâm Triều Hi không thể làm gì khác hơn là nhờ Lâm Thành Trác giúp đỡ, bắt đắ dĩ năm người đành lén lút lút lút chạy trốn, nếu không đã không phải ở nơi rừng cây hoang dã mà qua đêm.

“Éc . . .” Lâm Triều Hi cố gắng ổn định tâm trạng mọi người, chỉ chỉ lên bầu trời nói: “Oa! Hiếm khi có thể nhìn thấy một ngày đẹp trăng sáng nha!”

Oanh Oanh ngẩng đầu liếc nhìn nói: “ Tối nay cũng không có sao, là trời đầy mây đấy.”

Lâm Triều Hi đỏ mặt cười, sau đó chỉ chỉ từng nhánh rừng cây nói: “ Cảm thụ bùn đất cùng cây cối trong lành mát mẻ đi!”

Oanh Oanh than thở nói: “ Lá cây cũng rụng hết rồi.”

Lâm Triều Hi còn nói: “Nghe kìa, là tiếng chim ca hát ban đêm sao.”

Oanh Oanh tập trung lắng nghe, chân mày Lâm Thành Trác càng cau chặt, chợt nói: “ Đây không phải là tiếng chim hót, là tiếng sấm đánh!”

Lâm Triều Hi cả kinh, lúc ngẩng đầu trùng hợp có một giọt nước rơi trên mặt nàng, vẻ mặt nàng đưa đám nói: “Như thế nào lại vậy chứ! Sao mà trời mưa rồi!”

Vừa nói xong, một tia chớp liền nổ ra trên bầu trời đêm, Lâm Triều Hi thầm than ông trời đối với nàng quá tệ, nơi này không có chỗ để trốn rồi.

“Mẹ kiếp! Con mẹ nó! Thật là xui xẻo!” Lâm Triều Hi vừa mắng vừa chạy theo sau lưng Lâm Thành Trác, dưới chân giẫm phải cành lá khô kêu lạo xạo, phía trước ánh sáng loang lổ giao thoa trong rừng cây, mây đen bao phủ bầu trời, mưa to tầm tã trong đêm tối. Nàng không nhìn thấy rõ được mọi vật xung quanh, không ngừng dùng tay áo lau nước mưa rơi trên mặt.

Oanh Oanh lại càng yếu ớt, chạy bộ tới mức hai chân đều không lực, rất nhanh nàng ta liền cách Lâm Triều Hi một khoảng xa.

Lâm Triều Hi quay đầu lại hô to với hai tên gia đình : “Hai người các người mau hỗ trợ nàng ấy!”

Hai tên gia đình vừa phải dắt hai con ngựa bướng bỉnh vừa phải chiếu cố Oanh Oanh nên gặp nhiều trở ngại.

Một tiếng ầm vang, bánh xe ngựa bị rơi vào trong hố rồi.

“Đại công tử, không kéo xe ngựa ra ngoài được!”

Ban đầu, Lâm Thành Trác cầm kiếm chém bụi gai mở đường, giờ phút này mới dừng lại, nhẹ nhàng xoay người đã bay đến trước mặt bọn họ, một tay cầm dây cương, quát lớn: “Đi!”

Con ngựa hí một tiếng bước lên phía trước nhưng là bánh xe kẹt quá chặt không thể kéo lên nổi.

Oanh Oanh đứng một bên không biết phải làm sao, Lâm Triều Hi lão đạo nên bước đi tới phía sau xe ngựa giúp một tay đẩy xe. Tóc rơi rối tung trên mặt nàng trông rất buồn cười, nàng hô to: “Đại công tử kéo xe, ta với các người cùng nhau đẩy!”

Oanh Oanh và hai tên gia đình lúc này mới chạy tới trợ giúp, Lâm Thành Trác quần dây cương lên tay, lên phía trước gian nan mà kéo xe, một tiếng sấm nổ lớn làm con ngựa có lẽ bị hù dọa mà kinh sợ, hai chân chồm lên bỗng chốc thoát dây cương xông về phía rừng cây.

Trong nháy mắt xe ngựa mất trọng tâm, trượt hẳn về phía sau, việc này làm cho Lâm Triều Hi đang đẩy xe ở phía sau phải hết hồn. Phía sau nàng là bụi cây to khỏe, phía trước xe ngựa cách nàng ngày càng gần. Trời ạ! Chẳng lẽ muốn nàng phải bị xe ngựa đè chết sao?!

Lâm Thành Trác không đuổi theo xe ngựa, đỉnh lông mày vừa nhíu lập tức vọt về phía sau, vồ kiếm mạnh mẽ đỡ hai tên gia đình vừa ngã tới, sau đó đưa tay kéo Oanh Oanh đang hoang mang sợ hãi, nàng lão đạo một cái rồi ngã ngồi trên mặt đất bùn.

Mất thấy bánh xe ngựa sắp nghiền đến trên người nàng, Lâm Triều Hi vô cùng cảm phần nhìn Lâm Thành Trác cứu người. Sau đó, quá đổi bị thương mà tiếc hận tại sao bình thường không có cùng đưa con lớn nhất thân thiết chứ. Để bây giờ vào lúc tính mạng bị nguy hiểm ngay trước mắt, vậy mà hắn trước tiên đi cứu ba người làm kia, còn mình sẽ phải oanh oanh liệt liệt đi đời nhà ma!

Lâm Triều Hi đã lui tới tận cùng, sống lưng ép chặt vào thân cây khô xù xì, mưa thu thấm ướt xiêm áo lạnh như băng, nhìn xe ngựa lăn tới sắp đụng vào nàng, nàng chỉ có thể thở dài thật sâu rồi nhắm mắt lại chờ.

Một giây kế tiếp, cảm giác có gì đó dính vào trên người nàng, bao bọc chung quanh nàng, Lâm Triều Hi không khỏi run lên. Nhưng mà, hình như sức tông của xe ngựa cũng không lớn lắm thì phải, nàng nhẹ nhàng mở mắt ra, bóng đen thoáng qua, lồng ngực này, áo đen này, bóng dáng ấy, không phải là Lâm Thành Trác sao? Hắn vậy mà che chắn ở phía trước của của nàng, chống đỡ va chạm sức nặng mấy trăm cân của xe ngựa.

Nàng yên lặng cười, lại nghe thấy Lâm Thành Trác đang ôm nàng thỉnh thoảng thấp giọng kêu rên một tiếng.

“Công tử!” Oanh Oanh cùng gia đình kinh hô chạy tới, ba người ra sức kéo dây, trùng hợp có một thợ săn đi qua, liền giúp một tay. Nhưng Lâm Triều Hi trước sau vẫn đứng sững sờ không nói nên lời. Cảm giác lúc ôm người hần hình như đã mất đi tri giác, không còn nhúc nhích.

Hắn có thể cố gắng hết sức đối với người khác, lại hết lòng hết dạ chỉ đối với ngài. Hần cứu chúng ta, có lẽ sẽ dùng rất nhiều phương pháp, nhưng nếu cứu ngài hẳn thậm chí không tiếc tính mạng. Thật lâu về sau, Oanh Oanh đã nói như vậy với nàng.

Năm người chen chúc trong ngôi nhà hơi chật chội của tiểu phu, tiểu phu rất hiếu khách. Cả nhà ba người bọn họ ở trong một ngôi nhà lá trong rừng cây, không lớn lắm, lại có thể dọn dẹp được phòng chứa củi cho gia đình ở tạm, phòng trẻ con có thể cung cấp cho hai nữ thư đồng. Lâm Triều Hi kín đáo đưa cho hắn một thỏi vàng làm cho hắn càng thêm vui mừng, ồn ào ngày mai có thể mua thêm quần áo mùa đông cho vợ con của hắn, còn liên tục nói cảm ơn.

Cái ót của Lâm Thành Trác bị va đập, xương sống cũng bị thương không nhẹ, tiểu phu giúp một tay cởi xuống quần áo của Lâm Thành Trác, lúc nhìn thấy một mảnh tím bầm sau lưng hắn, Lâm Triều Hi khóc không thành tiếng.

Bọn gia đình cũng không biết phải làm sao, phu nhân của tiểu phu mang bọn họ đi sưởi ấm rồi nghỉ ngơi, sau đó nấu xong nồi cháo trắng mang tới trong phòng.

Lâm Triều Hi ngồi ở bên giường, dùng khăn nóng lau mặt cho hắn, còn có máu ở khóe miệng. Nàng cười nhợt nhạt, có chút may mắn thấy mình còn sống, nhưng đột nhiên cảm thấy mình như sao chổi, làm liên lụy tới Lâm Thành Trác. Nhớ tới Trí Ngộ đại sư từng nói Lâm Thành Trác sẽ có một đại kiếp, nàng thật muốn tát mình một cái. Rốt cuộc là có thể cứu hắn thoát khỏi kiếp nạn kia hay là mang đến cho hắn xui xẻo đổ máu.

“Cô nương, nên ăn một chút đi.” Tiểu phu phu nhân Lưu thị đi tới, dịu dàng vỗ vỗ bả vai của nàng.

“Tỷ tỷ gọi ta Tiểu Tịch là được rồi.” Lâm Triều Hi lau nước mắt, cố nặn ra vẻ tươi cười.

Lưu thị cười cười, sau đó giọng điệu khen ngợi nói: “Phu quân của người đối với người thật tốt, thân thể này . . .”

“Hắn không phải là phu quân của ta . . .” Lâm Triều Hi nói.

“Ha ha, người yên tâm, ngày mai ta bảo lão Lưu đi mời đại phu tới xem cho ca ca của người, người cũng đừng để mình phải mệt nhọc quá, nếu không ca ca của người tỉnh dậy lại đau lòng.”

Lâm Triều Hi cảm thấy có giải thích cũng không rõ ràng nên cũng lười giải thích, đối mặt với nhiệt tình của đại tỷ chỉ có thể cười cảm kích.

Nàng vừa ăn được hai muỗng cháo, nghe tiếng ho khan của Lâm Thành Trác vội vàng tiến lên hỏi: “Người thế nào rồi? Khó chịu chỗ nào? Người tỉnh lại?”

Lâm Thành Trác lại nhú nhú mày, ho khan không ngừng nhưng từ đầu tới cuối không có tỉnh lại.

Lưu thị bưng ly trà nói: “Cho hắn uống miếng nước đã.”

Lâm Triều Hi vội vàng dút nước cho hắn, nhưng miệng của hắn chỉ có thể mở ra một chút, chút nước đưa vào đều bị phun ra hết, tay chân của nàng rối loạn lau đi. Ngực của Lâm Thành Trác phập phồng ho khan không ngừng, mỗi lần như vậy thì chân mày càng nhíu chặt hơn.

Lưu thị vội vàng nói: “Xương sống của hắn bị thương, khi cử động thì sẽ rất đau.”

Lâm Triều Hi lo lắng nhìn hắn vì ho khan mà mặt đỏ bừng, nâng lên ly trà ngậm vào trong miệng một hớp rồi đưa lại cho Lưu thị, sau đưa tay trái bóp cằm của hắn để hắn há miệng. Nàng cúi người dán lên môi của hắn, chậm rãi đem không khí cùng nước đưa vào trong miệng của hắn, đồng thời dùng tay phải vỗ nhẹ vai hắn giống như dỗ dành trẻ con đi ngủ để cho hắn yên ổn lại.

Chân mày đang nhíu chặt của Lâm Thành Trác dần dần ra, Lâm Triều Hi từng chút từng chút cho hắn uống nước, cho đến khi hắn hoàn toàn ngủ say mới yên lòng.

Lưu thị mỉm cười nhìn nàng, vẻ mặt như nói ‘Còn nói không phải phụ quân của ngươi, xem ngươi chối cãi thế nào.’

Lâm Triều Hi bị nàng nhìn đến sợ hãi, vội vàng xô đẩy nàng ta nói: “Đêm đã khuya, tỷ tỷ cũng về phòng nghỉ ngơi đi, ta ở đây chăm sóc hấn được rồi.”

Lưu thị lúc này mới rời đi, trong phòng chỉ còn lại Lâm Thành Trác bọc trong chăn bông như xác ướp cùng với Lâm Triều Hi đang ngồi dưới đất trông chừng hấn.

Bất giác nàng ngủ thiếp đi, trong mộng lại thấy cảnh đầm đìa máu tươi kia, chỉ là lần này Lâm Thành Trác hình như bị thương còn nặng hơn, nước mắt của nàng cũng nhiều hơn, cảm giác mình kiệt sức mệt mỏi rồi.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/diem-phu-nhan>